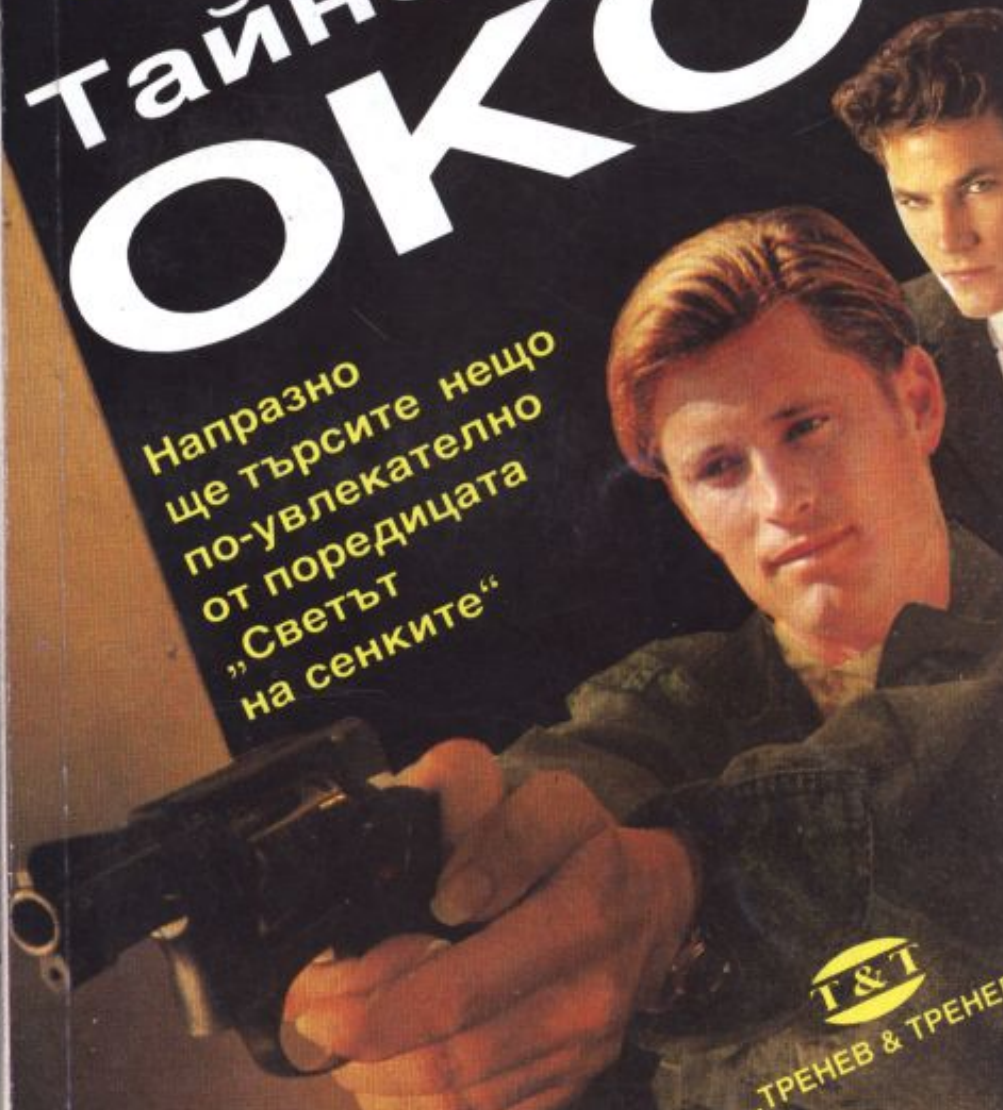


Морис Льоблан

Тайнственото ОКО

Напрасно
ще търсите нещо
по-увлекателно
от поредицата
„Светът
на сенките“



T&T
ТРЕНЕВ & ТРЕНЕВ



Морис Льоблан

Тайнственото око

ГЛАВА I КАПАНЪТ

Лодките, закотвени в пристана, се люлееха между сенките на дърветата, повесени над водата. Отсреща, въпреки късната есен, Анжиенското казино блестеше с безбройните си огньове. Тук-там по брега се мяркаха осветени прозорци. Няколко звезди надничаха между облаците. Лек ветрец браздеше водите на езерото.

Арсен Люпен напусна беседката, където бе изпушил цигарата си, доближи пристана и тихо извика:

– Гроняр? Льобалу? Тук ли сте?... От лодките се прокраднаха две сенки.

– Да, шефе...

– Бъдете готови, чувам шума на колата, с която идват Жилбер и Вошери.

Арсен Люпен прекоси градината, заобиколи скелето на една строяща се къща и предпазливо отвори вратата, която водеше към улица Сентюр. Той не се беше излъгал: ярка светлина се появи от завоя. Голямата лъскава лимузина със смъкнат гюрук спря и от нея слязоха двама мъже с вдигнати яки на връхните си палта.

Жилбер и Вошери!

Жилбер изглеждаше двадесет-двадесет и две годишен младеж с приятно лице и силна снага. Походката му бе гъвкава и решителна. Вошери бе по-нисък от спътника си, с посивели коси и болезнено бледо лице, което личеше дори в тъмнината.

– Е? – попита Люпен. – Видяхте ли депутата?

– Да, шефе – отговори Жилбер. – Замина с влака, който тръгва в седем и четиридесет за Париж.

– Струва ми се, че можем да действуваме.

– Да, вила Мария-Тереза е изцяло на наше разположение!

Като се обърна към шофьора, който седеше в колата, Люпен каза:

– Не стой повече тук, може да привлечем вниманието. Върни се точно в девет и половина, за да имаме време да натоварим, ако, разбира се, експедицията не се провали...

– Защо мислите, че може да стане така? – попита Жилбер.

Автомобилът пое и Люпен заедно с другарите си се върна на брега на езерото.

– Защо ли? Защото не аз подготвих цялата работа. В такива случаи бих могъл да разчитам на пълен успех само донякъде...

– Ами! Шефе, три години работя с вас, започвам да си разбирам от работата...

– Започваш, момчето ми – каза Люпен. – Започваш. Ето защо се страхувам и от провал... Хайде, сядай в лодката. А ти, Вошери, седни в другата. Добре... Сега гребете колкото се може по-тихо, деца!

Гроняр и Любалу загребах към отсрещния бряг, наляво от Анжиенското казино.

Разминаха се с лодка, в която седяха прегърнати мъж и жена. Лодката се носеше по течението. После срещнаха друга. В нея с цяло гърло пееха няколко души. Това бе всичко.

Люпен се наведе и зашептя:

– Кажй, Жилбер, твоя ли е идеята за цялата работа. Или на Вошери?

– За бога, не знам... Ние вече няколко седмици говорим за това.

– Не вярвам на Вошери, той има мръсен характер. Не зная, но ми се струва, че трябва да си разчистя сметките с него.

– О, шефе!

– Да, да! Той е опасен смелчага... Без да се смята това, че на съвестта си носи навярно и някое друго убийство.

Арсен Люпен мълча няколко секунди, после каза:

– Уверен ли си, че си видял депутатата Добрек?

– Със собствените си очи!

– И знаеш, че той има среща в Париж?

– Той отиде на театър.

– Добре, да допуснем. Но ако слугите му са останали във вилата в Анжиен...

– Готвачката е уволнена. Що се отнася до лакея Леонард, довереното лице на депутатата Добрек, той чака господаря си в Париж, а оттам те не могат да се върнат по-рано от един часа през нощта. Но...

– Но?...

– Трябва да се имат предвид някои неща: случаен каприз на депутатата Добрек, да речем, промяна на настроението, неочакваното му връщане. Всичко трябва да се извърши най-много за час.

– Кога събра цялата информация?

– Сутринта. Ние с Вошери веднага решихме, че е настъпил благоприятен момент. Избрах за сборен пункт къщата, която е все още в строеж, защото нощем тя не се пази от никого. Предупредих двама от

нашите да приготвят лодките и ви телефонирах. Това е цялата работа.

– Ключовете в теб ли са?

– От входа, да.

– Това ли е вилата? Онази, дето се вижда там долу, сред парка?

– Това. Вила Мария – Тереза. Цяла седмица двете съседни вили са празни. Ще смогнем да изнесем всичко, което си заслужава. Кълна ви се, шефе, тази работа си струва труда...

Люпен измърмори:

– Прекалено спокойно изглежда като преживяване. Не виждам никакво приключение, никакво удоволствие...

Спряха лодката в заливче, от брега на което нагоре се изкачваха каменни стъпала. Люпен съобрази, че пренасянето на мебелите по стълбите няма да представлява проблем. Но, стреснат от нещо, изведнъж той каза:

– Във вилата има хора. Вижете, там свети!

– Това е петромаксова лампа, шефе, светлината не мига...

Гроняр остана настрана от лодката. Льобалу, вторият гребец, се запъти към оградата, която водеше към улица Сентюр, а Люпен и останалите се отпавиха по посока на входа и изчезнаха в тъмнината.

Първ по стъпалата на къщата се качи Жилбер. Той впилом пхна ключа в бравата. Вратата тихо изскърца. Достъпът в дома беше свободен.

Във вестибюла наистина гореше петромаксова лампа.

– Видяхте ли, шефе – каза самодоволно Жилбер, той беше познал.

– Да, да – продума Люпен, – но струва ми се, че светлината, която аз забелязах, не идваше оттук.

– Че откъде?

– За бога, не знам... Това ли е салонът?

– Защо? – запита Жилбер.

– Ами, може би най-напред там трябва да търсим – отвърна Люпен.

– Не – Жилбер не се страхуваше да говори високо, – от предпазливост е събрал всичко на горния етаж, в своята и другите стаи наоколо.

– Къде е стълбата за този етаж?

– Зад завесата, вдясно.

Люпен се отпави към завесата и тъкмо я беше повдигнал, когато на няколко крачки вляво от него изведнъж се отвори врата и от нея се показа глава с бледо до смърт лице и очи, изпълнени с ужас.

– Помощ! Убиват ме! Появилият се бързо изчезна.

– Това е Леонард, лакеят! – прошепна Жилбер.

– Ако вдига много врява, ще го убия – каза Вошери.

– Да не си посмял! – спусна се след лакея Люпен.

Той намери Леонард в помещение, което наподобяваше малък домашен бар. Леонард се мъчеше да отвори прозореца.

– Не мърдай, глупако! Без глупости! Ах, животно!

Люпен бе забелязал, че Леонард вдига ръка. Той се хвърли на земята. В барчето отекнаха три изстрела. Люпен се сборичка с лакея, изтръгна оръжието му и започна да го души.

– На ти, животно! Още минутка, и щеше да ме убиеш. Вошери, вържи този джентълмен!

Люпен освети лицето на лакея с джобното си фенерче и подигравателно подхвърли:

– Не е много красив господинът... Съвестта ти навярно не е толкова чиста, Леонард, щом се криеш от нас. Впрочем, как иначе ще бъдеш доверен слуга на депутатата Добрек?!... Свърши ли, Вошери? Не бих искал да оставам тук дълго.

– Няма никаква опасност, шефе – каза Жилбер.

– А, тъй ли? Мислиш ли, че никой не е чул изстрелите?

– Все едно е, ала не вярвам. Но трябва да свършваме бързо. Вошери, вземи лампата и да вървим.

Той улови Люпен за ръката и го затегли към горния етаж.

– Глупак – рече Люпен нагоре по стълбите. – Така ли набиращ информация за обектите, на които работим. Прав съм, когато не се доверявам на никого...

– Позволете ми, шефе, не можех да знам, че Леонард ще промени решението си и ще се върне да се нахрани, например!

– Човек трябва да знае всичко, когато има честта да обира хората.

Видът на мебелите на горния етаж успокои Люпен и той се зае да ги изучава с вид на колекционер-специалист.

– Дявол да го вземе! Малко неща, но за сметка на това пък, прекрасни. Този депутат има вкус... Четири кресла Обюсон, масичка, бас хващам, Персие-Фонтен... Истински Фрагонар, фалшив Натие, когото един американски милиардер би взел за купища долари дори недовършен... С една дума, цяло състояние. А има дърдорковци, дето разправят, че нищо истинско вече не може да се намери у хората. Дявол го взел! Нека вършат мърморковците това, което аз правя! Нека търсят!

По указанията на Люпен, Жилбер и Вошери веднага се заеха да изнесат мебелите, като започнаха от най-големите. След половин час първата лодка бе натоварена и беше решено Гроняр и Льобалу да избързат

и тръгнат, за да започнат товаренето на автомобила.

Люпен остана навън до мига, в който изчезнаха в мрака. Когато се върна във вилата и мина през гостната, стори му се, че от помещението, където бяха оставили Леонард, долита някакъв глас. Той се втурна на-там. Леонард беше сам и лежеше по корем с вързани на гърба ръце.

– Ти ли мъркаш, рожбо писана? Не се вълнувай, всичко е в ред. Но ако продължаваш да викаш, ще вземем по-сериозни мерки спрямо височайшата ти особа. Обичаш ли круши? Ей сега ще ти сложим в устата една.

Щом излезе, Люпен пак чу същите звуци и като се вслуша, различни думи, произнесени с прегракнал и стенец гласец. Гласът идваше откъм кухнята.

– На помощ! Убиец! На помощ, ще ме убият, предупредете полицията!

– Този джентълмен съвсем си е загубил ума – промърмори Люпен. – Дявол да го вземе, да безпокои полицията в девет часа вечерта. Колко неделикатно!

Люпен се залови за работа. Това продължи повече, отколкото самият той предполагаше. Шкафовете бяха пълни с дреболии, които би било глупаво ако не съхрани в дълбоките си джобове. От своя страна, Жилбер и Вошери вършеха същото с такава грижливост, че това го ядоса.

Най-после той не издържа.

– Стига! – заповяда Люпен. – Зарад няколко финтифлюшки ще провалим цялата работа. Аз тръгвам!

Бяха вече на брега и Люпен се спускаше по стъпалата към лодката, когато Жилбер го спря.

– Слушайте, шефе, нека се върнем. Пет минути, не повече!

– Но защо, дявол го взел?!

– Чували сме, че там има някаква стара реликва...

– Е, и какво?

– Жалко, ако не я вземем. Мисля, че е в помещението, където остана Леонард. Там има един стенен шкаф, в него като че ли имаше някакъв куфар...

Жилбер се беше запътил обратно към входа на вилата. Вошери се бе спуснал след него.

– Десет минути, минутка повече не ви давам! – викна Люпен подир тях. – След десетина минути и следа от нас тук не бива да има!

Изминаха десет минути, той все още чакаше. Погледна часовника си.

– Девет и четвърт... това е безумие! – каза си той. На Люпен му се струваше странно не само това, че Жилбер и Вошери се бавеха. Той си даде сметка, че през цялото време двамата се държаха някак особено, не се разделяха нито за миг, и като че ли непрестанно се следяха с очи един друг. Какво ли пък щеше да значи това?

Подтикван от безпокойствие, Люпен неусетно и тихо се приближи до къщата, като в същото време се вслушваше в един шум, който се носеше откъм Анжиен. Шумът като че ли приближаваше.

Навярно бяха случайни минавачи.

Люпен свирна силно и приближи до оградата, искаше да огледа улицата. Чу се гърмеж и почти едновременно с него, стон, който не можеше да изразява нищо друго, освен ужас. Люпен тичешком се върна назад, заобиколи вилата, изкачи се по стълбите и се втурна към гостната.

– Дявол да го вземе! Какво правите тук?

Жилбер и Вошери, вкопчили се яростно един в друг, се търкаляха по паркета. Дрехите им бяха целите в кръв. Люпен се завтече към тях. Жилбер вече беше съборил противника си и бе грабнал от ръцете му нещо, което Люпен не успя да види. Под проснатия Вошери бързо се образуваше кървава локвичка, той беше ранен в рамото и губеше вече съзнание.

– Кой го рани? Ти ли, Жилбер? – попита Люпен.

– Не, не съм аз, Леонард го простреля.

– Леонард! Той беше вързан...

– Леонард успя да се развърже и да вземе револвера си.

– Негодник! Къде е той?

Люпен взе лампата и мина в малкото барче.

Лакеят лежеше по гръб, скръстил ръце, със забит в гърлото нож и безкръвно лице. От устата му се стичаше кървава струйка.

– О – рече Люпен, след като го огледа. – Той е мъртъв!

– Мислите ли? Мислите ли? – попита Жилбер, гласът му трептеше.

– Казвам ти, мъртъв.

Жилбер прошепна:

– Вошери... го удари...

Люпен хвана Жилбер и го разгърси за раменете.

– Вошери... и ти също, нехранимайко! Ти беше тук и му позволи. Кръв... Кръв! Вие добре знаете, че аз не понасям кръвта. Кръв аз не искам! Това е мое правило. При мен не убиват, моите хора по-скоро сами се оставят да бъдат убити. Толкова по-зле за вас, мили деца. Ако стане

нужда, вие ще заплатите това. А то ще ви струва скъпо, пазете се!

Гледката на трупа го вълнуваше, и като продължаваше да разтърсва Жилбер, той питаше:

– Защо, защо му трябваше да убива?

– Той искаше да го пребърка и да вземе ключа от стенния шкаф. Когато се наведе над него, забеляза, че Леонард е развързан... Той се уплаши, удари го...

– А изстрелът?

– Това беше Леонард. Революерът беше в ръката му. Преди да умре, той е намерил сили в себе си и да стреля...

– А ключът?

– Вошери го взе.

– Отвори ли шкафа?

– Да.

– И намери ли нещо?

– Да.

– А ти искаше да му отнемеш този предмет. Какво имаше там? Реликва? Не, това не беше нещо съвсем малко. Какво беше това? Отговаряй!

По решителния израз на лицето и по мълчанието на Жилбер, Люпен разбра, че няма да получи никакъв отговор. Той заплашително произнесе:

– Ти ще проговориш, драги човече. Ако трябва, ще те накарам и да се изповядаш. Но сега трябва да си вдигнем парцалите. Дръж, помогни, трябва да изнесем Вошери.

Те се върнаха в трапезарията и Жилбер се наведе над ранения.

Изведнъж Люпен го спря.

– Слушай!

Двамата се погледнаха. В барчето на дома някой говореше. Тих, далечен глас... Но те току-що се бяха убедили, че там няма никой, освен мъртвеца, чийто силует и сега се виждаше в тъмнината.

Гласът се чу пак, пронизителен, глух, треперещ, неравен, креслив и страшен. Думите бяха неясни – бяха по-скоро не думи, а нечленоразделни звуци.

Люпен почувствува, че го избива студена пот. Какъв беше този тайнствен, задробен глас?

Двамата се спуснаха към барчето, Люпен се наведе над мъртвия Леонард. Гласът млъкна, после се понесе наново.

– Светни! – каза Люпен на Жилбер.

Той леко потрепваше от страх, който не можа да надвие. Жилбер свали абажура от силната лампа и стана съвсем очевидно, че гласа излизахе от мъртвеца, като при това, тялото бе неподвижно, устните не потрепваха.

– Шефе, страх ме е – измънка Жилбер. Пак същият шум, пак същият носов глас.

Изведнъж Люпен избухна в смях, улови трупа и го премести.

– Браво! – каза той, като забеляза някакъв блестящ металически предмет. – Браво! Намерих! Наистина, нужно ми бе време за това!

На това място, където лежеше мъртвеца, се търкаляше телефонна слушалка. Шнурът ѝ отиваше към стената, там, където бе закрепен апарата.

Люпен доближи слушалката до ухото си. Шумът се повтори веднага, бе многогласов разговор, смес от всякакви възклицания, междуметия, кръстосани въпроси, сякаш се надвикваха няколко души.

Къде сте?... Той не отговаря... Това е ужасно... Навярно са го убиха... Къде сте?... Какво се е случило?... Кураж... Помощта идва... агенти... войници...

– Дявол да го вземе! – извика Люпен, като хвърли слушалката.

Действителността застана пред него с целия си ужасен вид. Още в самото начало, в същото време, когато те пренасяха вещите, Леонард, който не е бил здраво завързан, се е дотърлил до апарата и е свалил слушалката, навярно със зъби; тя е паднала на пода и той е повикал полицията от Анжиенското бюро.

Ето защо са били думите „На помощ! Убиец! Ще ме убият!“, които Люпен бе чул.

И ето сега телефонното бюро даваше отговор. Люпен бе вече разбрал откъде идваше онзи далечен шум, който бе чул преди няколко минути в градината.

– Полицията идва! Спасявайте се! – извика Люпен и се втурна навън.

Но Жилбер го спря. Той забеляза:

– А Вошери?

– Толкова по-зле за него!

Но Вошери дойде на себе си и го замоли:

– Шефе, не ме изоставяйте!

Люпен, въпреки опасността, се спря и с помощта на Жилбер бе вече повдигнал ранения, когато отвън се чу шум.

– Много късно! – каза той.

В този момент по вратата на задния вход се посипаха удари. Люпен се спусна към главния вход. Къщата бе заобиколена от хора. Той и Жилбер може би биха могли да успеят да стигнат до лодката, но как можеха да отплуват под огъня на полицията, ако тя откриеше огън?

Люпен заключи вратата отвътре.

– Ние сме обкръжени... изгубени – нареждаше Жилбер.

– Млъкни! – заповяда Люпен.

– Те ни видяха, шефе. Чувай, те чукат...

– Мълчи – повтори Люпен. – Ни думай... недей се движи!

Самият той стоеше със спокойно лице, със замисления вид на човек, който има достатъчно време, за да обмисли от всички страни една деликатна и тънка работа. Той се намираше в онова състояние, което наричаше „най-добрите минути в живота“, онези минути, които придават цена и смисъл на съществуването. В такива минути, каквато и да беше опасността, той започваше бавно да брои наум в себе си: „едно... две... три... четири... пет... шест...“, дотогава, докато пулсът му започнеше да бие нормално. Тогава започваше да разсъждава – и с каква проницателност! С каква удивителна сила! С какво дълбоко предвиждане на всички възможни обстоятелства! Той премерваше всичко, всичко допускаше. И вземаше решение, напълно въоръжен с логика и спокойствие.

След броени секунди, в същото това време, когато изкъртваха вратите отвън, той каза на своя другар:

– Последвай ме.

Люпен влезе в гостната и леко повдигна пердето на един прозорец, който гледаше към брега. Навред се виждаха хора и правеха бягството невъзможно. Люпен нададе пронизителен вик:

– Тук!... Помощ!... Държа ги... Тук!...

Той пусна няколко изстрела с револвера на Леонард, приближи се до Вошери, наведе се над него и нацапа ръцете и лицето си с кръв. После, като се обърна към Жилбер, яростно го хвана за раменете и го събори.

– Какво ви стана, шефе, какво искате да направите?

– Покори се – поверително произнесе Люпен, – аз отговарям за всичко... Отговарям и за вас двамата... Покори се... Аз ще ви освободя от затвора... Но за това е нужно да бъда свободен.

Хората на двора се развълнуваха и затичаха към отворения прозорец.

– Тук! – извика наново Люпен. – Хванах ги! Помощ!

В същото време спокойно прошепна на Жилбер:

– Помисли хубаво. Не трябва ли нещо да ми предадеш, да поръчаш? Да ми съобщиш нещо, което може да ни бъде полезно?

Жилбер яростно се бореше, за да се отърве. Той беше твърде развълнуван, за да схване плана на Люпен. Вошери, който по причина на раната си, беше изоставил всякаква надежда за бягство, прояви проникателност. Той процеди през зъби:

– Подчини се бе, идиот, подчини се... Важното е шефът да излезе отгук... Нима това не е най-главното?

Люпен се сети за предмета, който Жилбер бе мушнал в джоба си след като ги бе разтървал с Вошери. Той го поиска.

– А, това, никога! – извика Жилбер, който все пак успя да се освободи от ръцете му. Люпен пак го събори. Двама души вече се показваха на прозореца. Жилбер се покори. Той бързо мушна в ръцете на Люпен нещо, без да го гледа, Люпен светкавично го пхна в джоба си. Жилбер шепнеше:

– Вземете, шефе, ето я. Аз ще ви обясня. Можете да бъдете сигурен, че...

Той не успя да довърши. Агентите и полицаите от всички страни идваха на помощ на Люпен.

Жилбер бе хванат и здраво завързан. Люпен стана.

– Удари ме здраво този негодник. Аз раних втория, а този...

Комисарят попита:

– Лакеят видяхте ли? Убили ли са лакея?

– Не зная – отвърна Люпен.

– Не знаете?...

– Не зная! Дойдох заедно с вас от Анжиен. Докато вие заобикаляхте къщата отляво, аз минах отдясно. Тук имаше един отворен прозорец. Влязох през него. Стрелях върху този – Люпен посочи Вошери, – и с един удар успях да сваля неговия другар.

Как можеше Люпен да бъде заподозрян? Той бе целият в кръв, той предаваше на властта убийците на лакея. Десетина души бяха наблюдавали героичната борба.

Тревогата на всички бе твърде силна, за да разсъждават и губят време в съмнения. Като се възползуваха от общия безпорядък, хора от цялата околност изпълниха къщата. Те бяха като обезумели, тичаха напред-назад, нагоре-надолу, викаха, крещяха и никой не прояви недоверие към напълно правдоподобните обяснения на героя Люпен. Чак когато намери в барчето трупа на лакея Леонард, комисарят си спомни за

своята отговорност. Той даде заповед никого да не пускат, нито да влиза, нито пък да излиза от вилата. Като огледа обстойно мястото, комисарят започна разпита.

Вошери си каза името. Жилбер отказа да се наименува под предлог, че ще говори само в присъствието на адвоката си. Но тъй като него го обвиниха в убийство, той посочи Вошери, който се защитаваше. Дватамата говореха едновременно, като с това очевидно отвличаха вниманието на комисаря. Когато комисарят потърси Люпен, за да го разпита в качеството му на свидетел, той констатира, че непознатият е изчезнал.

Комисарят нареди на един от агентите:

– Кажете на онзи господин, че искам да му задам няколко въпроса.

Завтекоха се да търсят господина. Някой го бил видял как пали цигара на входа. Други казаха, че предложил цигари на група полицаи и че се отдалечил по посока на езерото, като казал да го повикат в случай на нужда.

Викаха го, но никой не се обади.

После дотича един полицаи. Той видял как въпросният човек токущо се качил в някаква лодка и загребал усилено в неизвестна посока.

Комисарят едва след сведението на този полицаи погледна към Жилбер и разбра, че го бяха измамили.

– Задръжте го! – развихри се той. – Стреляйте върху него веднага щом го съзрете. Той е съучастник на тези тук двамата!

Комисарят сам се спусна напред след двама агенти, докато другите няколко останаха да пазят пленниците. Застанал на брега, той забеляза беглеца, който му помахваше с шапка.

Стреляха няколко пъти, ала напразно.

Вятърът донасяше към брега словата на песен. Господинът си пееше, като усърдно гребеше:

Лети, лодчице моя,
по волята на вълните...

Комисарят забеляза някаква лодка край съседната вила. Трябваше да прескочат оградата, която разделяше градините на двете вили, за да я отвържат. Това беше направено. Като поръча на подчинените си да наглеждат целия бряг, комисарят се спусна след Люпен. Това не бе особено мъчно и трудно, защото при лунното осветление всички движения на Люпен бяха напълно видими. Люпен се отправяше към селото Сен Гратиен.

Лодката на комисаря напредваше. След десетина минути разстоянието между тях се намали на половина.

– Той е в ръцете ни – каза комисарят. – Ние даже нямаме нужда от полицаите, които охраняват брега. Много ми се иска да се запозная с този негодник. Изглежда ми смел човек.

Разстоянието до лодката на Люпен се скъсяваше с подозрителна бързина. Явно, беглецът беше изпаднал в отчаяние, разбирайки цялата безсмисленост на борбата. Агентите удвоиха усилията си. Лодката летеше. Още стотина метра, и те застигнаха жертвата.

– Стой! – изкрещя комисарят.

Преследвачите ясно различаваха в полумрака силуета на своя противник. Той не помръдваше. Греблата свободно се люлееха от двете страни на лодката. В тази неподвижност имаше нещо обезпокоително. Подобен на преследвания човек беше способен да допусне неприятеля до себе си в непосредствена близост, за да продаде скъпо живота си, или с изстрели да отклони нападението.

– Предай се! – викна комисарят.

Наоколо цареше пълен мрак. Тримата мъже се проснаха в лодката, сторило им се бе, че жертвата беше направила заплашителен жест с едната ръка. Двете лодки се доближиха.

Комисарят изръмжа:

– Няма да позволим да ни избие така, както стоим като някои мишени. Ако стреля, открийте огън и вие!

Той пак извика:

– Предай се! Никакъв отговор. Противникът не помръдваше.

– Предай се! Долу оръжието! Не искаш ли? Толкова по-зле. Броя: Едно... Две...

Агентите не дочакаха нова команда. Те стреляха.

С револвер в ръка комисарят внимателно следеше с очи всичко наоколо. Той викна наново:

– Нито движение, или ще ти продупча главата!

Неприятелят не проявяваше никакви признаци на живот. Агентите тъкмо се приготвиха за опасния скок, когато комисарят ги спря.

В лодката нямаше никой. Неприятелят беше избягал с плуване. На кърмата на лодката имаше купчина предмети от обраната вила, върху която той бе метнал своята дреха и шапката си. В полумрака този силует можеше да се вземе за човешки.

На оскъдната светлина от кибритени клечки полицаите не успяха да открият нищо повече. Нямаше инициали нито по дрехата, нито по

шапката. В джобовите на сако то нямаше нито един документ. Преследвачите обаче направиха едно откритие, което щеше да придаде по-късно на делото особено значение и щеше да повлияе на понататъшната съдба на Жилбер и Вошери. В един от джобовите бе намерена, забравена от беглеца, визитна картичка. На нея беше изписано името на Арсен Люпен.

Във времето, когато полицията привързва пленената лодка на пристана и се зае да продължи безплодното си разследване. Арсен Люпен излизаше на брега на същото място, което беше напуснал само преди два часа.

Тук го срещнаха другарите му и двамата съучастници, Гроняр и Льобалу. Като им обясни с няколко думи онова, което се бе случило, Люпен скочи в автомобила, настани се сред мебелите на депутата Добрек, зави се с една кожа и заповяда да го откарат в мебелния му склад в Ньойл. Там той освободи шофьора. В Париж се прибра с такси и слезе близо до Сен Филип дьо Рул.

Недалеч, на улица Матиньон, той държеше квартира, която не беше известна на никого от бандата, с изключение на Жилбер.

Арсен Люпен с върховно удоволствие се изкъпа и преоблече. Преди да си легне, по стар навик той изпразни джобовите си от тяхното съдържание и едва тогава забеляза сред вещите предмета, който Жилбер бе успял да пхне в ръката му в последната секунда преди да дойде полицията.

Арсен Люпен се зачуди. Това бе запушалка от стъкло за вода, малка кристална запушалка, каквито се поставяха обикновено на бутилки ликьор. Запушалката беше съвсем обикновена. Само дето плоскостите на многобройните ѝ стени бяха позлатени чак до жлеба, който опираше в гърлото на бутилката. Люпен продължаваше да се чуди. Той не намираше в този предмет нищо, което да заслужи неговото подчертано внимание.

– И след това парченце стъкло така упорито търчаха Жилбер и Вошери? Зарад него те убиха лакея, щяха да се избият помежду си, губиха време, рискуваха съд, затвор, ешафод? Дявол да го вземе, нищо не разбирам, та това е смешно!...

Той бе твърде уморен, за да мисли повече за тази работа. Люпен сложи запушалката върху мраморната плоча над камината и си легна. Сънува лош сън. Паднали на колене на пода на своите килии, Жилбер и Вошери протягаха умолително към него ръце и надаваха викове на див ужас.

– На помощ! Спасете ни! – викаха те.

Но Люпен, въпреки всичките си усилия, не можеше да помръдне. Самият той беше привързан с невидими и тежки окови. Цял в ужас, обхванат от чудовищните пипала на видението, той присъствуваше на зловещите приготовления, които се правеха по случай смъртното наказание на неговите приятели.

– Дявол да го вземе! – каза си Арсен Люпен, когато се изтръгна от кошмарния сън. – Какви отвратителни предзнаменования! Добре, че съм силен душевно! Иначе!...

И добави:

– Впрочем, ние имаме един талисман, който, ако се съди по поведението на Жилбер и Вошери, с моя помощ ще прогони лошата орис и ще помогне на доброто да възтържествува. Да видим, все пак, тази кристална запушалка.

Люпен стана, за да вземе от камината запушалката и внимателно да я разучи. Силен вик се изтръгна от неговите уста. Кристалната запушалка беше изчезнала...

ГЛАВА II

ДЕВЕТ БЕЗ ОСЕМ ПРАВИ ЕДНО

Имаше едно нещо, което въпреки приятелските ми връзки с Арсен Люпен и ласкателните му прояви на доверие към особата ми, оставаше за мен непроницаемо: това бе организацията на неговата банда.

Съществуването на тази банда не подлежи на никакво съмнение. Някои приключения на Люпен могат да се обяснят само с присъствието на този свят на безброй предани хора, силни съучастници, надарени с непреодолима енергия и подчинени на една непоколебима воля. Но как всъщност се упражнява тази воля? Чрез какви посредници и какви изпълнители? Това не зная. То е тайната на Люпен, а ако той иска да пази тайна, тя е непроницаема.

Единственото предположение, което ще си позволя да направя, то е, че тази банда е много солидарна и според мен, толкова по-опасна, че се състои от самостоятелни единици, от временни отделения, поддържащи от всички краища на света, във всички страни, от агенти, служещи като изпълнители на една често непозната и на тях самите воля. Между тях и ръководителя действуват посветените, преданите другари, тези, които играят първите роли под непосредственото ръководство на Арсен Люпен.

Жилбер и Вошери очевидно бяха от редицата на последните. Ето защо правосъдието се показва към тях тъй неумолимо. За първи път в ръцете му попадаха неоспорими помощници на Люпен. Тези съучастници бяха извършили убийство. Оставаше само да се докаже, че убийството е умишлено, да се намерят неопровержими доказателства, и те отиваха на ешафода. Едно от доказателства бе несъмнено. Това бяха виковете на Леонард по телефона: „Помощ!... Убиец!... Ще ме убият!...“

Този отчаян вик бе чул от двама души – служебния чиновник и неговия приятел. Именно на този вик полицейският комисар, заедно със своите сътрудници и агенти, се бе отзовал и се беше завтеклъ към вила Мария-Тереза.

Арсен Люпен прецени точно заплашващата го опасност още в първите дни. Жестоката борба, която водеше срещу обществото, влизаше в нова и страшна фаза. Този път се касаеше до убийство, деяние, срещу което самият той имаше много против. Не ставаше въпрос за едно от онези забавни нападения, в които, след като обереше някой раскаутер¹

или съмнителен финансист, умееше с присмех да привлече на своя страна общественото мнение и да го омиротвори. Този път работата опираше в това: не да напада или омиротворява, а да се защитава и да спасява главите на своите приятели.

Ето една малка бележка, която извадих от дневника му. В дневника си Арсен Люпен си е отбелязвал най-сложните ситуации, в които му се е случвало да попада:

„Най-напред, аз съм уверен, че Жилбер и Вошери са ме изигрвали. Анжиенското нападение, което на пръв поглед имаше за цел ограбването на вила Мария-Тереза, имаше скрита цел. През цялото време те преследваха тази цел: и под мебелите, и в чекмеджетата на шкафовете те търсиха само едно – кристалната запушалка. Ясно е, че по някакви тайни и необясними за мен причини това парче от стъкло имаше в очите им грамадна цена. А и навярно не само в техните очи, защото тази нощ някой дръзко и ловко е проникнал в стаята ми и е откраднал същия този предмет...“

Тази кражба, жертва на която бе станал сам той, силно възбуждаше любопитството на Арсен Люпен.

Две еднакво неразрешими задачи стояха пред него. Първо, кой беше тайнственият посетител? Само Жилбер, който се ползуваше с пълното му доверие и му бе личен секретар, знаеше за съществуването на това убежище на улица Матиньон. Но Жилбер беше в затвора. Можеше ли да се допусне, че го беше предал и бе изпратил полиция по дирите му? В такъв случай защо полицията, вместо да го арестува него, Арсен Люпен, се бе задоволила само с кражбата на въпросната запушалка?

Тук имаше още едно странно нещо: можеше да се допусне, че вратата на квартирата му е била счупена, макар и да нямаше на лице никакво доказателство за това. Но как са могли да проникнат в стаята, след като той имаше сериозния навик всяка вечер преди лягане да заключва вратата и да слага резето? Неоспорим факт бе, че кристалната запушалка беше изчезнала, без ключалката и резето да бъдат побутнати. Отгоре на всичко, Люпен притежаваше изключително добър слух, дори и в съня си. А него никакъв шум не го беше разбудявал през цялата нощ.

Арсен Люпен не си блъска много главата над това. Той много добре познаваше този вид загадки, за да се надява, че и тази ще се разясни другояче, освен във връзка с цял ред последователни събития. Ала,

1. Раскаутер – измамник, който води много богат живот – б. р.

крайно разстроен и разтревожен от случилото се, той веднага затвори своя антресол² на улица Матиньон, като се закле вече никога да не стъпва в него. Зае се с кореспонденция с Жилбер и Вошери.

Чакаше го нова несполука. Следствието, макар и да не можа да установи сериозни доказателства за съучастничеството на Арсен Люпен в кражбата, реши да пренесе съда, а с това и делото от Сен е Тоаз в Париж и го свърза със следствието, което изобщо се отнасяше за Арсен Люпен.

По такъв начин Жилбер и Вошери бяха преместени в затвора Санта. Впрочем там, както и в съдебната палата, разбираха много добре, че трябваше да се попречи на каквато и да е връзка между Арсен Люпен и задържаните. От началника на полицията бяха предписани цял ред дребни предпазни мерки, които най-стриктно се изпълняваха от неговите помощници. Денем и нощем изпитани агенти, които не се сменяваха, пазеха Жилбер и Вошери.

Арсен Люпен, който цели две седмици прави напълно безплодни опити да установи контакт със своите хора, беше принуден да отстъпи. Той го направи със скрита ярост и нарастващо безпокойство.

– Най-трудното нещо на всяка работа е – казваше той, – не как да завърши, а как да се започне...

С какво можеше да започне в дадения случай Люпен? По кой път трябваше да върви към целта?

Арсен Люпен съсредоточи мислите си върху депутата Добрек. Добрек бе истинският притежател на кристалната запушалка и навярно знаеше значението ѝ и нейната стойност. От друга страна, отде Жилбер знаеше маршрутите и работите на депутата Добрек? По какъв начин го бе проследил? Кой му бе съобщил къде ще прекара вечерта депутата?

Веднага след обира на вила Мария-Гереза Добрек се беше преместил да презимува в парижката си квартира, наляво от площад Ламартин, в края на булевард Виктор Юго.

Люпен, предрешен на безработен възрастен рентиер с бастун в ръка прекарваше по цели дни по пейките на площадчето и булеварда.

Още първия ден той направи едно сериозно откритие. Двама преоблечени като работници силни мъже надзираваха къщата на Добрек. Когато депутатът излизаше, те мигом поемаха по следите му и се завръщаха, пак подир него едва привечер Нощем си тръгваха чак тогава, когато светлините на къщата гаснеха и целия дом потъваше в тъмнина.

2. Антресол – галерия във висока стая или магазин, полуетаж. В случая: нисък етаж от сградата на гърба на уличен магазин – б. р.

Арсен Люпен ги проследи на свой ред. Това бяха агенти от Обществена безопасност.

– Я гледай, я гледай – каза си той, – ето едно неочаквано нещо. Значи Добрек също е под надзор...

На четвъртия ден, след като се стъмни, към тези двамата се присъединиха още шест души. Сред тях Люпен с учудване разпозна по ръста и маниерите знаменития Прасвил, бивш адвокат, бивш спортист, бивш изследовател и настоящ елисейски любимец, който по необясними пътища бе назначен за главен секретар на префектурата.

Арсен Люпен си спомни: преди две години Прасвил и Добрек открито се бяха сбили на площад Пале Бурбон. Причината за това и досега бе неизвестна. В същия ден Прасвил изпрати секундантите си, но Добрек отказа да се бие.

След някое време Прасвил зае поста главен секретар на префектурата.

– Интересно... интересно... – каза си замислен Люпен, като не преставаше да наблюдава маневрите на Прасвил.

В седем часа групата на Прасвил се поотдалечи към булевард Анри-Мартен. Вратата на градината, която се намираше от дясната страна на къщата, пропусна Добрек. Двамата познати на Люпен агенти тръгнаха след Добрек и се качиха в трамвая на улица Тетбу заедно с него.

Прасвил прекоси градинката и позвъни на вратата. Портиерката отвори веднага. Последва кратък разговор, след който Прасвил и другарите му влязоха в къщата.

– Незаконен таен обиск – каза си наум Люпен. – Елементарната вежливост изисква да ме повикат и мен. Присъствието ми е наложително...

Без да се колебае нито за миг, Люпен влезе в жилището, вратата на което стоеше отворена. Като минаваше покрай портиерката, Люпен каза с тон на човек, когото с нетърпение чакат:

– Там ли са господата?

– Да, в работния кабинет.

Планът му бе много прост. Ако го забележеха, щеше да се представи за доставчик на депутата. Но не се стигна до това.

Като премина през празния вестибюл, Арсен Люпен се озова в трапезарията, където също нямаше никой, но отдето през стъклената врата можеше да наблюдава Прасвил и петимата му другари. Люпен това и направи. Прасвил отваряше с шперцове чекмедже подир чекмедже. След това се зарови в книгата. Спътниците му преглеждаха

библиотеката, като не пропусаха нито една книга.

– Очевидно търсят някаква хартия – помисли Люпен. – Може би и банкноти...

Прасвил извика:

– Ама че дяволска работа! Нищо няма да намерим...

Той обаче не се отказваше да търси, защото внезапно грабна четири флакона от един стар сандък за ликьори, извади запушалките им и ги огледа внимателно.

– Я виж ти! – помисли Люпен. – Той също е тръгнал на лов за стъклени запушалки. Значи работата не опира до някаква дребна хартийка! Нищо не схващам...

Прасвил огледа още няколко вещи и каза:

– Колко пъти сте идвали тук?

– Шест пъти през последната зима – отговори му някой.

– И добре ли претърсвахте?

– Всяка стая в продължение на няколко дни. Тогава Добрек беше на предизборна обиколка.

– И все пак... и все пак... Прасвил пак попита:

– Добрек няма ли прислуга сега?

– Не, но си търси лакей. Храни се на гостилница, вратарката криволяво поддържа домакинството му. Тази жена е напълно предана.

Близко час и половина Прасвил търси настойчиво, като опипваше и най-малките дреболийки. После грижливо поставяше всичко на мястото му.

В девет часа в дома се втурнаха същите двама агенти, които винаги следваха Добрек по петите.

– Връща се! – извикаха те.

– Пеша ли?

– Пеша.

– Имаме ли време?

– О, да!

Без да бързат, Прасвил и хората от обществена безопасност излязоха, след като хвърлиха последен поглед върху стаята и се убедиха, че всичко беше на своето място.

Положението на Арсен Люпен беше критично. Ако излезеше, рискуваше да се сблъска с Добрек. Ако останеше, не можеше да се измъкне навън.

Той се огледа. Забеляза, че прозорците на трапезарията можеха да му позволят да излезе направо в градината, ако това се наложеше. Реши

да остане. Предоставената му от съдбата възможност да се запознае поотблизо с депутатата Добрек, не бе за изпускане. Той зачака, готов всеки миг да се шмугне зад дебелия завеса на трапезарията. Чу се хлопане на врати. Някой влезе в кабинета и запали електрическото осветление. Люпен веднага разпозна депутатата Добрек.

Добрек беше набит човек, с къса шия, широка сива брада, плешива глава и с черни рогови очила с дебели стъкла. Явно, имаше слаби очи.

Люпен разглеждаше енергичното лице на Добрек, четвъртитата му брадичка, мощната му снага. Юмруците на Добрек бяха масивни и покрити с косми, краката криви. Вървеше с превит гръб, като тежко се клатеше ту на едната, ту на другата си страна, и това го правеше да изглежда приличен на четирикрако животно. В лицето му особено се отделяше на очи голямото чело, набраздено от бръчки и грозно изпъкнали образувания, подобни на циреи.

У Добрек имаше нещо животинско наистина, отвратително, диво. Люпен си спомни, че в камарата него го бяха кръстили с прозвището „Горски човек“ не само защото се държеше настрана и не дружеше с колегите си, а и поради външността, маниерите, походката и мощната му мускулатура.

Добрек седна пред бюрото си, извади от джоба си лула, избра си измежду многото пакети тютюн един пакет Мериланд, разкъса бандерола, напълни лулата и я запали. После почна да пише писма. Но не му спореше, защото само след минута той захвърли работата си и се замисли, като съсредоточи вниманието си в една точка на бюрото. После грабна една кутия за марки и започна да я разглежда. След това премести няколко предмета, които Прасвил беше пипал и поразмислил, се захвана да ги изследва с очи, попипваше ги с ръце, навеждаше се към тях, сякаш някакви, известни само нему знаци му говореха нещо. Най-сетне Добрек натисна копчето на електрическия звънец, който се чу някъде долу, в предверието.

Портиерката се яви само след миг.

Добрек я попита:

– Те идваха, нали?

Жената се колебаеше да отговори. Той настоя.

– Вижте, Клеманс, нима вие сте отваряли тази кутия за марки?

– Не, господине.

– Е, добре. Аз бях залепил кутията с тънка ивичка прозрачна хартия, сега тя е скъсана.

– Обаче, мога да ви уверя... – започна жената.

– Няма нужда да лъжеш – каза той. – Аз сам ви предупреждавах за тези посещения.

– Но...

– Но вие предпочитате да ядете от две чинии... Нека бъде така!

Добрек протегна ръка. В нея имаше банкнота от петдесет франка.

Повтори:

– Те идваха, нали?

– Да, господине.

– Същите ли онези, които бяха тук пролетта?

– Да, и петимата... с един друг... който ги водеше...

– Едър?... Мургав?...

– Да.

Арсен Люпен забеляза как челюстите на Добрек се стиснаха. Добрек продължи:

– Това ли е всичко?

– После дойде още един, който се присъедини към тях... А после влязоха тези двамата, дето дежурят обикновено пред къщата...

– Останаха ли те в кабинета?

– Да, господине.

– Добре.

Жената излезе. Добрек продължи с кореспонденцията си. После, като протегна ръка, той взе от края на бюрото един бял лист, написа няколко знака отгоре му, след това го изправи, като че ли не искаше да го изгубва от погледа си. Така правеха силно късогледите хора. На листа имаше цифри. Люпен успя да види тази формула за изваждане:

$$9-8 = 1$$

Съсредоточено, Добрек през зъби произнасяше аритметичната формула.

– Няма никакво съмнение – каза на висок глас той по някое време.

Добрек написа още едно късо писмо, сложи го в плик, адресира плика и го изправи и подпря до листа с цифрите. Люпен прочете:

„До господин Прасвил, главен секретар на префектурата“.

Добрек пак позвъни.

– Клеманс – каза той на вратарката. – Ходила ли сте на училище като малка?

– Ами, разбира се, господине...

– Учиха ли ви на смятане там?

– Но, господине...

– Вие не сте много силна в изваждането!

– Защо?

– Защото не знаете, че девет без осем прави едно. А това, виждате ли, е много важно. Без тази първоотделенска истина не може да се живее.

Добрек бе станал и бе прекосил стаята с ръце на гърба, като се клатеше както преди. После бе повторил маршрута си. След това бе спрял на вратата на трапезарията и я беше отворил.

– Между другото, ако от девет се махнат осем, ще остане един. И той е останал тук, нали? Сметката е правилна, господинът ще ни даде блестящо доказателство за това.

Добрек държеше плътната кадифена завеса, в гънките на която Арсен Люпен се бе скрил в бързината.

– Боже мой, ще се задушите там, господине! Без да се смята, че неочаквано, за развлечение мога да промуша с нож тази завеса. Спомнете си лудостта на Хамлет и смъртта на Полоний: „Казвам ви, че това е плъх, голям плъх...“ Е, господин Полоний, хайде излезте от своята дупка!

Това бе едно от онези необикновени за Арсен Люпен положения, в които той никак не беше навикнал да изпада и които от дъното на душата си мразеше. Самият той да лови в капан другите и да ги кара да плащат с главата си – това го допускаше, но да му се смеят така бе истинска подигравка. Но как можеше да избегне ударите на злата съдба, в този момент?

– Малко сте блед, господин Полоний... Я гледай, та това е същия господин, който дни наред вече дежури на площада и улицата навън! Вие също сте полицаи, господин Полоний, нали! Хайде де, успокойте се, не ви мисля злото... Както виждате, сметката ми е вярна. Според Клеманс, тук са влезли девет шпиони. Аз, на връщане преброих отдалече, на булеварда, осем човека. Девет без осем, остава един, който стои тук зад завесата, и следи...

– Е, и какво още? – каза Люпен, обзет от лудо желание да се хвърли върху този човек и да го накара да млъкне.

– Какво ли? Нищо, юначе. Какво още искате? Комедията свърши. Само ще ви помоля да предадете на вашия началник Прасвил това писмо, което току-що написах. Клеманс, благоволете да покажете пътя на господин Полоний. И ако някога пак се яви, отворете му широко всички врати. Вие сте тук у дома си, господин Полоний. Ваш покорен слуга!...

Люпен имаше желание да му отправи една прощална фраза, последна, като онези, които в театъра винаги подхвърляха от дъното на сцената на излизане. Той искаше да регистрира блестящо излизане и доблестно да изчезне от действието. Но положението му бе тъй жалко, че намери за най-подходящо да нахлупи с юмрук шапката си и да последва Клеманс. През цялото време Люпен силно тропаше с крака по паркета.

– Нехранимайко проклет! – извика Люпен след като се озова на улицата и се обърна към прозорците на Добрек. – Нещастник! Непрокосаник и негодник! Депутат! Ще ми платиш за това!

Люпен се задушаваше от яд, защото дълбоко в душата си съзнаваше силата на този нов неприятел и по никой начин не можеше да отрече превъзходството му до дадения момент.

Спокойствието на Добрек, увереността, с която се отнасяше към чиновниците от префектурата, презрението, с което позволяваше да го обискират, забележителното му хладнокръвие и поведение по отношение на новото лице, което го шпионираше и което бе Арсен Люпен, всичко това откриваше един уравновесен и силен характер, един пронизателен и смел човек, уверен в себе си и в собствената си игра.

Но каква беше тази игра? С кого, кой беше партньорът му?

Арсен Люпен не знаеше нищо. Той се намеси в тази игра без нищо да разбира, без да знае колко далече бяха отишли противниците, без да има представа нито от позициите им, нито от оръжието им, нито от тайните на техните планове. Той все още не можеше да допусне, че целта на толкова неимоверни усилия беше една-едничка кристална запушалка!

Едно нещо го утешаваше. Добрек не го беше познал. Добрек предполагаше, че работи в полицията. Следователно, нито Добрек нито полицията подозираха намесата на трето лице. Това бе единственото обстоятелство, което даваше свобода на действията и което имаше важно значение.

Без да се бави нито минута, Люпен разпечата писмото на Добрек до главния секретар на префектурата. То съдържаше следните няколко реда:

„Край самия ти нос, под ръката ти беше, Прасвил. Ти дори си се докоснал до него! Още малко, и той щеше да бъде твой... Но си много глупав. И като си помисли човек, че не са намерили никой друг, освен теб, за да ме погуби! Бедна Франция!

Довиждане, Прасвил. И внимавай. По-добре е да не те уловя. Защото ще стрелям.

Добрек“

– „Край самия ти нос, под ръката“ – повтори Люпен, след като прочете писмото. – Може би този хубостник пише самата истина. Най-елементарните и лесно достъпни скривалища са най-сигурни. Въпреки всичко, трябва да се разбере защо този Добрек се намира под такъв гризлив надзор, хубаво е да има сведения за него самия.

„Алексис Добрек, две години депутат от устието на река Рона, независим. Неопределени убеждения, но солиден авторитет между избирателите, благодарение на огромните суми, които харчи по време на изборите. Никакво състояние, но има къща в Париж, вили в Анжиен и Ница. Много влиятелен, обикновено постига онова, което иска, макар да не посещава министерствата и да няма нито приятели, нито познати в политическите среди.“

– Това е външната страна на въпроса – каза си Люпен след като прочете тази справка. – На мен ми трябва другата му визитка, интимната, полицейската, онази, която да ми представи личния му живот, онази, която ще ми позволи да правя по-свободни маневри в този мрак. Тогава ще се уверя, че ненапрасно тъпча покрай този Добрек. Дявол го взел, времето си лети!

Една от квартирите на Люпен, в които той живееше в този си период, се намиреше на улица Шатобриан, край Триумфалната арка. Там той беше известен под името Мишел Бомон. Убежището представляваше доста комфортно помещение. Служеше му преданият Ахил. Работата на слугата Ахил се състоеше в събиране на информацията, която изпращаха до Люпен по телефона неговите помощници.

Пред дома на улица Шатобриан някаква работничка с часове бе чакала Люпен. Съобщи му го слугата Ахил.

– Как? Че тук при мен никой не идва. Млада ли е?

– Не... Не вярвам.

– Не вярваш?

– Тя носи на главата си наметало вместо шапка и затова не се вижда лицето ѝ. Не е особено елегантна, изглежда да е прислужничка или продавачка в магазин...

– Кого поиска да види?

– Господин Мишел Бомон – отговори слугата.

– Интересно. По какъв повод?

– Тя просто ми каза, че става въпрос за аферата Анжиен. Тогава си помислих...

– А! Анжиенската афера! Значи тя знае, че аз съм замесен в тази афера! Това ще рече, че като идва тук...

– Не можах нищо да разбера от нея самата, но си помислих, че трябва да я приема.

– Добре си направил. Къде е?

– В салона.

Люпен бързо отвори вратата на гостната.

– Какви ги дрънкаш? – рече той на слугата. – Няма никой.

– Никой? – попита Ахил, като се втурна стремително в гостната.

Помещението наистина бе празно.

– О! Преди по-малко от десетина минути аз от предпазливост надникнах. Тя беше вътре.

– Къде беше, докато тази жена чакаше? – сърдито попита Люпен.

– В съседната стая, шефе. Нито за минутка не съм се махал от съседната стая. Дявол го взел, бих я видял, ако беше излязла...

– Но я няма...

– Очевидно... очевидно... – пшккаше смаяният слуга. – Тя е изгубила търпение и си е отишла. Но по какъв начин, дявол го взел!

– По какъв начин? – каза Люпен. – Няма нужда човек да бъде магьосник, за да го свърши.

– Как?

– През прозореца. Ето, той е още откренат. Ние, както знаеш, сме на първия етаж. Улицата вечер е почти винаги пуста... Няма никакво съмнение.

Люпен се озърна наоколо и се убеди, че нищо не бе взето, нито пък беше преместено. Впрочем, в стаята нямаше нито една скъпа вещ, нито пък някоя важна книга или каквото и да било, за да се обясни мистериозното изчезване на жената, която сама ги бе посетила. И все пак, защо бе станало това странно бягство?...

– Днес никой ли не се обади по телефона? – попита Люпен.

– Не.

– И писма ли няма?

– Има едно.

– Дай го!

– Аз, както винаги го сложих на камината. Стаята на Люпен имаше

пряка връзка със салона, но той винаги държеше заключена вратата между двете помещения. Ето защо трябваше да мине през вестибюла. Тук именно беше стоял Ахил, когато жената беше избягала.

Арсен Люпен запали осветлението и отбеляза:

- Не виждам никакво писмо...
- Там е... Аз го сложих до чашата.
- Няма нищо.
- Навярно не търсите добре, шефе.

Ахил се зае да търси сам. Премести чашата. Повдигна часовника. Наведе се, но всичко беше напразно. Писмото го нямаше.

– Ай, дявол да го вземе! – мърмореше той. – Та тя го е откраднала! След като е взела писмото, си е обрала крушите. Ах, мръсницата...

Люпен възрази:

– Ти си полудял. Вратата от моята стая към салона винаги е заключена...

– Тогава кой може да вземе писмото, шефе?

Люпен се мъчеше да сдържи гнева и да събере мислите си. След известно време попита:

- Ти разгледа ли това писмо?
- Да.
- Нищо особено ли нямаше в него?
- Нищо. Обикновен плик и адрес, написан с молив.
- А! С молив?

– Да, и като че ли беше съвсем набързо написано, по-скоро, бих казал – надраскано.

– Какъв беше адресът? Запомни ли го? – разтревожено попита Люпен.

– Да, запомних го, защото ми се стори малко смешен...

– Говори!

– „До Господин де Бомон Мишел“, такъв беше адресът.

Люпен силно разтърси слугата за раменете.

– Там е било написано „де Бомон“? Сигурен ли си? И „Мишел“ след „Бомон“?

– Точно така.

– Аха! – изръмжа Люпен със задавен глас. – Това писмо е било от Жилбер.

Люпен изглеждаше много блед. Лицето му беше напрегнато. Никакво съмнение, това писмо е било от Жилбер! Това бе знакът с който Жилбер от няколко години кореспондираше с него. Най-после той беше

намерил възможност да прати от тъмничната си килия писмо. И ето че писмото беше задигнато. Какво съдържаше то? Какви инструкции даваше нещастният затворник? За каква помощ молеше той? Какъв проект на действие предлагаше?

Люпен разгледа стаята, която се намираще срещу салона. В нея имаше важни книжа. Ключалките не бяха бутнати. Можеше да се допусне, че жената е имала за цел само да вземе жилберовото писмо. Като се стараеше да запази спокойствие, Люпен продължи:

- Писмото дойде, докато тази жена бе тук, нали?
- Да. Тя тъкмо дойде, когато вратарят донесе писмото.
- Имаше ли възможност тя да види плика?
- Да.

Изводът идваше от самосебе си. Оставаше да се разбере как тази жена бе успяла да извърши самата кражба. Да се бе промъкнала от единия прозорец в другия отвън бе невъзможно, Люпен намери затворен плътно прозореца на своята стая. Да бе отворила общата врата на стаята и салона също бе невъзможно, тя беше не само заключена, но и залостена с две железата.

През стената не можеше да се мине. За да се влезеше някъде и да се излезеше оттам, нужен бе изход, а тъй като за извършване на кражбата посетителката бе имала само няколко минути, изходът трябваше да е външен, приготвен по-рано и известен на тази жена. Това предположение опростяваше нещата, като съсредоточаваше търсенията върху вратата. По стените нямаше нито камина, нито пък шкаф, за да можеше да се направи и прикрие някакъв проход.

Люпен се върна в салона и бавно започна да изучава вратата. В един миг той трепна. Бе забелязал, че една от шестте дъсчици, заковани върху напречните летви, не беше на мястото си. Люпен се наведе и видя две малки парченца тел, които стърчаха от двете страни на разместената дъсчица като зад рамката на портрет. Той махна телта и дъската се откачи.

Ахил извика от изненада. Люпен отбеляза:

– Е, и какво? Добрахме ли се до нещо? През този отвор не може да мине една жена, колкото и слаба да е тя. Това не би могло да го свърши и едно десетгодишно дете.

– Но тя е могла да провере ръката си и да извади резето.

– Долното резе, да – каза Люпен. – Но не и горното. Разстоянието е много голямо. Опитай сам и ще видиш.

Ахил се убеди, че бе невъзможно.

– Е, тогава как е отворила? – попита той.

Люпен не отговори. Той мислеше. След малко извика:

– Шапката... Палтото...

Люпен бързаше. Веднага щом се озова на улицата, спря едно празно такси.

– Улица Матиньон, по-бързо!

Щом стигна пред входа на къщата, където бе открадната кристалната запушалка, Люпен скочи почти в движение от таксито, отвори вратата на квартирата и се качи горе, изтича в салона, запали осветлението и клекна пред вратата, която водеше към неговата спалня.

Беше отгатнал. Дъсчицата на вратата и тук се откачваше по същия начин. Но отвора, образуван в плота на вратата, не бе по-голям от този на улица Шатобриан. През него човек можеше да провери ръката и рамото си и да дръпне долното резе, но до горното не можеше да достигне.

– Гръм и мълнии! – извика Люпен. Той едва съдържаше гнева си, който от два часа напираше в него. – Да я вземат дяволите тази жена, няма ли да свърши най-последна история?!...

Наистина, преследваха го невероятни несполуки и той беше принуден да броди в мрака, без да има възможност да използва дори онези малки проблясъци на късмет, които съдбата от време на време му даваше пестеливо в ръцете. Жилбер му бе поверил кристалната запушалка. Жилбер му беше написал писмо. Всичко това беше изчезнало, без Люпен да успее да разгадае неговата тайна.

Това не бяха случайни неудачи, не бяха инцидентни явления, както преди смяташе той. Това бяха проявления на неприятелска воля. Тази воля преследваше определена цел с чудовишна ловкост. Тази воля с невероятна дързост нападнаше него, Арсен Люпен, в най-сигурните му убежища. Тази воля го объркваше със своите жестоки и непредвидими удари. Той не знаеше от кого да се защитава. Досега никога не се беше натъквал на подобни препятствия. В дъното на душата му растеше малко по малко непознато за него до този момент чувство. Това бе страхът от бъдещето. В ума му все повече и повече се загнездваше една дата, една страшна и тягостна дата, когато правосъдието щеше да поведе двама души на ешафода. Двама души щяха да бъдат подхвърлени на най-ужасното наказание в света.

ГЛАВА III

ЧАСТНИЯТ ЖИВОТ НА АЛЕКСИС ДОБРЕК

Като се върна вкъщи на другия ден след полицейския обиск, депутатът Добрек бе спрял от портиерката. Клеманс бе успяла да намери готвачка, която внушаваше пълно доверие.

Тази готвачка, която дойде само след няколко минути, представи първокласни препоръки, подписани от лица, от които човек лесно можеше да се информира за верността на сведенията за тяхната приносителка. Твърде работна, макар и навлязла в години, готвачката приемаше сама да се грижи за цялото домакинство – условие, наложено от Добрек, който предпочиташе да ограничи възможностите да бъде шпионирай.

Готвачката бе служила в последно време при един от членовете на парламента, граф Солева. Добрек веднага телефонира на своя колега. Домоуправителят на граф Солева даде най-добри сведения за нея. Беше наета веднага.

Щом донесе багажа си, готвачката се залови за работа.

Добрек обядва и излезе.

Към единадесет вечерта, когато портиерката вече си бе легнала, новата готвачка на депутатата Добрек предпазливо отвори градинската порта. Един мъж приближи.

– Ти ли си? – попита тя.

– Да, аз съм, Люпен.

Жената го въведе в стаята си на третия етаж, която гледаше към градината и веднага започна да се оплаква:

– Измами и все измами! Значи, не можеш да ме оставиш спокойна...

– Какво да се прави, мила Виктория. Когато ми потрябва лице с почтен вид и строги нрави, винаги си спомням за теб Това трябва да те ласкае.

– Защо не ме оставиш на мира! – изохка жената. – Хвърляш ме пак в устата на вълка, а отгоре на всичко се смееш...

– Какво рискуваш?

– Как какво рискувам? Всичките ми препоръки и свидетелства са фалшиви.

– Препоръките и свидетелствата винаги са фалшиви.

– Ами ако господин Добрек забележи това? Ако събере истински

сведения за мен?

– Той вече събра сведения.

– Как? Какво каза?

– Това, че той телефонира на домоуправителя на граф Солева, при който ти вече си имала честта да служиш.

– Ох, божичко, изгубена съм...

– Домоуправителят на граф Солева те е обсипал с похвали.

– Как ще ме хвали, като очите ми не е виждал дори?

– За сметка на това пък аз съм ги виждал. Именно аз се настаних у граф Солева. Като е тъй, разбираш сама...

Виктория като че ли се поуспокои.

– Нека бъде волята Божия... Каква е ролята ми във всичко това?

– Ще ме настаниш тук на квартира. Можеш спокойно да ми предоставиш половината стая. Аз съм скромен, ще спя на дивана.

– А след това?

– Под мое ръководство ще предприемеш някои разследвания, които имат за цел...

– Които имат за цел?

– Намирането на един скъп предмет, за който вече ти говорих.

– Какво?

– Една кристална запушалка.

– Кристална запушалка... Господи Исусе Христе! Какъв занаят! Ако не се намери тази твоя проклета кристална запушалка?

Люпен галантно я хвана над лакътя и с важен глас каза:

– Ако не се намери, Жилбер, малкия Жилбер, когото познаваш и обичаш толкова много, може да изгуби главата си, а също тъй и Вошери.

– Вошери, все ми е едно... какъв негодник! Но Жилбер...

– Чете ли вестници тази вечер? Аферата взема все по-лош обрат. Вошери обвинява Жилбер за убийството на лакея Леонард. А ножът, с който си е послужил именно Вошери, принадлежи на Жилбер, това е доказано тази сутрин. Жилбер не е можал да опровергае това. Той е достатъчно интелигентен, но прибързва. Държал се е грубо и остро, впуснал се е в лъжливи истории. Ще го погубят! Ето в какво положение сме. Е, сега не искаш ли да помогнеш?

* * *

В полунощ депутатът се върна.

Люпен синхронизира живота си с живота на Добрек в продължение

на няколко дни така, че щом депутатът напуснеше къщата, той мигом започваше своите разследвания и търсения. Вършеше това методично, като разделяше всяка стая на сектори, които напускаше само след най-внимателен оглед. Всяко ъгълче беше проучвано, всички комбинации, тъй да се каже, бяха изпробвани.

Виктория също търсеше.

Те не пропускаха нищо. Маса, столове, паркет, часовници, телефон, електрически апарати, всичко това беше претърсено.

Назираваха също така и депутатата Добрек, най-малките му движения, най-несъзнателните му жестове, книгите, които четеше, писмата, които пишеше. Дейността им не се затрудняваше от самия Добрек, той живееше съвсем открито. Никога не заключваше вратите. Не приемаше посетители, нито пък гости. Животът му течеше с механическа правилност. След обяд отиваше в парламента – вечерта в клуба.

– И все пак, тук има нещо тъмно – казваше Люпен.

– Нищо няма, ти казвам – охкаше Виктория. – Само си губиш времето и рискуваме някой ден да ни пипнат.

Присъствието на агентите от Обществена безопасност, които постоянно шареха нагоре-надолу под прозорците, караше жената да си губи ума. Тя не можеше да допусне, че са тук за съвсем друго, а не за да я уловят в страшен капан, нея, Виктория. Всеки път, когато отиваше на пазар, тя безкрайно се чудеше, че никой от тях не я арестува.

Веднъж Виктория се върна силно развълнувана. Кошницата се тресеше в ръката ѝ.

– Какво има, мила Виктория? – попита Люпен. – Цялата си жълто-зелена.

– Жълто-зелена ли? Жълто-зелена, нали? Има защо...

Те седнаха и само след като напрегна цялата си енергия и воля, тя можа да измъкне:

– Един човек... един човек ме настигна... в магазина...

– Дявол да го вземе! Искаше да те отвлече ли?

– Не... мушна ми писмо...

– И се оплакваш! Навярно, признание в любов?

– Не... „Това е за шефа“ – каза той. – За шефа? – попитах аз. – „Да, за господина, който живее във вашата стая!“

– А?

Този път Люпен потрепера.

– Дай го тук! – каза той и грабна плика.

На плика нямаше никакъв адрес, но вътре имаше още един плик,

върху който Люпен прочете:

„До господин Арсен Люпен, който се намира под грижите на Виктория“

– Дявол го взел – промърмори Люпен. – Това вече е прекалено!

Той разкъса втория плик. В него имаше бял лист. На листа с едри букви беше написано:

„Всичко, което вършите, е безполезно и опасно... Оставете тази игра...“

Виктория изстена високо. Люпен се изчерви до уши. Бе оскърбен най-жестоко. Той изпитваше унижението на човек, най-тайните намерения и хитрости на когото са разкрити от присмехулен противник.

Люпен не произнесе ни дума. Виктория подхвана своята работа.

През нощта той не можа да заспи. Непрекъснато си повтаряше:

– Натъкнах се на една от тези задачи, които с мислене не се разрешават. Едно е сигурно. В тази работа не съм замесен само аз. Между Добрек и полицията има не само трети крадец, сиреч аз, но и четвърти. Той ме познава, и явно разбира играта ми. Но кой е този четвърти крадец? При това, дали не се мамя? После. Е, стига! Да спим!...

Към четири часа сутринта му се стори, че чува шум в къщата. Люпен бързо скочи и от горния край на стълбището видя, че Добрек слизаше от първия етаж. Отиваше към градината.

Минута по-късно, след като депутатът отвори градската порта, вътре влезе човек, лицето на когото бе закрито от широка кожена яка. Добрек вкара непознатия в кабинета.

Люпен беше предвидил подобно развитие на действието. Той се беше подготвил. Прозорците на кабинета, също като тези на стаята му, гледаха към градината. Той завърза една въжена стълба за своя балкон, тихичко я разви и се спусна по нея до горния край на прозорците на добрековия кабинет. Между двата кепенци имаше малка пролука. Макар и да не можеше нищо да чуе, Люпен можеше прекрасно да наблюдава какво ставаше вътре.

Той веднага видя, че късния посетител беше жена, а не мъж, както го бе взел отначало. Жената бе все още млада, макар в косите ѝ да проблясваха сребърни нишки, красива, висока жена. Прелестното ѝ лице носеше белега на страданието.

– Къде съм я виждал? – питаше се Люпен. – Тези черти, това

прекрасно лице, този поглед са ми познати отнякъде.

Жената стоеше до масата и безизразно слушаше Добрек, който също прав, оживено ѝ разказваше нещо. Добрек бе с гръб към Люпен, но огледалото срещу него го отразяваше и го правеше напълно видим за Люпен. Добрек изглеждаше страшен със странните си очи. Лицето му изразяваше зверско, диво желание към посетителката.

Жената като че ли сама беше много смутена от това, защото седна и наведе очи. Добрек се наведе над нея и като че ли всеки миг щеше да я обхване с дългите си ръце. Люпен съзря едри сълзи върху тъжното лице на жената. При вида на сълзите Добрек съвсем си изгуби ума. Той сграбчи жената и я привлече към себе си. Тя го отблъсна с погнуса. След кратка борба двамата застанаха един срещу друг като два смъртни врага.

Мълчаха. Добрек седна. Лицето му излъчваше зла и жестока ирония. Той пак заговори отсечено, като тропаше с юмрук по масата. Изглежда, поставяше някакви условия на своята гостенка.

Жената го слушаше спокойно, разсеяно, със замъглени очи. Люпен не снемаше поглед от нея, пленен от това енергично страдалческо лице и напразно се мъчеше да си спомни с какво бе свързано това лице в паметта му. Внезапно той забеляза, че тя обърна глава и незабележимо започна да плъзга ръка върху масата, на края на която стоеше шише с вода, затворено с позлатена запушалка. Ръката достигна бутилката, вдигна се и хвана запушалката. Бързо извиване на главата, поглед, и запушалката пак стоеше на своето място. Очевидно, не това бе търсила гостенката.

– Дявол го взел – помисли Люпен. – И тази е тръгнала да търси кристалната запушалка. Работата още повече се усложнява...

Люпен продължи наблюденията си, докато нещо не спря погледа му. Той бе поразен от внезапния израз върху лицето на късната посетителка. Това бе неумолим, страшен и див израз.

Ръката продължаваше да се движи по масата, като непрекъснато се плъзгаше по крайчеца. Тя разбутваше книги и книжа и бавно между пръснатите листи хартия.

Жената нервно хвана дръжката на камата.

Добрек продължаваше да говори. Гостенката вдигна оръжието над главата му. Люпен съвсем ясно виждаше блуждаещите очи на жената. Очите се бяха впили в тила, отбелязан за прицел на удара.

„Вие се готвите да направите глупост, прекрасна госпожо“ – каза си Люпен.

Той вече обмисляше начина, по който трябваше да избяга, като измъкне и Виктория от страшния дом.

Жената се бе поколебала за миг, после стисна зъби, лицето и блесна в омраза и тя направи убийственото движение.

В същия миг Добрек се наведе, скочи от стола и като се обърна, хвана във въздуха нежната женска китка.

Странно, той не ѝ отправи нито един упрек. Онова, което бе станало, сякаш не го бе удивило, той като че ли го приемаше като нещо съвсем естествено. Добрек сви рамене с вид на човек, навикнал на такива опасности и мълчаливо закричи из стаята.

Жената беше захвърлила ножа и плачеше, закрила лицето си с длани. Цялата се тресеше.

Добрек отново се приближи до жената, каза ѝ нещо, като продължаваше да бие с юмрук по масата. Тя направи отрицателен жест и тъй като той настояваше все още, на свой ред тупна, но с крак и извика тъй силно, че дори Люпен чу:

– Никога!... Никога!...

Без да каже и дума, Добрек наметна коженото палто на раменете ѝ. Жената покри лицето си с тъмен воал. Добрек я изпрати. След две минути градинската порта беше затворена.

– Жалко, че не мога да проследя тази странна особа и да побъбря с нея за добрия Добрек – усмихна се Люпен. – Струва ми се, че с нея бих могъл да работя значително по-добре...

Имаше още едно нещо, което се нуждаеше от допълнително осветление. Дали Добрек, животът на който наглед беше така правилен и премерен, не приемаше своите посетители изключително нощно време, когато дома му не бе под наблюдението на полицията?

Люпен натовари Виктория със задачата да се срещне с двама от неговата банда и да им каже как да проследят къщата в продължение на няколко денонощия. На другата нощ той не легна да спи. В четири часа сутринта отново се чуха стъпки на входа. Както и миналата нощ, депутатът въведе някого в кабинета си.

Люпен се спусна по въжената стълба и зае поста си.

Някакъв човек се влачеше в краката на Добрек, прегръщаше коленете му с отчаяние и бяс и ридаеше неудържимо.

Добрек на няколко пъти отблъсна човека със смях, но коленичилият отново се хващаше за краката му. Сцената излъчваше лудост, Люпен правилно бе преценил, защото, навярно – вече в истински припадък на умопомрачение, гостът се вдигна, хвана депутата за гърлото и го събори

на дивана. С издути вени на шията Добрек се мъчеше да се отскубне от похитителя. С явно върховни усилия той успя да вземе връх над противника.

С едната си ръка Добрек хвана човека за рамото, а с другата му шибна две силни плесници.

Похитителят се надигна. Беше блед и едва се държеше на краката си. Той постоя така, колкото да събере хладнокръвие, и с неимоверно спокойствие извади револвер от джоба си и го насочи в гърдите на депутата Добрек.

Добрек не помръдна. Той гледаше на всичко с усмивка и без ни най-малко вълнение, сякаш човекът насреща беше насочил в гърдите му детски пистолет – играчка.

Сцената продължи петнадесет-двадесет секунди. Със същата бавност и самообладание, което изглеждаше поразително, човекът скри оръжието си. От джоба, в който го сложи, извади портфейл.

Добрек приближи госта си.

Портфейлът беше разтворен. В него имаше пачка банкноти.

Добрек бързо ги грабна и преброи.

Бяха тридесет, от по хиляда франка.

Гостът гледаше как Добрек броеше парите. Лицето му беше безизразно. Явно, той беше разбрал безполезността на разговорите. В този дом парите бяха на почит.

В единадесет часа сутринта Виктория се върна от пазар. Тя предаде на Люпен писмо от неговите хора.

Люпен се зачете.

„Човекът който тази нощ бе в дома на Добрек, е депутатът Ланжеру, председател на независимата левица. Малко богатство. Многолюдно семейство.“

– Е, – каза си Люпен, – Добрек, както се вижда, има голямо влияние, но средствата, с които си служи ми се виждат малко необичайни...

По-нататъшните събития придадоха нова сила на неговите предположения. След три дни дойде още един човек и предаде на Добрек значителна сума. След още три дни пристигна трети, той остави в ръцете на депутата разкошна бисерна огърлица.

Първият се казваше Дешамон, сенатор и бивш министър. Вторият бе маркиз д'Албюфе, бонапартиски депутат, бивш шеф на политическото бюро на принц Наполеон.

Между новите гости и Добрек се възпроизвеждаха приблизително същите груби стълкновения както с Ланжеру. Те винаги свършваха с неизменна победа на депутатата Добрек.

„И тъй нататък, и тъй нататък – потъна в размисъл Люпен след последното посещение. – Аз присъствувах на четири дружески срещи. И десет да бяха, двадесет, тридесет, четиридесет, не бих научил нищо повече. Достатъчно ми е, че чрез моите хора научавам поне имената им. Да взема да ги посетя? Защо? Те нямат никакви основания да ми се доверят. От друга страна, трябва ли да си губя времето тук в напразни разследвания? Те не водят до нищо. Отгоре на всичко, Виктория може и сама да ги върши.“

Той бе в затруднение. Следствието, насочено срещу Вошери и Жилбер се обогатяваше с все по-тежки улики. Времето течеше и не минаваше ни ден, без той да се запита – дали всичките му усилия нямаше да доведат нещата до задънена улица. Ако в края на краищата разкриеше смисъла и тайнствените маневри на депутатата Добрек, то това щеше ли да помогне на Жилбер и Вошери?

В този ден едно събитие сложи край на размислите му. След закуската Виктория бе чула откъслечи от телефонен разговор на Добрек.

От онова, което разказа Виктория, Люпен направи извод, че депутатът е насрочил среща на някаква дама и че ще води дамата на театър.

– Ще взема партерна ложа, както преди шест седмици – бе казал Добрек.

И беше добавил през смях:

– Надявам се, че през това време няма да ме ограбят.

За Люпен този разговор не съдържаеше нищо неясно. Добрек се гласеше да иде на театър, както преди шест седмици, когато те направиха обира на вилата в Анжиен. Да познава лицето, с което ще се срещне Добрек, за Люпен бе важно. Преди обира Жилбер и Вошери бяха узнали, че отсъствието на Добрек ще продължи от осем часа вечерта до един след полунощ.

След обяд, с помощта на Виктория, Люпен излезе от къщата.

Той отиде в квартирата си на улица Шатобриан и след като извика по телефона трима свои приятели, облече фрак. Дегизира се, както той сам подчерта, като руски княз с руси коси и ниско остригани бакенбарди.

Съучастниците пристигнаха с автомобил.

Пресрещна ги слугата Ахил. Той носеше телеграма, адресирана до Мишел Бомон, улица Шатобриан. Телеграмата съдържаеше следното:

„Не идвайте тази вечер в театъра. С появата си рискувате да изгубите всичко.“

– Ясно, съвсем ясно – избухна Люпен. – С мен си играят така, както аз съм свикнал да си играя с другите. Същите дяволии, всичко е същото. С тази разлика, че...

Каква бе разликата, той не знаеше.

Вярно беше това, че е изкаран от релсите, разстроен до дъното на душата си и продължава да действа само от упорство, от любов към изкуството, без да влага в нещата присъщото му прекрасно разположение на духа.

– Да вървим! – каза той на своите съучастници. Шофьорът спря недалеч от площад Ламартин, но не загаси мотора по негова заповед. Люпен предполагаше, че за да избегне навъртащите се около къщата му агенти от Обществена безопасност, Добрек ще вземе такси. Готвеше се да тръгнат след него. Ала сметката му излезе погрешна.

В седем и половина градската порта се отвори широко, блесна ослепителна светлина и по тротоара профуча мотоциклет, мина покрай площада, обърна се пред таксито и с такава бързина пое към гората, че бе немислимо да го преследват.

– На добър час – подхвърли Люпен. Той се опитваше да се шегува, за да прикрие яда си.

Люпен изгледа съучастниците си с тайната надежда да види усмивката върху лицето на някой от тях. Щеше да му олекне, ако имаше на кого да излее гнева си.

– Да си вървим – каза Люпен.

По пътя той им предложи да хапнат. След обяда изпуши една пура, после пак седнаха в автомобила. Обиколиха всички театри, като започнаха с оперните и оперетните. Люпен си купуваше билет, влизаше, разглеждаше партерните ложи и излизаше. После обиколиха и другите театри. Към десет часа във „Водевил“ той забеляза една съвсем закътана ложа, даде бакшиш на разпоредителката и узна, че в нея седят мъж на средна възраст и дама с черен воал на лицето. Съседната ложа бе празна. Люпен я плати, върна се при приятелите си, даде им необходимите наставления, пое по обратния път, влезе в ложата и спокойно се настани, като не изпускаше от очи двойката в съседната ложа. През антракта Люпен различи профила на Добрек. Дамата бе в дъното, не се виждаше ясно.

Добрек и дамата тихичко си говореха. Те продължиха разговора си

и след вдигането на завесата, но колкото и да напрягаше слух, Люпен не успя да чуе ни дума.

Минаха десетина минути. На вратата на съседната ложа се почука. Влезе администраторът на театъра.

– Господин депутат Добрек?

– Да – отговори учуден Добрек. – Аз съм. Но откъде знаете моето име?

– От едно лице, което ви вика по телефона и което каза да ви потърся в двадесет и втора ложа.

– Но кой е това?

– Господин маркиз д'Албюфе.

– Какво?...

– Какъв отговор да дам?

– Идвам, веднага идвам...

Добрек скочи на крака и тръгна след администратора. Той още не беше успял да излезне, когато Люпен отвори вратата на своята ложа и се премести в двадесет и втора ложа.

Люпен седна до дамата. Тя едва задържа вика си на изненада.

– Тихо! – заповяда Люпен. – Трябва да поговоря с вас. Много е важно...

– Ах! – прецеди през зъби жената. – Арсен Люпен!

Люпен едва не припадна. Няколко мига стоя неподвижен, устата му бе зяпнала. Тази жена го познаваше! Тя не само че го познаваше, но го познаваше много добре. Той смяташе, че се е дегизирал до неузнаваемост.

Люпен промълви, крайно объркан:

– Значи вие знаете?... Знаете?...

Пресегна се, и без да й дава секунда дори за защита, вдигна воала й.

– Как? Нима е възможно? – смая се още повече той.

Оказа се същата жена, която беше видял преди няколко дни у дома на Добрек. Жената, която бе вдигнала нож срещу депутата Добрек. Жената, която в загуба на разсъдък от люта омраза, искаше да убие депутата Добрек.

Дамата на свой ред се зачуди.

– Как, вие сте ме виждали?

– Да, в онази нощ, в дома на Добрек! Видях как вдигнахте ножа над него.

Жената направи движение да избяга, но Люпен успя да я задържи. Прошепна:

– Трябва да зная коя сте вие. Затова наредих да извикат Добрек на телефона. Коя сте?

Дамата се уплаши.

– Значи, не го повика маркиз д'Албюфе?

– Не, направи го един от моите хора.

– Но тогава той ще се върне...

– Ще се върне. Но имаме време. Слушайте, ние с вас трябва пак да се видим! Той е ваш неприятел. Ще ви спася от неговата особа...

– Защо? Каква е целта ви?

– Можете да се доверите на мен. Сигурен съм, че имаме общи интереси. Къде мога да ви намеря? Утре, нали? В колко часа? И къде?

– Е, добре...

Дамата го гледаше с видима нерешителност. Не знаеше как да постъпи. Явно, беше готова да каже, но се сдържаше. По лицето ѝ мина сянка на съмнение и открита тревога.

– О, моля ви! Само една дума! Отговорете, веднага си тръгвам. Моля ви, много ви моля!...

Дамата каза:

– Името ми не ви трябва... Нека първо се срещнем, тогава вие ще ми кажете всичко. Да, ще се видим. Утре, в три след обяд, на булевард...

Вратата на ложата се отвори. В рамката ѝ стоеше Добрек.

– Дявол! – изръмжа тихо Люпен.

Люпен бе разярен. Пипнаха го, преди да беше достигнал целта на своето посещение. Добрек се ухили.

– Браво! Така си и мислех... Тази хитрост с телефона отдавна мина от мода, драги ми господине...

Добрек блъсна Люпен в предната част на ложата, и като седна до дамата, продължи:

– И тъй, княже, кой сте вие? Слуга на префекта? Тикате си муцуната тук по силата на някакви служебни задължения?

Добрек разглеждаше с любопитство Люпен и му търсеше подходящо име. Явно, не беше познал в него онзи, когото преди няколко вечери беше наричал Полоний.

Люпен трескаво мислеше, без да снема от него очи. Той не искаше да изостави играта тъкмо в този момент. Бе постигнал разбирателство със смъртната неприятелка на Добрек.

Дамата неподвижно седеше в ъгъла и го гледаше.

Люпен каза:

– Да излезем, да отидем навън, господине, там ще ни е по-удобно да разменим по някоя дума.

– Не! Тук! Тук, княже, тук! – отвърна депутатът. – Веднага, а не през антракта! Не пречим на никого...

– Но...

– Не се мъчи, приятелю мой, без да те пусна, не можеш да направиш и крачка отгук...

Добрек сграбчи Люпен за яката с очевидното намерение да не го пуска до края на действието. Неблагоразумно движение!

Как можеше Люпен да се остави така, при това пред жената, на която беше предложил своето съучастничество, пред жена – това той си го помисли за първи път през живота си, – пред жена, която бе тъй красива, и така много да му харесваше! Мъжката му гордост беше събудена, ала той премълча. Той си наложи да изтърпи тежката длан на Добрек на своето рамо, дори се преви одве, като победен, безсилен, уплашен човек.

– Аха – гавреше се Добрек. – Няма да проявяваме излишно упорство, нали...

На сцената артистите водеха шумния си диалог.

Добрек поотхлаби яката на госта си. Люпен намери, че тъкмо сега е момента. Той раздвижи десница и като че ли с брадва удари ръката на похитителя си в ставата.

Добрек изви от болка. Освободеният Люпен се хвърли отгоре му, като се старееше да го докопа за гърлото. Добрек го изпревари. Счепкаха се.

Ръцете на Добрек бяха чудовищни. На Люпен му се струваше, че се бие с гигантска горила.

Двубоят беше като на живот и на смърт. През цялото време артистът на сцената не говореше, а сякаш шептеше.

Жената с ужас гледеше схватката. Ако тя с едно само движение изразеше съчувствие към едната или друга страна, победата веднага щеше да бъде решена.

Ала на кого да окаже подкрепа? Какъв беше Люпен, кой бе той? Приятел или пък враг?

Дамата се примъкна в предната част на ложата, дръпна завесата, и като се наведе, сякаш направи някакъв знак. После се върна обратно и се опита да се добере до вратата.

Люпен като че ли желаше да ѝ помогне. Каза:

– Махнете стола!

Имаше предвид тежкия стол, който бе паднал и който ги разделяше с неприятеля му. Двамата се биеха над него.

Жената се наведе и дръпна стола. Люпен това и чакаше. Той ритна Добрек по крака с цялата сила, която намери у себе си. Резултатът бе потресаващо еднакъв на този от удара по ръката. Преди Добрек да бе успял да се опомни, Люпен го държеше за гърлото.

Добрек се съпротивляваше, мъчеше се да се отскубне от пръстите, които го душеха, но вече се задушаваше и силите го напуснаха.

– О, стара маймуно – ръмжеше Люпен, беше го вече съборил. – Защо не викаш за помощ? Или те е страх от скандал?

При шума от падането на Добрек някой почука на преградната стена от съседната ложа.

– Хайде, гледайте си сцената – задъхваше се Люпен. – А това тук си е моя работа и докато аз не свърша с тази горила...

Депутатът губеше въздух. Люпен го приспа с удар по челостта. Оставаше да избяга с жената, преди да се вдигнеше тревога.

Люпен се обърна. Жената я нямаше.

Тя не можеше да е избягала твърде далече. Като излезе от ложата, Люпен се затича, без да обръща внимание на учудените погледи на разпоредителките.

Наистина, веднага щом слезе на долния етаж, той я забеляза през отворената врата на изхода. Тя вървеше по тротоара на Шозе д'Аnten.

Настигна я, тя тъкмо се качваше в спрелия до тротоара автомобил.

Вратата на колата се затвори след като тя влезе в нея.

Люпен хвана дръжката и понечи да я отвори.

От автомобила слезе мъж. Непознатият на пръв поглед човек го удари с юмрук по лицето, не тъй ловко, но също тъй силно, както сам той беше ударил преди малко Добрек.

Колкото и да беше зашеметен от удара, Люпен все пак успя да разпознае мъжа, а също и другия, който бе зад волана.

Това бяха Гроняр и Льобалу, двамата мъже, които се грижеха за лодките по време на обира в Анжиен. И двамата бяха приятели на Жилбер и Вошери, кратко казано, и двамата бяха сред съучастниците на самия Люпен.

Като се върна в жилището си на улица Шатобриан и почисти окървавеното си лице, Люпен се тръшна на един от диваните. Седа в пълна забрава повече от час. За първи път изпитваше мъката да бъде предаден. За първи път съратниците му обръщаха гръб на своя водач.

Реши да се развлече с вечерната поща. Скъса обвивката на един от

вестниците. На страницата на последните новини прочете следните редове:

„Делото по убийството във вила Мария Тереза. Най-последната личност на Вошери, единият от убийците на лакея Леонард, е разкрита. Той е най-вулгарен разбойник, рецидивист, задочно осъждан под друго име два пъти на смърт за убийство“.

„Няма съмнение, че скоро ще бъде разкрито истинското име и личността на съучастника му Жилбер.

Във всеки случай, съдебният следовател е решил да предаде в най-къс срок делото в ръцете на прокурора.“ „Съдът съвсем скоро ще си каже думата.“

Сред вестниците имаше и писмо.

Веднага щом го видя, Люпен подскочи от мястото си.

Писмото беше адресирано до господин де Бомон (Мишел).

– Аха – рече си Люпен. – Писмо от Жилбер! То съдържаше следните думи:

„Шефе, елате на помощ! Страх ме е... Страх ме е...“

И тази нощ бе за Люпен безсънна и пълна с кошмари И тази нощ го мъчиха страшни видения.

ГЛАВА IV

ГЛАВАТАРЯТ НА НЕПРИЯТЕЛИТЕ

– Бедното момче! – прошепна Люпен, когато на другия ден прочете писмото, което беше получил от Жилбер. – Колко ли страда!

Още от първата среща той се беше привързал към този едър, безгрижен и жизнерадостен момък. Жилбер му бе предан дотолкова, че беше готов да даде живота си, ако Люпен му дадеше знак за това. Люпен го обичаше за откровеността, наивността, за винаги прекрасното разположение на неговия дух, заради обветреното му сякаш от щастие лице.

– Жилбер – често му казваше той, – ти си честен човек. Ако бях на твоето място, щях да нарежа този занаят...

– Готов съм да го направя след вас – със смях му беше отвърщвал Жилбер.

– Не щеш ли?

– Не, шефе. Честният човек работи, върти се насам-натам за нищо и никаква работа. На мен това ми се искаше, когато бях малък. Но ме накараха да го изхвърля от мозъка си.

– Кой те накара?

Жилбер мълкваше. Той винаги мълчеше, когато го разпитваха за детството му, но Люпен знаеше, че много рано е останал сираче и че е живял на безбройни адреси, менейки името и професиите си. Тук имаше тайна, в която никой не можеше да проникне. Дори съдът сега не успяваше да я разкрие.

Загадката на тази тайна, обаче, не можеше да повлияе върху решението на съда. Дали под истинското си, или под някое друго име, Жилбер щеше да бъде изправен от съда на подсъдимата скамейка като съучастник на Вошери.

– Бедното момче! – повтаряше Люпен. – Всичко ще стане заради мен. Властите се страхуват от бягство и бързат да претупат следствието, след това и съда, ще побързат и с наказанието... Двадесетгодишен хлапак! При това, той нито е убил някого, нито е участвувал в убийството...

Жалко! На Люпен му беше добре известно, че това е невъзможно да се докаже и че трябва да насочи цялото си внимание в друга посока. Но в коя? Необходимо ли беше да се откаже от гонитбата на кристалната запушалка?

Единственото му развлечение тези дни беше да отиде в Анжиен, където живееха Гроняр и Льобалу, за да се убеди напълно, че те са изчезнали от деня на убийството във вилата Мария-Тереза.

Той дори се отказа от отговора на онези въпроси, които му налагаха с измяната си Гроняр и Льобалу. Подминаваше и връзката им с почти побелялата дама, шпионажа, на който сам се беше оставил да го подложат.

„Спокойствие, Люпен – си казваше той. – Не бива да се разсъждава прибързано. Мълчи си. Никакви заключения! Най-глупавото нещо на света е да се смятат едни факти като следствие на други, без да се има твърда изходна точка. Така хората се подвеждат и тръгват по лъжливи пътеки. Послушай инстинкта си. Действуй по интуицията, тъй като преко разсъдък и логика, аферата видимо се върти все край проклетата запушалка. Тръгвай срещу Добрек и неговия кристал!“

Люпен пристъпи към работа, без да губи повече време за размишления. Не беше още успял да довърши своите мисли, когато се озова в дрехите на дребен рентиер.

Той седеше, предрешен в старо пардесю и шалче на шията на една пейка на булевард Виктор Юго, далече от площад Ламартин. Това бе три дни след произшествието в театър Водевил. Съгласно инструкциите му, Виктория всяка сутрин трябваше да минава в един и същи час край пейката, на която седеше.

– Да – повтаряше си Люпен, – в кристалната запушалка се крие цялата работа. Тя е всичко. Когато тя падне в ръцете ми...

Виктория се приближаваше с кошница за пазар в дясната си ръка. Люпен забеляза веднага, че тя е необикновено бледа и развълнувана.

– Какво се е случило? – попита Люпен. Виктория влезе в голяма бакалница, пълна с народ. Те вече можеха да говорят по-нашироко.

– Ето това, което търсиш.

Люпен трепна, той държеше в ръката си кристалната запушалка.

– Нима е възможно, нима е възможно? – повтаряше с шепот Люпен.

Неочакваността на тази развръзка го беше зашеметила.

Но фактът, видимият и осезаем факт беше налице. По форма, размери, по произтритото злато на фасетите той безпогрешно разпозна кристалната запушалка от вилата Мария-Тереза. Бе сигурен, че е тя, не можеше да греша, доказваше го дори малката дракотина на шийката, която още първата вечер го бе впечатлила и беше запомнил.

Изобщо, нищо ново... Това беше просто кристална запушалка. Нищо, което кой знае колко да я различава от други стотици, подобни на

нея. Нито знак, нито пък шифър някакъв, издялана от къс кристал, наистина, съвсем еднороден, без никакви примеси.

– В такъв случай, какво?...

Внезапно Люпен бе осенен от една сериозна идея. Той се бе заблуждавал. Защо му беше нужна кристалната запушалка, след като не разбираше предназначението ѝ. Това парче стъкло не беше важно само по себе си, то можеше да представлява някаква ценност само благодарение на някакво значение, което му се придаваше. Преди да го имаше, Люпен трябваше да знае именно това значение. Кой можеше да го увери, че като го взема от Добрек, той не вършеше глупост? Този въпрос стоеше пред Люпен с цялата си острота.

– Без глупости! – каза си той, като мушна запушалката в джоба. – В тази дяволска работа глупостите са непоправими.

Люпен не снемаше очи от Виктория. Придружена от един прислужник в тъпата, тя преминаваше от тезгях на тезгях. Най-после застана край касата до Люпен.

Люпен даде знак на Виктория.

Тя го настигна в една пуста уличка.

– А ако ме следят?

– Не – уверено каза той. – Разгледах добре. Слушай, къде намери тази запушалка?

– В чекмеджето на нощната му масичка.

– Но ние нали търсихме там?

– Да, вчера сутринта аз търсих отново. Няма съмнение, че е сложена там тази нощ.

– Той ще иска да си я вземе оттам – отбеляза Люпен.

– Много е възможно.

– А ако не я намери?

Виктория настръхна.

– Отговори ми – каза Люпен, – ако не я намери, теб ли ще обвини за кражбата?

– Очевидно.

– Тогава побързай. Върви да я сложиш на същото място.

– Боже мой, боже мой! – изстена Виктория. – Дано не е забелязал. Дай ми я, бързо!

– Ето, вземи я – рече Люпен.

Той забърника в джоба на пардесюто си.

– Е, къде е? – попита Виктория, ръката ѝ беше протегната.

– Няма я – простичко рече Люпен.

– Какво?

– Господи, няма я в джоба ми, взел я е някой...

Люпен избухна в смях, в който не проличаваше никаква горчивина.

Виктория се възмути.

– И се смееш! Сега?!...

– Какво искаш да права? Това е наистина смешно. Ние вече не играем драма, а феерия! Вълшебно, приказно зрелище, феерия, като Хапчетата на дявола или Козият крак. Веднага щом ми останат няколко свободни седмици, ще напиша сценария Вълшебната запушалка, или Преждията на бедния Арсен.

– Но все пак, кой я е взел?...

– Сама си е литнала... Изпарила се е от джоба ми...

Люпен каза с малко по-сериозен тон:

– Върни се, Виктория, и не се безпокой. Явно, някой е видял когато ми даваше запушалката, и като се е възползувал от блъсканицата в бакалницата, измъкнал я е от джоба ми. Всичко това доказва, че ни следят по-добре, отколкото предполагам и че съперниците ни са първокласни люде във всяко едно отношение. Още веднъж ти повтарям, бъди спокойна. Честните хора винаги имат последната дума. Друго имаш ли да ми кажеш?

– Да. Вчера вечерта, когато Добрек излезе, в къщата влезе някой. Видях сянката му в градината на светлината на моя прозорец.

– А портиерката?

– Тя още не си беше легнала.

– Това са хората на префекта, те продължават да търсят. До скоро виждане, скъпа Виктория... Ще ми помогнеш да вляза...

– Как, ти пак искаш да влезеш?...

– Какво рискувам? Стаята ти е на третия етаж. Добрек нищо не подозира.

– А другите?

– Другите? Ако те имаха интерес да ме изиграят, досега щяха да се опитат. Аз обаче ги притеснявам, това е всичко. Те не се страхуват от мен. Довиждане, мила Виктория, до пет часа.

Люпен го очакваше още една изненада. Вечерта Виктория му съобщи, че когато от любопитство отворила чекмеджето на нощната масичка, видяла там кристалната запушалка.

Този род чудеса вече не поразяваха Люпен. Той просто си каза:

– Значи, сложили са я на мястото ѝ. И тази личност, която по необясним начин е проникнала в къщата, тази личност подобно на мен

счита, че запушалката не бива да изчезва. Междувременно Добрек, който прекрасно знае, че го следят дори в стаята му, пак е оставил тази запушалка в чекмеджето, все едно, че не ѝ придава никакво значение. Иди след всичко това си създавай мнение за обстановката...

Макар Люпен да не си беше съставил мнение за обстановката, той не можа да се въздържа от известни разсъждения. Те му даваха смътно предчувствие за светлина, което можеше да изпита човек с приближаването на края на тъмен тунел.

– Ще бъда господар на положението само ако се срещна с някой от отсрещната страна – реши Люпен.

Изминаха се пет дълги дни, които не му донесоха нищо ново. Призори на шестия ден Добрек прие някакъв господин. Това бе депутатът Лайбах, който също като предишните си колеги напразно пълзя в краката на депутата и в края на краищата му даде двадесет хиляди франка.

Минаха още два дни. Към два след полунощ Люпен, който бе приаил дъх на площадката на втория етаж, чу скърцането на вратата, която водеше от гостната в градината В тъмнината той успя да различи две лица, които се качиха по стълбите и се спряха на първия етаж, където бе стаята на Добрек.

Какво ли правеха там? В тази стая не можеше да се влезе, защото всяка вечер Добрек я залостваше здраво. На какво се надяваха?

Долу се вършеше някаква работа, Люпен различи глух шум. До него достигнаха откъслечни думи:

– Работи ли?

– Да, чудесно. Но по-добре е да отложим за утре, защото...

Люпен не чу края на изречението. Тайнствените посетители пипнешком се оттеглиха. Вратата след тях се затвори, а малко подир това хлопна и градинската порта.

„Все пак това е любопитно – помисли Люпен. – В тази къща, където Добрек тъй грижливо крие мърсотиите си и не без основание се пази от шпионаж, в тази къща всички проникват като във воденица. Мен ме пуска Виктория, тайните агенти на префекта ги въвежда портиерката. Кой помага на другите? Нима те могат да действуват сами? Каква смелост! Какво познаване на обстановката!...“

По пладне, докато Добрек го нямаше, той разгледа вратата на долния етаж Веднага разбра всичко. Част от долните дъсчици на вратата се държеше само на две едва забележими места. Значи едни и същи хора бяха действували тук и на улица Шатобриан.

Люпен констатира също така, че тази работа е била направена

много по-рано и че, както в неговата квартира, отворът предварително е изрязан, с оглед на по-благоприятни обстоятелства или непосредствена необходимост от влизане в стаята.

Денят, прекаран от Люпен в работа, бе на привършване. Но той щеше да узнае всичко! Щеше да разбере не само как противниците му използват тези отвори, но и кои именно бяха те. Той щеше да се сблъска с деятелните си съперници.

Попречи му нещо непредвидено. Вечерта Добрек, който още от обяд се оплакваше от преумора, се върна в десет часа. Както никога, той сложи резе на вратата на гостната. Щяха ли да могат нощните посетители да проникнат в такъв случай до стаята му?

След като Добрек изгаси лампата, Люпен почака около час, сетне за всеки случай, закрепил въжената стълба и зае поста си на площадката на втория етаж.

Не се наложи да чака дълго. „Онези“ дойдоха един час по-рано от миналата нощ и се опитаха да отворят вратата на гостната. Опитът беше несполучлив. Настана пълна тишина. Люпен беше решил, че похитителите вече са се отказали от намеренията си, когато нещо го накара да трепне. Някой се движеше, без с нищо да издава своето присъствие. Той нямаше да забележи това, до такава степен стъпките на това същество чезнеха в мекия килим на стълбите. Но перилата, които държеше самия Люпен, бяха трепнали. Някой се качваше.

Неприятно чувство беше обзело Люпен. Той не чуваше нищо. Трептенето на перилата му подсказваше, че някой се приближава към него, но за усещането му не се получаваше никакво потвърждение. Все пак, някой се движеше. Възможно ли бе Люпен да изпадаше в халюцинация?

Това не продължи много време. Една странна подробност внезапно го поразя. Стенният часовник беше ударил два часа. По звъна Люпен успя да отгатне, че това бе часовника в стаята на Добрек. Звукът обаче бе тъй ясен, сякаш между часовника и Люпен нямаше стена.

Той бързо се спусна по стъпалата и се приближи до вратата. Тя беше затворена, но долу в левия ъгъл имаше празнина. Отворът се беше образувал от липсващите дъсчици.

Люпен се уплаши. В този момент Добрек се обърна в кревата и продължи равномерно си похъркване. Люпен много ясно долови шумолението на пребърквани дрехи. Нямаше никакво съмнение, че тайнственият посетител бе вътре и преприваше дрехите на Добрек до леглото.

„Надявам се, че работата ще се поизясни поне малко – помисли

Люпен. – Но, дявол да го вземе, какво е това същество, как се е вмъкнало вътре в този тесен отвор?“

Нито за миг през главата му не мина мисълта, че след малко пред очите му щеше да се разкрие една проста истина, една очевидна и простица истина.

Неприятелят на Добрек и противникът на Люпен в този момент щеше да бъде разобличен. Люпен беше на пътя му! Той щеше на свой ред да вземе задигнатата от спящия Добрек плячка.

Люпен забеляза тайнственото същество на няколко крачки от себе си, самият той беше прикрит добре, сгушен в най-тъмния ъгъл на стълбището. Онова, което виждаше в тъмнината, приближаваше предпазливо от стъпало на стъпало, като се придържаше за перилата на стълбата.

„Дявол да го вземе, с кого имам работа?“ – питаше се Люпен с разтуптяно сърце.

Развръзката приближаваше. Непознатият изглежда го усети, защото рязко се спря. Люпен се хвърли върху противника, но улови празно пространство. Не изгуби самообладание. Той веднага се спусна напред и хвана врага си, който вече бе стигнал вратата, която отвеждаше до градината.

Пленникът нададе вик на ужас. На виковете отвърнаха други. Те идваха иззад затворената врата.

– Дяволите да го вземат, какво е това? – зачуди се Люпен.

Той държеше в мощните си ръце нещо малко, трептящо и стенещо.

Нямаше време за губене. Отвън викаха. Добрек всеки миг можеше да се събуди. Той запуши устата на плячката си с носната си кърпа, пъхна я в пазвата си и се завтече по стълбите към трети етаж.

– Виж – каза той на Виктория, която бе будна. – Водя ти неукротимия главатар на нашите неприятели, Херкулес на отбора. Имаш ли биберон?

Той сложи на дивана едно дете на шест-седем годинки. Детето бе облечено в сиво трико с плетена шапчица на главата. Прелестното бледо лице изразяваше страх и бе облято в потоци от сълзи.

– Откъде го донасяш? – попита изумена Виктория.

– Хванах го на стъпалата, когато излизаше от стаята на Добрек – отговори Люпен, като напразно опипваше трикото на хлапето с надеждата, че малкия палавник бе скрил там нещо.

На Виктория ѝ дожаля.

– Бедното ангелче! Боже, ръцете му са като лед! Не се бой, миличко, няма нищо лошо да ти направя, този господин също не е лош.

– Не – каза Люпен, – господинът не е лош никак, но има един друг господин, който ще се събуди ако отвън продължават да викат така. Чува ли ги, Виктория?...

– Кои са това?

Спътниците на младия Херкулес, бандата на неукротимия главатар.

– В такъв случай?...

– В такъв случай не искам да попадна в капан и ще офейкам. Идваш ли, мили мой Херкулес?

Той загърна детето с дебело вълнено одеяло така, че се виждаше само главата му, запуши му грижливо устата и помоли Виктория да го завърже като раница на гърба му.

– Аз съм добрият магьосник, хайде да полетим – каза той. – Не ти ли се вие свят?

Люпен се прехвърли през прозореца и стъпи на горния край на опънатата въжена стълба, която беше пригответил още на идване. След миг беше в градината.

През цялото време чуваше удари по вратата на къщата. Чудно бе, че Добрек не се беше събудил.

– Ако не въдворя ред, те всичко ще провалят – помисли Люпен.

Като се спря на ъгъла на къщата, той измери с очи разстоянието до градинската порта. Тя беше отворена. Отдясно се виждаше тротоара, където стояха противниците му, отляво бе будката на портиерката. Жената бе излязла от помещението и застанала на тротоара, ги молеше:

– Тихо де, по-тихо! Ще дойде...

– А, прекрасно! – каза един от онези. – Тази жена също е съучастница. Как само умее тя да върши няколко работи наведнъж!...

Люпен се спусна към портиерката, сграбчи я за шията и ѝ каза задъхано:

– Детето е у мен, иди им кажи... Нека дойдат да си го вземат на улица Шатобриан!

Надолу по булеварда Люпен нае такси. Таксито вероятно беше наето от бандата. Спокойно, сякаш беше един от съучастниците, той седна в автомобила и заповяда да го закарат до вкъщи.

– Приятно ли беше пътуването? – попита той малкия, когато пристигнаха. – Искаш ли да ношуваш в дома на новия чичко?

Слугата му Ахил спеше. Люпен сложи детето да спи.

Детето лежеше като вцепенено. Малкото му лице беше проникнато от някакво изражение на суровост, в него имаше и страх, и желание да потисне страха, и порив да викне и да заплаче, и жалостиво

усилие да сдържи този вик.

– Поплачи, миличко – каза Люпен. – От това ще ти пооплекне...

Детето не заплака. Гласът на Люпен бе тъй мек и доброжелателен, че то се успокои и в притихналото му личице Люпен успя да долови нещо познато.

Приликата потвърждаваше някои от фактите, които от самосебе си се бяха свързали в ума на Люпен.

Ако не се мамеше, работата се изменяше рязко в желана посока, той беше на правилен път. Тогава...

Остър звън се понесе из къщата. Последваха още два.

– Ето, майка ти идва за тебе – каза Люпен на детето. – Не мърдай отгук.

Люпен изтича към вратата и с размах я отвори. Жената се втурна у дома като луда.

– Сина ми! – викна тя. – Къде е сина ми?

– В моята стая – спокойно каза Люпен.

Без повече да разпитва, жената се затича към стаята на Люпен. Това подсказваше, че пътят ѝ беше познат.

– Младата дама със сиви коси – промърмори Люпен. – Приятелка и враг на Добрек. Точно така, както си мислех...

Люпен се приближи до прозореца и вдигна пердето. Двама мъже се разхождаха на отсрещния тротоар. Бяха Льобалу и Гроняр.

– Те дори не се крият – отбеляза Люпен. – Това е добър признак. Те може би смятат, че трябва да се подчиняват на шефа си. Остава само си-вокосата дама. Тя ще бъде по-трудна.

Той намери сина в прегръдките на своята майка. Тя с неспокойни и мокри от сълзите очи мълвеше:

– Не те ли боли нещо? Сигурен ли си? Колко ли си се страхувал, малки мой Жак?!...

– Храбро дете! – заяви Люпен.

Без да отвърне, тя опипваше трикото на детето, както най-напред беше направил това Люпен, да види дали малкият беше успял в среднощната мисия. Жената тихо попита нещо детето.

– Не, мамо... казвам ти, не – каза малкият.

Тя го погали, целуна го. Измъченото от умора и напрежение дете скоро заспа. Жената още дълго време стоя надвесена над него, макар че и тя явно имаше нужда от сън и почивка.

Люпен не прекъсна нейните размисли, той само я наблюдаваше. Тъмни виолетови кръгове под очите, появяващи се бръчки. Но той я

намери за по-хубава, отколкото бе мислил. Тя беше красива с онази трогателна хубост, която само страданието можеше да даде на по-чувствителния човек.

Жената изразяваше толкова голяма печал, че в порив на искрена нежност Люпен се доближи до нея и каза:

– Не знам вашите планове, но каквито и да са те, вие явно имате нужда от помощ. Няма да успеете сама.

– Аз не съм сама.

– О, имате предвид онези двамата долу ли? Познавам ги. Те не влизат в сметката. Можете да разчитате на съдействие от моя страна. Спомняте ли си вечерта в театъра? Тогава в ложата вие бяхте готова да ми кажете нещо. Кажете го.

Жената обърна към него очи, дълго го разглежда и, сякаш нямаше сили в себе си да потисне някаква чужда воля, едва доловимо прошепна:

– Какво знаете? Какво знаете вие за мен?

– О, много неща. Името ви не зная, но зная...

Жената с рязко движение прекъсна Люпен, после с внезапна решителност рече:

– Всичко, което знаете, е без полза, то няма никакво значение. Но какви са вашите планове? Вие ми предлагате помощ. С каква цел? Щом не мога нищо да предприема, без да ви срещна по пътя си, вие гоните някаква цел. Каква е целта ви?

– Каква?... Боже мой, струва ми се, че поведението ми...

– Не – каза енергично жената. – Недейте усуква. Между нас би трябвало да има доверие и за да се получи това, трябва да бъдем абсолютно откровени. Ще ви дам пример. Добрек притежава един предмет с нечувана стойност, но този предмет е ценен не само по себе си, а затова, за което е предназначен. Вие знаете този предмет. Два пъти той беше в ръцете ви и двата пъти го вземаха от вас. Аз имам пълното право да мисля, че ако вие искате да получите този предмет, то е само за да използвате онова негово предназначение, което му приписвате. То е за да се възползвате от него за някакви свои облаги, естествено...

– Как така?

– Е, да, ей така – за да се възползвате от него съгласно намеренията си, личните интереси и навици на...

– На крадец и мошеник – довърши мисълта ѝ Люпен.

Тя не възрази. Люпен се помъчи да отгатне какво мислеше тя по очите ѝ. Какво искаше от него тази жена? От какво се страхуваше? Ако тя не се доверяваше, то не трябваше ли и той да се пази от нея? Два

пъти тя бе грабвала от ръцете му кристалната запушалка, за да я върне на Добрек. Разкривайки козовете си, не рискуваше ли да попадне в лапите на Добрек? Но Люпен никога през живота си не бе виждал по-сериозни очи и по-искрено и открито лице.

Като престана да се колебае, той заяви:

– Целта ми е проста: освобождаването на Жилбер и Вошери.

– Истината ли казвате, истината ли казвате? – извика жената, като се разтрепера.

Беше го пронизала с поглед, пълен с безпокойство.

– Ако ме познавахте...

– Познавам ви... Зная поне кой сте... Вече няколко месеца се намесвам в живота ви, без вие и да подозирате за това. Но все още имам причини да се съмнявам...

Люпен произнесе уверено:

– Вие не ме познавате. Ако ме познавахте, щяхте да знаете, че аз няма да отстъпя пред нищо, докато двамата ми приятели Жилбер и Вошери не бъдат спасени от ужасната съдба, която ги чака. Вошери, не зная, – добави Люпен, – той е разбойник. Но Жилбер, Жилбер трябва да бъде свободен с цената на всичко. Ужасно е онова, което го чака...

Жената се хвърли като безумна към него.

– Как? Какво казвате? Ужасна съдба? Значи, вие мислите, мислите...

– Действително, мисля – Люпен разбра, че заплахата я бе развълнувала до смърт. – Смятам, че Жилбер ще загине, ако не получи помощ навреме.

– Мълчете, мълчете! – извика тя, като грубо го стискаше за раменете. – Мълчете... Забранявам ви да говорите така. Това е само ваше предположение...

– То е не само мое, но и на Жилбер...

– На Жилбер? Откъде знаете?

– От него самия.

– ОТ него?

– На света има само един човек, който може да го спаси. Той знае това. Този човек съм аз. Само преди няколко дни той с отчаяние ме позова на помощ. От затвора. Ето писмото:

Жената грабна листчето и прочете, заеквайки: „*Спасете ме, шефе... Загинал съм... Страх ме е... Елате на помощ...*“

Жената изпусна писмото. Ръцете ѝ безсилно увиснаха. После тя безчувствено се свлече на пода.

ГЛАВА V ДВАДЕСЕТ И СЕДЕМТЕ

Детето спеше в кревата. Майката неподвижно лежеше на шезлонга, където я беше сложил Люпен. Дишаше равномерно.

На ръката ѝ Люпен забеляза венчална халка. На шията ѝ имаше медальон. Той се наведе, и като го отвори, видя мъничка снимка. От нея го гледаха, четиридесетгодишен мъж и момче, по-скоро, юноша, облечен в костюм на гимназист. Лицето на юношата беше обрामчено с къдри.

– Да, така е – каза Люпен. – Бедната!

Ръката, която взе в своите длани, се стопляше. Очите на жената се отвориха, сетне пак се затвориха и тя промълви:

– Жак...

– Не се безпокойте, той спи... Всичко е наред...

Жената се разсъни съвсем. Тъй като продължаваше да мълчи, Люпен започна да ѝ задава въпроси. Искаше да разбере все пак нещо от нея. Показа ѝ медальона:

– Този гимназист е Жилбер, нали?

– Да – отвърна жената.

– Жилбер е ваш син?

Жената затрепера:

– Жилбер е по-големият мой син...

Значи така. Това бе майката на Жилбер. На Жилбер, затворника от Сант, обвинен в убийство, онзи, който правосъдието преследваше с такава жестокост!

Люпен продължи:

– А мъжът?

– Това е мъжът ми.

– Мъжа ви?

– Да, той почина преди три години.

Жената се изправи. Действителността, с всичките ужаси, които щеше да ѝ поднесе, стоеше насреща ѝ.

– Как се казваше вашият мъж?

Жената се поколеба за миг, но отвърна:

– Мерж.

– Викториен Мерж, депутатът?

– Да.

Настъпни дълго мълчание. Люпен не беше забравил шума, който тази смърт бе вдигнала. Преди три години, в кулоарите на парламента депутатът Мерж се беше застрелян, без да остави нито дума за обяснение. Никой не можа да разбере причината за това самоубийство.

– Вие не знаете ли защо се застреля вашият мъж?

– Не зная.

– А Жилбер?

– Не, Жилбер беше изчезнал няколко години по-рано. Мъжът ми го беше прокълнал и го беше изгонил от къщи. Тази скръб бе много голяма, но не тя беше причината за смъртта му.

– А коя?

Нямаше нужда Люпен да задава въпроси. Госпожа Мерж не можеше повече да мълчи. Тя с тъга заразказва:

– Преди двадесет и пет години, когато все още се казвах Кларис Дарсел и родителите ми бяха живи, в Ница срещнах трима млади мъже, имената на които ще ви разяснят веднага страшната драма. Това бяха Алексис Добрек, Викториен Мерж и Луи Прасвил. Тримата се познаваха още от студентските си години. Приятелството им бе продължило и в армията, бяха служили в един полк. Тогава Прасвил бе влюбен в една артистка, тя пееше в операта в Ница. Добрек и Мерж бяха влюбени в мен. Ще се помъча да ви разкажа накъсо за всичко това. Фактите сами по себе си говорят достатъчно много. От първия миг се влюбих във Викториен Мерж. Може би сбърках, като не си признах веднага това, но истинската любов е винаги боязлива, нерешителна и свенлива. За нещастие, периодът на очакване, така прекрасен за тайно влюбените, бе дало основание на Добрек да се надява на нещо. Когато научи, че се омъжвам за Мерж, той побесня.

Кларис Мерж поспря да си поеме дъх, после с променен от вълнението глас продължи:

– Никога няма да забравя това... Тримата бяхме в салона. О, аз още чувам думите му, пълни със заплахи и злоба. Викториен се обърка. Той никога не бе виждал своя приятел в подобно състояние. Добрек имаше вид на див звяр. Той скърцаше със зъби, тропаше с крака, очите му – тогава още не носеше очила, се пълнеха с кръв. Не преставаше да повтаря: „Ще си отмъстя за това, ще си отмъстя за това! Вие не знаете на какво съм способен! Ще чакам, ако трябва, десет, двадесет години! О, вие не знаете... Как умея да отмъщавам! Да правя зло... Каква радост! Аз съм роден да върша злини! Вие двамата ще ми се молите на колене!“

С помощта на баща ми и един слуга Викториен Мерж изхвърли

това отвратително същество. След шест седмици се омъжих за Викториен.

– А Добрек – прекъсна я Люпен, – той не се ли опита?...

– Не, но в деня на сватбата ми Луи Прасвил, който ни беше свидетел, въпреки забраната на Добрек, като се върна у дома си, намери младата жена, която обичаше, оперната певица, намери я... намери я мъртва, удушена...

– Какво? – извика Люпен, той беше подскочил от стола. – Нима Добрек?...

– Узна се, че Добрек от няколко дни настойчиво я ухаждал, но нищо повече. Бе невъзможно да се установи кой е посещавал дома на Прасвил в неговото отсъствие. Нямахме никакви следи, нищо.

– Но Прасвил...

– За Прасвил и за нас работата бе ясна. Добрек е поискал насила да отвлече младата жена, може би е пожелал да я насили и по време на борбата си с нея, в загуба на разсъдък, я е сграбчил за гърлото. Но за това нямаше никакви доказателства. Добрек дори не го обезпокоиха.

– Какво стана после с Добрек?

– Няколко години не чухме нищо за него. Знаехме, че се е разорил в игра на комар и че пътува в Америка. Аз постепенно забравих гнева и заплахата му и започнах да си мисля, че ме е забравил, а заедно с това, забравил е и отмъщението си. Впрочем, аз бях много щастлива, за да се занимавам с това, което беше извън любовта ми, политическото положение на моя съпруг и здравето на сина му Антоан.

– Антоан?

– Да, това е истинското име на Жилбер.

Люпен запита:

– Кога... в Кое време... Жилбер... започна?

– Не мога да кажа точно кога. Жилбер, Жилбер и като дете беше такъв, какъвто е сега, обичан от всички, мил, симпатичен, очарователен, но ленив, недисциплиниран. Когато стана на петнадесет години, ние го дадохме в един колеж в околностите на Париж. Искахме да го отделим от нашето внимание, да го направим по-самостоятелен. След две години го изключиха.

– Защо?

– Заради поведението му. Бяха открили, че нощно време бяга. Под предлог, че е вкъщи при нас, той се е губил по цели седмици неизвестно къде...

– Какво вършеше той през цялото това време?

– Забавляваше се. Вземаше участие в конни надбягвания, влачеше се по кафенета и съмнителни заведения...

– Значи, той имаше пари?

– Да.

– Кой му ги даваше?

– Неговият зъл гений, човекът, който скришом от нас му е помагал да бяга от колежа, който го отби от правия път, откъсна го от нас и го научи на лъжа, кражба, разврат...

– Добрек?

– Добрек.

Кларис Мерж закри в шепи почервенялото си лице. После с уморен глас продължи:

– Добрек си отмъсти. В деня, в който мъжът ми изгони от дома ни нашия син, Добрек ни написа в писмо всичко, което бе сторил с момчето. Писмото завършваше така: „*Тези дни съд. По-късно, затвор. Накрая, нека се надяваме, ешафод.*“

Люпен се провикна:

– Как? Добрек ли е подготвил последното престъпление?

– Не, не, онова беше само пожелание. Но какъв ужас ни донесе то! Аз бях болна. Току-що се беше родил малкият Жак. Всеки ден научавахме за някое ново злодеяние на Жилбер – фалшиви подписи, мошеничества... На всичките си познати ние разправяхме, че сина ни е в чужбина, после казахме, че е починал. Животът ни бе за окайване. Той стана още по-страшен, когато се развихриха политическите бури, които пометоха моя съпруг.

– Как стана това?

– Две думи ще бъдат достатъчни: името на мъжа ми бе в списъка на двадесет и седемте.

– А!

Мъглата за миг се разпръсна и Люпен като при блясъка на светкавица видя цял куп неща, които досега тънеха в мрака.

Кларис Мерж заговори с още по-твърд глас:

– Да, името му беше записано там, но по погрешка, по прищявка на злата съдба. И стана нейна жертва. Викториен Мерж беше член на комисията, която бе натоварена да изучи възможностите за френско участие в Ламанша. Той гласува с тези, които одобриха проекта на дружеството. Дори взе, да, открито го казвам, петнадесет хиляди франка от вносителите за изграждането на канала. Това не бе негова работа, но той го направи под въздействието на един от политическите си приятели, в когото по-

късно отидоха парите. В този човек той имаше пълна вяра. Като смяташе, че върши добро дело, той погуби себе си. Оказа се, че парите са били подкупи за онези, които гласуваха. Мошеничеството стигна дотам, че част от депутатите си бяха поделили всичките влогове. В деня, когато председателят на дружеството се самоуби и касиерът изчезна, аферата на Канала се появи на бял свят с цялата си верига от интриги и мърсопии. Едва в този ден мъжът ми узна, че повечето от депутатите бяха подкупени, и разбира се, неговото име, както имената на други депутати, шефове на групи, влиятелни членове на парламента, фигурираше в списъка. За този списък се заговори. О, какви дни преживяхме тогава! Ще бъде ли публикуван списъкът? Щеше ли да бъде изнесено и името на мъжа ми? Какво мъчение! Вие си спомнете бурите в парламента, ужаса и издайничеството! В кого бе списъка? Никой не знаеше, но знаеха за съществуването му. Това е всичко. Двама души бяха пометени. Никой не знаеше откъде идваха доносите, в чии ръце се намираха обвинителните книжа.

– Добрек – подсказа Люпен.

– О, не – каза госпожа Мерж. – Добрек все още нищо не представяше по онова време, той въобще не се беше качил на сцената. Не, спомнете си: истината излезе изведнъж. Показа я на бял свят Жермино, бившият пазач на държавния печат и братовчед на председателя на дружеството. Болен, туберкулозен, той написа в смъртното си легло писмо до началника на полицията, като му завещаваше този списък, който ще се намери след смъртта му в един железен сандък в най-затънтения край на стаята му. Къщата беше заобиколена от агенти. Началникът се настани на квартира близо до болния. Когато най-сетне Жермино умря, отвори сандъка. Той бе празен.

– И сега, Добрек – прояви нетърпение Люпен.

– Да, Добрек – произнесе госпожа Мерж, чието възмущение растеше с всяка изминала секунда. – Алексис Добрек, който от шест месеца, предрешен до неузнаваемост работеше при Жермино в качеството си на секретар. Как беше узнал, че Жермино притежава този знаменит списък? Не зная. Важното е, че той беше отворил сандъка през последната нощ, преди Жермино да издъхне. Следствието доказа това. Самоличността на Добрек беше установена.

– Не го ли арестуваха?

– Каква полза. Предполагаха, че е скрил списъка на сигурно място. Да го арестуват, значеше да вдигнат скандал, да раздухат пак тази проклета афера. Тя беше дотегнала на всички, искаха да я потулят.

– Тогава?

– Започнаха да се пазарят. Люпен се разсмя.

– Да се пазарят с Добрек? Това е смешно!

– Да, много смешно – горчиво каза госпожа Мерж. – Той вече действуваше съвсем безогледно, като вървеше право към своята цел. Осем дни след кражбата на документа, той отишъл в камарата на депутатите, извикал мъжа ми и най-безсрамно и грубо поискал тридесет хиляди франка в срок от двадесет и четири часа. Мъжът ми знаеше с кого има работа, но не знаеше как да постъпи. Самоуби се.

– Каква безсмислица! – не успя да се сдържи Люпен. – Добрек притежава списък от двадесет и седем имена. За да предаде едно от тях, той трябва, ако иска обвинението му да има тежест, да публикува самия списък. Това значи да се лиши от документа, или поне да го фотографира. Като направи това, той ще вдигне голям скандал и ще се лиши завинаги от възможността занаяпред да действа и шантажира.

– И да, и не – каза жената.

– Откъде знаете това? – полюбопитства Люпен.

– От Добрек. Той ме посети и най-безцеремонно ми разказа за срещата си с мъжа ми и за разменените думи. Впрочем, не е само този списък. Не съществува само това прочуто парче хартия, върху което касиера е отбелязал имената и взетите суми и върху което, спомнете си, председателя на дружеството преди смъртта си, се е подписал със своята собствена кръв. Работата не е само в това. Има и други доказателства, за които заинтересуваните лица не подозират – кореспонденции между председателя и юристконсултите и още много такива. Но важен е само списъкът, той е единственото неоспоримо доказателство, което не може да бъде прекопирано или: фотографирано, защото, казват, неговата автентичност би могла да бъде изследвана най-стриктно и строго. Все пак, и другите улики са опасни. Сами по себе си, те бяха достатъчни, за да унищожат вече двама депутати. Добрек чудесно може да се ползува от ситуацията. Той първом плаши избраната жертва до смърт, влудява я, показва и неизбежния скандал и човекът или внася исканата сума, или слага край на живота си, както направи мъжът ми. Сега разбирате ли?

– Да – каза Люпен.

Настъпи тишина. Той си представи живота на Добрек. Добрек беше господар на положението с този списък. Беше могъщ. Той можеше да излиза малко по малко от сянка, хвърляйки с шепи пари, които щеше да изкубва от жертвите си. Щеше да стане главен съветник. Депутат. Чрез терор и заплахи щеше да царува – безнаказано, недостъпен за

правителството, което щеше да предпочита да се подчинява на заповедите му, отколкото да му обявява война. Щеше да бъде почитан от властите. Всъщност, той беше постигнал вече това. Той бе толкова могъщ, че бяха назначили за главен секретар на префектурата Прасвил, най-големият негов враг.

– Вие виждахте ли се пак с него? – попита Люпен.

– Да. Това беше необходимо. Мъжът ми се самоуби, но честта му остана неопетнена, защото никой нищо не подозираше. За да защитя името, което ми остави моят съпруг, аз се съгласих на първата среща с Добрек.

– Първа? Значи, имало е и други?

– Много други – произнесе жената. – Да, много други. В театъра. Няколко вечери в Анжиен. В Париж, нощно време. Беше ме срам да се срещам с него по светло, не исках никой да знае. Но то бе нужно. Имам дълг, който ми налага да върша това. Да отмъстя за мъжа си...

Жената се наведе към Люпен и пламенно заговори:

– Да, отмъщението, то беше причина за поведението ми. Това е грижата на целия ми живот. Да отмъстя за мъжа си, да отмъстя за изгубения си син, да отмъстя за себе си, за всичкото зло, което ми причини... Искам този човек да бъде смазан, да стигне до просешка тоягата, да лее съзли, ако още може да плаче, искам стонове те му, отчаянието му...

– Смъртта му – прекъсна я Люпен, като си спомни сцената между тях в кабинета на Добрек.

– Не, само не и смъртта му. Често съм си мислела за това. Дори съм вдигала ръка върху него. Но каква полза. Той навярно всичко е предвидил. Списъкът все пак, ще остане да съществува. После, да го убия, не значи да отмъстя... Моята омраза отиваше по-надалече. Тя искаше неговата гибел, неговото падение, а за това има само едно средство: да се изтръгнат ноктите му на хищник. Добрек, лишен от този документ, който го прави силен, ще престане да съществува. Това е неговото разорение, то е корабокрушението. Към това се стремях.

– Но Добрек не се ли досещаше за вашите намерения?

– Разбира се, че не. Нашите срещи бяха много странни. Аз дебнех, мъчех се зад движенията и думите му да отгатна скриваната от него тайна, а той... той...

– А той... – каза Люпен, като довърши мисълта на Кларис Мерж. – Той изчакваше желаната си плячка, жената, която не преставаше да обича, която обича с бясно желание...

Тя наведе глава и просто каза:

– Да.

Действително, странен дуел между две същества, разделени от толкова непреодолими неща. До каква степен Добрек е трябвало да разпалва своите страсти. Та той постоянно е бил заплашван от смъртна опасност от страна на жената, на която на свой ред е съсипал живота!

– И с какво свършиха вашите издирвания? – попита Люпен.

– Търсенията ми дълго време оставаха безплодни – каза тя. – Всичките начини на издирване, които вие приложихте, онези, които извърши полицията, преди това ги бях употребила и аз, но напразно. Бях започнала вече да се отчайвам, когато един ден, отивайки при Добрек във вилата в Анжиен, успях да открия парченце от едно писмо, захвърлено в кошчето до бюрото му. Слепих късчетата. Няколкото реда бяха написани от неговата ръка на твърде лош английски език. Успях да прочета:

„Издълбайте вътрешността на кристала по такъв начин, че да се получи дупчица, за която никой не може да се сети.“

Може би нямаше да придам на тази хартийка онова значение, което заслужаваше, ако Добрек, който в този момент се намираще в градината, не бе дотърчал и не беше започнал да тършува в кошчето, като с многозначителна бързина се мъчеше да открие нещо.

Добрек подозрително ме погледна.

„Тук имаше... Тук имаше едно писмо...“

Аз се престорих, че не разбирам. Той не настоя повече. Но възлението му не се изплъзна от мен. Насочих издирването в тази насока. По такъв начин след месец успях да намеря в камината на салона половинката от една недогоряла английска фактура. Джон Хауард, стъклар от Стърбридж беше доставил на депутатата Добрек кристално шише, съгласно модела. Думата „кристално“ ме поразя, заминах за Стърбридж, подкупих надзирателя на стъklarницата и узнах: запущалката на съда била издълбана отвътре по такъв начин, че в нея имало кухня, за която никой не може да се досети. Люпен вдигна глава:

– Това сведение не остава никакво съмнение. Но на мен ми се стори, че дори под златния пласт... После, скривалището би било много малко...

– Малко, но достатъчно – каза тя.

– Откъде знаете?

– От Прасвил.

– Значи се виждате с него?

– От някое време, да. Преди това мъжът ми и аз бяхме прекъснали всякакви връзки с него зарад някои неща. Прасвил е човек с доста съзнателна нравственост, безскрупулен, славолюбив, той е играл доста мръсна роля и в аферата на проекта на Ламанша. Дали е вземал подкуп? Възможно е, но то няма значение, след като аз се нуждаех от помощ. Освен това, Прасвил току-що беше назначен за главен секретар на префектурата. Избрах него.

– Знаеше ли той за поведението на сина ви Жилбер? – попита Люпен.

– Не. Предвид положението, което заемаше Прасвил, имах предпазливостта да му заявя, че сина ми е заминал в чужбина и че е вече покойник. Във всичко останало бях напълно откровена с него. Съобщих му мотивите за самоубийството на мъжа ми и целта на отмъщението, което следвах. Когато му разказах за резултатите от моите издирвания, почувствувах, че омразата му към Добрек не бе намаляла. Разговаряхме дълго време. Узнах, че списъка е направен на парче тънка хартия, извънредно тънка, която, свита на топчица, би се хванала и побрала и на съвсем тясно място. Нито за Прасвил, нито за мене имаше вече някакво съмнение. Ние знаехме скривалището. Решихме да действваме всеки поотделно, като поддържаме връзка с кореспонденция. Свързах го с Клеманс, портнерката. Тя ми е напълно предана...

– Но не е предана на Прасвил – каза Люпен. – Аз имам доказателства, че тя му изменя.

– Сега, може би. Но в началото не правеше това. По това време, преди десет месеца, в живота ми наново се появи моят син, или Жилбер. Майката никога не престава да обича сина си, каквото и да е направил. При това Жилбер е тъй очарователен... Вие го познавате. Като се видяхме, той плака много, непрестанно прегръщаше брат си Жак, малкия... Простих му!

Тя произнесе с тих глас, като сведе очи към земята:

– По-добре е да не бях му простила! О, ако този час можеше да се върне, как бих имала куража да го изгоня! Бедното дете, аз го погубих...

Жената замислено продължи:

– Бих имала достатъчно кураж, ако беше такъв, какъвто си го представях и какъвто, според думите му, е бил дълго време, груб, изпаднал, развратен и порочен... Но ако по външност той бе неузнаваем, то от морална точка изглеждаше променен. Тази промяна се дължи на вас. Нещо честно имаше в него, нещо, което биеше на очи. Изглеждаше весел, безгрижен, щастлив. И ми говореше за вас с такава любов!

Тя се затрудняваше, подбираше думите си, пред Люпен не смееше да осъжда свободно онзи начин на живот, който си бе избрал Жилбер, нито пък да го хвали кой знае колко.

– И после? – попита Люпен.

– Започнахме да се виждаме често. Той тайно идваше да ме види, или пък аз отивах да го намеря. Разхождахме се във от града. Малко по-малко, аз му разказах цялата история. Той се възпламени и възбуди. И вече искаше да отмъсти за баща си. Щеше да открадне кристалната запущалка, за да отмъсти за злото, което Добрек му бе причинил. Първата му мисъл беше – да постигне споразумение с вас.

– Да, така и трябваше да направи! – рече Люпен.

– Зная. На същото мнение бях и аз. За нещастие, много е слабохарактерен, той попадна под влиянието на един от приятелите си.

– Вошери?

– Да, Вошери. Този ласкател, този завистлив и коварен човек оказваше голямо влияние върху сина ми. Жилбер бе имал неблагоприятното да му се довери и да му поиска съвет. От тук идва цялото зло. Вошери убеди и него, и мен, че ще е по-добре да действваме сами. Той проучи нещата, накара ме да се заема с организирането на анжиенската експедиция. Смяташе под ваше ръководство да извърши обира на вила Мария-Гереза, която Правил не успя да изследва добре, тъй като лакеят Леонард грижливо я пазеше. Това беше лудост. Трябваше или да се опрем на вашата опитност, или да не ви замесваме в това нападение. Но какво да се прави? Вошери съвсем ни подчини на своята воля, аз се съгласих да се видя с Добрек в театъра. После, към полунощ, когато се върнах къщи, узнах за страшния край – убийството на Леонард и арестуването на сина ми. Веднага разбрах какво го очакваше. Събдваше се страшното предсказание на Добрек.

Кларис чупеше ръце и трепереше цялата. Люпен състрадателно рече:

– Ще го спасим, не се съмнявайте в това. Но е нужно да зная всички подробности. Продължавайте, моля ви. Как научихте за събитията в Анжиен онази нощ?

Жената се овладя и с пълен с тъга глас, отговори:

– От двама ваши съучастници, или по-скоро, от двамата съучастници на Вошери, които са му абсолютно предани. На тях той бе поверил лодките.

– Тези, които са във, Льобалу и Гроняр?

– Да. След като сте успели да се изтръгнете от полицейския

комисар и сте слезли на брега. После сте се запътили към автомобила си. Тогава сте подхвърлили няколко думи за станалото във вилата. Те дотичаха при мен и ми съобщиха ужасната новина. Жилбер в затвора! О, колко ужасна нощ прекарах тогава... Какво да правя? Да ви потърся? Да ви помоля за помощта ви? Да ви намеря, но как? Именно тогава Лъобалу и Гроняр решиха да ми разяснят ролята на приятеля си Вошери в цялата работа, неговите стремежи, неговите отдавнашни намерения...

– Да се избави от мен, нали? – размя се Люпен.

– Да. Тъй като вие сте имали пълно доверие в Жилбер, той е започнал да го следи и проучил всичките ви убежища. Няколко дни, след като станел собственик на кристалната запушалка, господар над съдбите на хората от списъка двадесет и седем, наследник на всемогъществото на Добрек, той щял да ви предаде на полицията. Смятал да го направи, без да издава бандата ви, за да стане неин водач.

– Глупак! – рече Люпен. – Хубав помощник...

Добави:

– Значи, дъсчиците на вратите...

– Бяха изрязани под негов надзор. Тон е имал предвид войната, която ще обяви на вас и Добрек. В неговия дом той беше направил същото нещо. На свое разположение имаше един акробат, невероятно слабо и малко джудже, което можеше да мине през тези отвори, да краде писмата и да прониква до тайните ви. Това ми разкриха двамата му приятели. Веднага ми мина през ум да ползувам за спасението на по-големия си син брат му, малкия Жак, който, както сте забелязали, е тъй слабичък, тъй умен и смел! Ние тръгнахме през нощта. По указания на двамата ми спътника намерихме в квартирата на Жилбер двойните ключове от апартамента ви на улица Матиньон, където навярно щяхте да ношувате. По пътя, под влиянието на Гроняр и Лъобалу, аз мислех повече как да ви взема запушалката от кристал, отколкото да ви моля за вашата помощ. Смятах, че ако в Анжиен запушалката въобще е открита, то тя ще бъде у вас. И не се излъгах. Малкият Жак се вмъкна в стаята ви и само след няколко минути я донесе. Отидох си, треперейки от вълнение и надежда. Аз бях собственичката и господарката на талисмана. Аз получих власт над Добрек. Щях да го накарам да действа по моята воля. В това беше спасението.

– Е, и...

Кларис стана в порив на силна енергия. Тя каза:

– В кристала нямаше нищо, разбирате ли, нищо. Никаква хартия, никакъв списък, никакво скривалище. Цялата експедиция до Анжиен

беше напразна. Безполезно бе убийството на Леонард. Безсмислени бяха всичките ни усилия!

– Но защо? Защо?

– Защо? Бяхме взели от Добрек не поръчаната от Добрек запушалка, а онази, която е служила за модел на стъкларя Джон Хауард от Стърбридж.

Люпен промърмори през зъби:

– Колко глупаво е всичко това. Още повече, че сте отворили очите на Добрек.

– Не – каза тя. – Същия ден се върнах в Анжиен. Във всичко това Анжиен виждаше, и още вижда, само един обикновен обир. Вашето участие го кара в заблуда.

– Все пак, изчезналата запушалка...

– Тъй като е само модел, този предмет е за него от второстепенно значение.

– Откъде знаете?

– В долната част на запушалката има една драскотина, за това успях да узная в Англия.

– Тъй да бъде! Но защо лакеят не се е разделял с ключа от шкафа, в който тя е била скрита? И защо, ако за него тя няма кой знае каква стойност, са я намерили в Париж в нощната му масичка?

– Очевидно Добрек придава на тази вещ само онова значение, което може да бъде свързано със стойността на един ценен предмет. Ето защо аз пак сложих тази запушалка в шкафа. Не исках да му дам възможност да забележи изчезването ѝ. Затова и втория път накарах Жак да извади запушалката от джоба на пардесюто ви и я сложих на мястото ѝ с помощта на портиерката.

– Значи, той нищо не подозира?

– Нищо, той знае, че се търси списъка, но не подозира, че аз и Прасвил знаем предмета, в който този списък е скрит.

Люпен стана и замислено закрочи из стаята. После се спря пред Кларис Мерж.

– От събитията в Анжиен вие не сте направили нито една крачка напред?

– Нито една – каза тя. – Аз, заедно с Льобалу и Гроняр, действахме, но няхахме никакъв план.

– Или поне, имайки само плана, да изтръгнете от ръцете на Добрек списъка на двадесет и седемте.

– Освен това, вашите маниери ме объркваха. Ние, разбира се,

веднага познахме в новата готвачка на Добрек вашата стара слугиня Виктория и открихме чрез портиерката, че Виктория ви бе приютила в къщата на Добрек. Аз се страхувах от вашите планове.

– Вие ми писахте да се откажа от борбата, нали?

– Да.

– И вие ме молехте да не ходя в театър Водевил?

– Да. Портиерката беше забелязала, че Виктория подслушва телефонния разговор между мен и Добрек, а Льобалу, който беше на пост пред къщата ви, беше видял, че излизате. Разбира се, аз разбрах, че тази вечер ще следите Добрек.

– А работничката, която веднъж дойде тук на мръкване?

– Аз. Бях останала без кураж и исках да ви видя.

– И вие взехте писмото на Жилбер?

– Да, познах почерка му върху плика.

– Но нали малкият ви син, Жак не беше с вас?

– Не. Той беше на улицата с Льобалу в един автомобил. После го накарах да влезе през прозореца на салона и оттам, в тази стая през отвора на вратата.

– Какво съдържаше писмото?

– За нещастие, упреци на Жилбер. Обвиняваше ви, че сте го изоставили, че се грижите само за себе си. То потвърди недоверието ми към вас и избягах.

Люпен вдигна рамене. Беше сърдит.

– Колко изгубено време! Ние двамата сме си играели на криеница. Поставяли сме си глупави примки. А времето си лети...

– Виждате ли, виждате ли? – каза жената, потръпвайки. – Вие също се страхувате от бъдещето!

– Не, не се страхувам – рече Люпен. – Но мисля, колко полезни крачки бихме направили, ако бихме обединили усилията си. Нашата излишна гонитба с вас вдигна повече шум, отколкото трябва. Добрек ще бъде по-предпазлив, отколкото беше преди.

Кларис Мерж поклати глава.

– Не, не, не мисля. Нищо не е накарало Добрек да бъде по-предпазлив. Неговият живот не е нищо друго, освен сбор от предпазни мерки срещу опасността, нищо не е оставено на случайността. Впрочем, нали всички козове са в ръцете му?

Люпен я приближи и запита:

– Какво искате да кажете? Няма ли никакво средство да се постигне целта?

– Да – прошепна тя. – Има едно, единствено... Жената скри в шепи преbledнялото си лице и пак потрепера, като в някаква треска.

Той се досети за причината на нейния страх, и трогнат от страданияето ѝ, се наведе към нея и каза:

– Моля, отговорете направо. Това е заради Жилбер, нали? Ако правосъдието, за щастие, не е могло да разкрие миналото му, ако досега истинското име на съучастника на Вошери не се знае, един друг човек го познава, нали? Нали? Добрек е познал сина ви Антоан, въпреки, че сега Антоан се казва Жилбер?

– Да, да, да...

– И той ви обеща да го спаси, нали? Той ви предлага свободата му, бягството му и не зная още какво. Именно това ви обещаваеше една нощ в кабинета си, в онази нощ, когато искахте да го убиете, нали?

– Да, да, това...

– Само при едно условие, едно единствено гнусно условие, каквото само този негодник може да измисли? Разбрах, нали?

Кларис не отвърна. Тя изглеждаше изтощена до смърт.

Люпен видя в нея предварително завладяната плячка, предоставена на прищявката на победителя. Кларис Мерж, любимата жена на онзи Мерж, когото Добрек действително беше погубил, изплашената майка, майката на Жилбер, когото Добрек бе изкарал от правия път, Кларис Мерж, която за да спаси сина си от ешафода, на всяка цена трябваше да се подчини на желанието на Добрек. Тя щеше да бъде любовница, жена, послушна робиня на това чудовище, за което Люпен не можеше да мисли без чувство на възмущение и погнуса.

Като седна до нея, той с настойчива мекост я накара да вдигне глава и ѝ каза, като я гледаше право в очите:

– Слушайте ме внимателно! Кълна ви се, че ще спася сина ви. Вашият син няма да умре. Не ще се намери сила, която, докато аз съм жив, да посегне върху живота на вашия син.

– Вярвам ви...

– Вярвайте ми. Но ви моля, обещавайте ми само едно...

– Какво?

– Не се срещайте вече с Добрек.

– Добре...

– Ще изхвърлите от главата си всякакъв страх, колкото и неясен да е, всяка мисъл за спогодба между вас и Добрек...

Жената го гледаше с пълно доверие.

– Хайде – каза той, като стана. – Всичко ще е наред. Имаме два-три

месеца, то е повече, отколкото трябва – при условие, че съм свободен в своите действия. А затова, оттеглете се от полесражението.

– Как?

– Изчезнете. Идете на село. Нима не ви е жал за малкия Жак?

На другия ден сломената Кларис Мерж се пренесе със сина си у една приятелка близо до гората на Сен Жермен. Бе много отслабнала от кошмарните преживелици.

Един следобед, тъкмо когато Люпен, изменяйки тактиката, търсеше начини да отвлече Добрек, телефона му извънтя. Беше в апартамента на улица Шатобриан.

Люпен откачи слушалката. Женски глас произнесе:

– Господин Мишел Бомон?

– Аз съм, мадам. С кого имам честта...

– Елате бързо, господине, госпожа Мерж току-що се отрови.

Люпен с най-голямата бързина, на която беше способен, изтича навън, качи се в автомобила си и отиде в Сен Жермен.

Приятелката на Кларис Мерж го чакаше.

– Мъртва ли е? – попита той.

– Не. Докторът току-що си отиде, той гарантира за живота ѝ.

– И защо се опита да се отрови?

– Синът ѝ Жак изчезна.

– Отвялякоха ли го?

– Да, детето си играеше з гората, когато от един автомобил слязоха две стари дами. После се разнесоха викове. Кларис искаше да изтича, но падна безсилна, като извика: „Той е... този човек... всичко е загубено!“ Имаше вид на луда. После извади от джоба си някакво малко шишенце, отпи...

– После?

– Сетне, с помощта на мъжа ми, я пренесох в нейната стая. Тя страшно се мъчеше.

– Откъде научихте адреса и името ми?

– От нея, докато лекарят се грижеше. И ви телефонирах.

– Никой ли не знае това?

– Не. Знам, че Кларис има страшни неприятности и че предпочита да пази тайна.

– Мога ли да я видя?

– Тя спи. Лекарят ѝ забрани каквито и да е вълнения.

– Казахте, че докторът не се безпокои за здравето ѝ?

– Той се страхува от ново нервно разстройство, в което болната би

повторила опита си...

– Какво трябва да се направи, за да се избегне това?

– Една или две седмици пълно спокойствие. Но ми се струва, че това е невъзможно. Малкият Жак...

Люпен я прекъсна:

– Мислите, че ако се намери сина й...

– О, да, тогава тя ще бъде напълно на себе си.

– Сигурна ли сте? Сигурна ли сте? Да, нали, очевидно... Е, добре, когато госпожа Мерж се събуди, кажете й, кажете й от мое име, че довчера преди полунощ...

При тези думи Люпен бързо излезе от къщата, седна в колата и каза на шофьора:

– Париж. Площад Ламартин. Депутатът Добрек!

ГЛАВА VI СМЪРТНОТО НАКАЗАНИЕ

Автомобилът на Люпен бе нещо като негов кабинет, там имаше книги, чисти бели листа, мастила и пера; той беше освен това истинско жилище на артист: намираха се грим, куфар, пълен с дрехи, още един куфар, натъпкан с различни вещи – чадъри, бастуни, очила, кърпи. Казано кратко, в колата имаше всичко, което му позволяваше да може да се преобразява по пътя от глава до пети.

Към шест часа вечерта на вратата на Добрек позвъня един малко пълничък господин с черен редингот, цилиндър, бакенбарди и очила на носа.

Вратарката го заведе до главния вътрешен вход, където излезе по-виканата Виктория. Той я попита:

– Може ли господин Добрек да приеме доктор Верн?

– Господинът е в стаята си, но в този час...

– Предайте му моята визитка.

Той написа на гърба на визитната картичка: „От името на господин Мерж“ и прояви настоятелност. Виктория бе вцепенена.

– Ти! Това си ти!

– Не, Людовик XIV е!

Той бутна Виктория в един ъгъл на вестибюла и добави:

– Слушай! Щом остана сам с него, качи се в стаята си и по най-бързия начин си обирай крушите!

– Какво?

– Прави, каквото ти казвам. Малко по-натам на булеварда ще намериш автомобила ми. Хайде, върви да доложиш за мен, аз ще почакам в кабинета.

– Но там е тъмно.

– Светни.

Тя завъртя електрическия ключ и остави Люпен сам.

„Тук – мислеше си той, – тук се намира кристалната запушалка. Освен ако Добрек не я носи винаги в себе си. Но когато човек има добро скривалище, той го използва. А това е чудесно, защото никой, досега...“

Той внимателно огледа предметите в стаята. Спомни си за писмото, което Добрек беше написал на Прасвил: „Под самия ти нос, под ръката

ти, драги Прасвил... Ти дори си се докосвал до него... Още малко, и той щеше да бъде твой...“

От онзи ден сякаш нищо не беше помръднато. Същите неща се въргаляха по масата; книги, тейфтери, шише мастило, кутия за марки, тю-тюн, лули, всичките онези неща, които толкова пъти бяха препипвани и разглеждани.

– Ах, проклетникът – помисли Люпен, – хубаво е изпипал работата си...

Въпреки че беше пресметнал какво щеше да прави и как щеше да действа, Люпен не можеше да предвиди всички случайности, които можеха да възникнат при посещението на такъв силен противник като Добрек. Много беше възможно Добрек да продължи да бъде господар на положението и разговора им съвсем да не вземе онзи обрат, който очакваше госта му.

Тази вероятност дразнеше до известна степен Люпен.

Той чу приближаването на стъпки.

Добрек влезе.

Той се появи мълчаливо, направи знак на Люпен да си седне обратно на стола, седна пред работната маса и каза, като гледаше визитната картичка:

– Доктор Верн?

– Да, господин депутат, доктор Верн от Сен Жермен.

– Виждам, че идвате от страна на госпожа Мерж – ваша пациентка, навярно?

– Да, моя случайна позната от няколко часа. Повикаха ме при нея при съвсем трагични обстоятелства.

– Тя е болна?

– Госпожа Мерж се отрови.

– А?

Добрек скочи и продължи, без да прикрива вълнението си.

– А! Какво говорите? Отровила се? И може би е починала? – информираше се Добрек.

– Не, дозата бе малка. Мисля, че госпожа Мерж ще бъде спасена, ако не се появят никакви усложнения.

Люпен се обърна с гръб към Добрек и млъкна.

„Гледа ли ме, или си е затворил очите?“ – питаше се.

Притесняваше се от това, че не вижда очите на противника си, тези очи, които се криеха зад двойните стъкла на очилата. Как да разбере какво мислеше Добрек в този момент, след като не виждаше очите му?

След малко Добрек каза:

– В такъв случай госпожа Мерж е спасена. И ви праща при мен. Не разбирам, аз едва познавам тази дама...

„Ето го деликатният момент – помисли Люпен. – Хайде, по-смело!“

С добродушен тон, в който прозираше даже свенливост, Люпен произнесе:

– Боже мой, господин депутат, има случаи, когато работата на лекаря става малко сложна, и вие, може би ще си помислите, че като изпълнявам тази поръчка... Как да ви кажа... Когато се грижех за нея, госпожа Мерж се опита да се отрови още веднаж. Да, за нещастие, хаповете бяха близо до нея. Едва ги изтръгнах от ръцете ѝ. Завърза се борба между нас... Тогава, в трескавото си бълнуване тя на пресекулки изрече: „Той е... Той... Добрек... Депутатът... Нека ми върне сина... Кажете му това, или ще умра, да, веднага, тази нощ... Искам да умра!“ Ето, господин депутат – тогава помислих, че трябва да се обърна към вас. Няма съмнение, че в състоянието, в което се намира тази дама... Разбира се, не зная точния смисъл на думите ѝ, никого не разпитвах, дойдох право тук, воден от чувство...

След като дълго мисли, Добрек рече:

– С една дума, докторе, дошли сте да ме попитате, дали не зная къде е това дете... което сигурно е изчезнало, нали?

– Да.

– И ако го знаех, щяхте ли да го заведете при майка му?

– Да.

Пак дълго мълчание. Люпен си казваше: „Дали случайно няма да се хване на тази въдица? Дали това заплашване със смъртта няма да бъде достатъчно? Не, да видим... Невъзможно е... Но все пак, все пак... като че ли се колебае!“

– Ще позволите ли? – попита Добрек, като приближи телефонния апарат. – Едно бързо повикване...

– Моля, господин депутат.

Добрек викна в слушалката:

– Ало, госпожице! Бъдете така добра да ми дадете 822-19!

Той повтори номера и търпеливо зачака. Люпен се усмихна.

– Градоначалство? Нали? Главният секретар?...

– Наистина, докторе... Вие знаете този номер?

– Да, в качеството си на съдебен лекар, понякога ми се случва да телефонирам.

Мислено Люпен се питаше:

„Какво ли значи всичко това, дявол го взел? Главният секретар е Прасвил... Тогава, какво?“

Добрек доближи слушалката до ухото си и ясно издума:

– Номер 822-19?... Желая да говоря с главния секретар, господин Прасвил... Кажете му, че го е търсил господин Добрек... депутатът... едно извънредно съобщение, много е важно...

– Може би преча? – попита Люпен.

– Не, ни най-малко, докторе – рече Добрек. – Впрочем, това съобщение има известна връзка и с вашата работа.

Като прекъсна фразата си, Добрек произнесе:

– Ало... Господин Прасвил?... А, ти ли си, приятелю мой. Е, какво, ти като че ли си объркан... Да, наистина, има много време, откакто не сме се виждали... Но всъщност, мислено не сме се разделяли... Дори ти и помощниците ти доста често ме посещавате... Но нали... Ало... Какво? Зае си? А, извинявай... Аз, изобщо, също... Но към целта... Искам да ти направя една малка услуга... Чакай бе, говедо... Няма да съжالياваш... Касае се за славата ти... Ало... Слушаш ли ме? Е, добре, вземи със себе си половин дузина хора... по-скоро, такива от обществената безопасност, дето постоянно се навъртат край тебе... Качвайте се в колата и бързо елате тук... Предлагам ти прекрасен дивеч, старче... Един високопоставен господин. Самият Наполеон! С две думи, Арсен Люпен.

Люпен скочи на крака. Той очакваше всичко, само не и тази разръзка. Но нещо по-силно от учудването заговори в него. Един естествен порив го накара да се засмее и да викне:

– О! Браво! Браво!

Добрек наведе глава в знак на благодарност и промърмори:

– Това не е края... Още малко търпение, нали може?

И продължи:

– Ало... Прасвил... Какво? Не, но не, старче, това е мистификация... Ще намериш Люпен тук, срещу мен, в кабинета ми... Люпен, който ме преследва като всички останали. О, един повече, един по-малко, не искам да чакам, той стана съвсем безцеремонен. Отърви ме от това лице... Половин дузина от твоите хора и онези, които киснат пред къщата ми, ще бъдат достатъчно. А! Щом като дойдеш, първо иди на трети етаж и хвани готвачката ми. Тя е знаменитата Виктория. – Знаеш?... Старата кърмачка на господин Люпен. И после, почакай, още малко... Виждаш ли колко те обичам? Прати един отряд на улица Шатобриан, на ъгъла с улица Балзак... Там живее нашият национален герой Люпен, под името Мишел Бомон... Разбра ли, старче? А сега, на работа.

Поразмърдай се...

Когато Добрек обърна глава, Люпен стоеше на крак със стиснати юмруци. При последните думи на Добрек поривът му на възхищение се бе изпарил. Унижението беше твърде голямо, за да продължава да разиграва ролята си на дребен лекар. Той имаше само една мисъл: да съдържи страшния пристъп на ярост, който го тласкаше да се хвърли върху Добрек.

Добрек изпусна дрезгав звук, който трябваше да наподобява на нещо като смях. Той приближи, като глупаво и лениво се кълчеше с ръце в джобовете на панталона си:

– Нали всичко се нарежда прекрасно? Твърда почва под краката, ясно положение... Поне всичко е като на длан. И после, колко спечелено време! На съдебният лекар Верн бяха потребни два часа, за да размотае кълбото си, докато господин Люпен ще свърши работата си за тридесет минути – под угрозата да бъде хванат за шията и да се остави да уловят съучастниците му... Каква буря в жабешко блато. Тридесет минути, нито една повече. За тридесет минути трябва да очистите местността, да се спасите като заек и да си оберете панически крушите. Ха, ха, ха! Колко е смешно това! Я кажи, Полоний, нали не ти върви с Добрек? Нали пак ти се криеше тогава зад завесата, нещастен Полоний!

Люпен не помръдваше. Единственото решение, което би го удовлетворило, беше незабавното удушване на противника, но това би било много глупаво, и той предпочете да се остави на обстоятелствата.

– Е, какво, господин Люпен? – продължи депутатът. – Вие имате съвсем загадъчен вид. Значи, само защото нося два чифта очила, вие си въобразихте, че съм спял? Е, не казвам, че веднага познах Люпен в Полоний и Полоний в господина, който дойде да ми досажда в ложата на театър Водевил. Не. Но все пак, това ме безпокоеше. Ясно виждаш, че между полицията и госпожа Мерж има трети крадец, който се опитва да се намеси. Тогава малко по малко, по изгърваните от портиерката думи, като наблюдавах излизанията и връщанията на готвачката, събирайки сведения за нея от сигурни източници, започнах да разбирам. А миналата нощ светлина озари всичко. Макар и заспал, чувах шума в къщата. Успях да сглобя цялата работа, можах да проследя дирята, която водеше от госпожа Мерж до улица Шатобриан най-напред, после до Сен Жермен... А после... Свързах всичките факти – обира в Анжиен, арестуването на Жилбер, неизбежния съюзен договор между опечалената майка и главатаря на бандата...

Старата кърмачка, настанена в качеството си на готвачка, всичките

тези хора, които влизат в жилището ми през вратите и прозорците... Разясних си всичко. Майстор Люпен беше надушил тайната. Миризмата на двадесет и седемте го привличаше. Оставаше само да се чака посещението му. Часът настъпи. Добър ден, майстор Люпен!

Добрек млъкна за малко. Той произнесе цялата тази реч с видимото задоволство на човек, който има правото да получи уважението на най-изисканите любители на ефективните сцени. Тъй като Люпен мълчеше, той извади часовника си.

– Охо, повече от двадесет и три минути! Как лети времето! Ако продължава така, няма да успеем да си обясним всичко.

Като приближи до Люпен, Добрек продължи:

– Все пак, неприятно ми е. Не такъв си представях Люпен. При първият по-сериозен противник, колосът рухва... Бедни млади човече... Искате ли една чаша вода, да се съвземете?...

Люпен не произнесе нито дума. Той флегматично и отмерено се приближи до телефона, внимателно отстрани Добрек и на свой ред взе слушалката:

– Моля, госпожице, 565–34.

Като получи номера, Люпен бавно и като отделяше сричките едно от друга, заговори:

– Ало! Улица Шатобриан?... Ти ли си, Ахил?... Да, аз съм, шефът... Слушай ме добре, Ахил... Трябва да се напусне квартирата. Ало?... Да, веднага... След няколко минути ще дойде полиция. Не, не, не се плаши... Имаш време. Само направи това, което ще ти кажа. Куфарът ти е винаги готов, нали?... Отлично. Едно от отделенията му е празно, както ти казах, нали? Отлично. Иди в стаята ми и застани пред камината. С лявата си ръка натисни малката скулптура, която украсява средната част на камината, а с дясната – горната част на камината. Там ще намериш нещо като чекмедже и в това чекмедже – две касетки. Внимавай. Едната от тях съдържа всичките ни книжа, а другата – банкноти и скъпоценности. Сложи ги и двете в празното отделение на куфара. Вземи куфара в ръка и върви пеш, но бързо до ъгъла на улица Виктор Юго и улица Монтеспан. Автомобилът е там, с Виктория. Аз също ще дойда там... Какво? Дрехите ли? Бижутата? Остави всичко това и бързо си обирай крушите. Довиждане.

Люпен спокойно остави телефонната слушалка. После сграбчи Добрек за ръката, накара го да седне на един съседен стол и каза:

– А сега слушай.

– Охо! – засмя се депутатът. – Ние сме на ти?

– Да, позволявам ти – заяви Люпен.

Той продължаваше да държи ръката на Добрек, който го отблъскваше с известно недоверие. Каза:

– Не, не се страхувай. Няма да се бием. Няма да спечелим нищо, ако се избием един друг. Удар с нож? Защо? Не. Думи, само думи. Но думи, които са сериозни. Ето моите. Те са категорични. Отговаряй по същия начин, без да размишляваш. Така ще бъде по-добре. Къде е детето?

– При мен.

– Върни го...

– Не.

– Госпожа Мерж ще се самоубие.

– Не.

– Казвам ти, че да.

– Уверявам те, не.

– Тя вече опита.

– Тъкмо затова и няма да повтори опита си.

– Тогава?

– Не.

След минута Люпен продължи:

– Чаках това. Също така си помислих, че няма да лапнеш въдицата с доктор Верн, и че ще трябва да употребя други средства.

– Тези на Люпен.

– Да, бях решил да си сваля маската. Ти побърза и направи това преди мен. Но то ни най-малко не изменя моите планове.

– Кажй.

Люпен извади от тефтерчето си двоен лист гербова хартия, разгърна я, и като я подаде на Добрек, каза:

– Ето най-подробен списък на предметите, които аз и приятелите ми задигнахме от вила Мария-Тереза. Тук, както виждаш, има сто и тринадесет номера. Шестдесет и осем от тях, тези, които са оградени с червено кръгче, са продадени и изпратени в Америка. Останалите четиридесет и пет са скрити и чакат от мен второ нареждане. Между впрочем, те са и най-хубавите. Предлагам ти ги срещу незабавното връщане на детето. Добрек не можа да скрие учудването си.

– Охо! – каза той. – Колко много държиш на това!

– Безкрайно – отвърна Люпен. – Защото съм убеден, че по-продължителното отсъствие на детето ще донесе смъртта на госпожа Мерж.

– И това те вълнува, Дон Жуане, нали?

– Какво? Люпен повтори:
– Какво? Какво искаш да кажеш?
– Нищо, нищо... Просто ми хрумна... Кларис Мерж е още млада и хубава...

Люпен настръхна.

– Животно! – каза той. – Ти си мислиш, че всички са като теб, безмилостни и безсърдечни. Теб те учудва, че един бандит като мен губи времето си в донкихотствуване? И се питаш, коя ли мръсна причина ме подтиква към това? Не напругай ума си, това е извън разбиранията ти, човече. По-добре, отговори ми... Съгласен ли си?

– Значи, това е сериозно? – попита Добрек, който никак не се смущаваше от презрението на Люпен.

– Съвсем сериозно. Тези четиридесет и пет предмета се намират в един склад, адреса на който ще ти дам, и ще ти бъдат предадени, ако тази вечер в девет часа се явиш там с детето.

Отговорът на Добрек можеше да бъде само един. Отвлечането на малкия Жак за него бе само средство за въздействие върху госпожа Мерж и може би, предупреждение да се откаже тя от започнатата война. Но опитът за самоубийство неминуемо трябваше да подскаже на Добрек, че е на крив път. В такъв случай, защо да откаже изгодната сделка?

– Съгласен – рече той.

– Ето адресът на склада: улица Шарл Лафит 95, Ньойл. Достатъчно е само да позвъниш.

– А ако не дойда аз, а изпратя Прасвил?

– Ако изпратиш Прасвил, мястото е разположено тъй, че ще видиш идването му – рече Люпен. Ще имам време да се спася, но ще запалят снопове слама и сено, и твоите часовници, готически девизи и така нататък, ще отидат по дяволите.

– Но ще изгори и складът ти...

– Все ми е едно. Полицията вече го надзирава. Както и да се погледне на работата, аз го напускам.

– Коя е гаранцията, че това не е капан?

– Можеш най-напред да изнесеш мебелите, а след това да ми предадеш детето. Аз имам доверие...

– Добре, ти всичко си предвидил. Ще получиш детето, Кларис ще живее и ние всички ще бъдем щастливи. Сега мога да ти дам само един съвет: вдигай си парцалите колкото се може по-скоро!

– Още не.

– А?

– Казвам, още не.

– Но ти си луд! Прасвил е на път.

– Ще почака. Още не съм свършил.

– Как? Какво още ти трябва? Кларис ще получи сополанкото. Не ти ли стига това?

– Не.

– Защо?

– Остава още един син.

– Жилбер ли?

– Да.

– Е, и какво?

– Искам да спасиш Жилбер.

– Какво казваш? Аз да спася Жилбер?

– Можеш да го направиш, стига да ходатайстваш...

Добрек, който пазеше спокойствие до този момент, избухна:

– Не, не, никога няма да направя това! Не разчитай на мен!

Крайно възбуден, той започна да се разхожда из стаята, като правеше своите странни стъпки – клатеше се наляво-надясно като див звяр, подобно на някоя мечка с несръчна походка.

С изкривено от злоба лице, Добрек викна:

– Нека дойде тук! Нека дойде и да измоли живота на сина си! Нека дойде – но без оръжие, както последния път! Нека дойде тази жена! Да се помоли, покорна и укротена! Тогава ще видим... Жилбер? Ешафодът? Съдът? Но в това е моята сила! Двадесет години чакам часа. Да спася Жилбер? О, ти не познаваш Добрек!...

Добрек диво и отвратително се засмя. Жертвата беше на една ръка разстояние от него. Дълго време той я беше преследвал.

Люпен се въздържаеше пряко сили. Каза:

– Слушай...

Тъй като Добрек, загубил търпение, започна да се изскубва, той го хвана за раменете с онази свръхчовешка сила, която Добрек познаваше и беше изпитал върху себе си в ложата на театър Водевил. След като го принуди да стои неподвижен, Люпен произнесе съвсем ясно:

– Последна дума.

– Хабиш си времето напразно – измърмори депутатът.

– Последна дума. Слушай, Добрек. Забрави госпожа Мерж, откажи се от всички глупости и цялото си безумство, които страстта те кара да вършиш. Остави всичко това, и мисли за собствения си интерес...

– Собственият ми интерес! – засмя се Добрек. – Той винаги е бил в

съгласие със самолюбието ми и онова, което наричам страст.

– Досега, може би. Не повече, не. Аз вече се намесих в цялата работа, Добрек. Тук има нещо, което ти пренебрегваш. В мен няма грешка! Жилбер е мой приятел. Той трябва да бъде спасен. Направи каквото ти казвам, употреби влиянието си. И ти обещавам, чуваш ли, заклевам ти се, ще те оставим на мира. Искам само спасението на Жилбер – нищо повече. Ще бъдеш свободен да правиш каквото си искаш. Спасението на Жилбер, Добрек. Иначе...

– Иначе?

– Иначе – война, страшна война, неумолима война, тя е сигурно поражение за теб.

– Какво значи това?

– Значи, че ще взема от теб списъка на двадесет и седемте.

– Мислиш ли?

– Кълна ти се.

– Това, което не можа да направи Прасвил с цялата си шайка, Кларис Мерж, изобщо никой, това ще направиш ти?

– Ще го направя.

– Защо? Има ли причина?

– Да.

– Каква?

– Аз се казвам Арсен Люпен.

Люпен пусна Добрек, но не го изпускате от очи. Добрек изрече с упорство:

– А аз се казвам Добрек. Целият ми живот е една ожесточена борба: катастрофи, разорение – победа. Срещу мен е полицията, правителството, Франция, светът. Още един неприятел, нищо страшно в това. Някой си Арсен Люпен! Колкото по-ловки и повече са моите неприятности, толкова по-интересна става играта. Ето защо, превъзходни ми господине, вместо да накарам да арестуват ваша милост, което и трябва да направя, давам ви поле за действие и милостиво ви напомням, че останаха само три минути. Трябва вече да изчезвате отук!

– Значи, не?

– Не.

– Няма ли да направиш нищо за Жилбер?

– Напротив, ще продължавам да правя онова, което върша от арестуването му досега, ще настоявам пред министъра на правосъдието процеса да се води колкото се може по-бързо, и то в този смисъл, който на мен ми харесва.

– Как! – извика във от себе си Люпен. – Та нали всичко е по твоя вина...

– Боже мой, аз имам коз. Това е главата на сина. И го играя. Като получа смъртна присъда за Жилбер и помилването, благодарение на моето влияние изтече, можеш да бъдеш сигурен, господин Люпен, че майчето няма да има нищо против да се нарича госпожа Алексис Добрек. Този щастлив изход за мен е неизбежен, независимо от това, дали ти си съгласен, или не. Всичко, което мога да направя за теб, е да те взема за шафер на сватбата. Харесва ли ти това? Не? Ти проявяваш упорство в своите мрачни желания. Е, добре, успех! Поставяй капани, хвърляй мрежи, точи ножа и прелиствай ръководствата за крадци. Това ще ти бъде нужно. Е, засега стига. Правилата на шотландското гостоприемство ми позволяват да те изхвърля навън.

Люпен доста дълго стоя мълчалив. С устремени в Добрек очи, той като че ли измерваше ръста на противника, пресмяташе тежестта му, оценяваше физическата му сила.

Измина се повече от половин час. Люпен бръкна в джоба си. Също-то направи Добрек. Люпен хладнокръвно извади златна бонбонiera, отвори я и я протегна към Добрек:

– Искаш ли бонбон?

– Какво е това? – учуден запита Добрек.

– Бонбони Жеродел.

– За какво са ми?

– За хремата, която ще хванеш.

Като се възползува от объркването, което произведе неочакваната му постъпка, той бързо грабна шапката и се измъкна от стаята.

„Безспорно, бит съм по всички фронтове – каза си той, като минаваше през вестибюла. – Поне успях да се пошегувам. Да чакаш нещо по-така и да получиш бонбон Жеродел... Тази стара маймуна остана с пръст в устата.“

Той едва успя да затвори градинската порта, и пред къщата спря автомобил. От колата бързо слезе човек, последван от други. Люпен позна Прасвил.

„Поздравявам ви, господин секретар – промърмори на себе си Люпен. – Предчувствавам, че един ден съдбата ще ни срещне. Ако сега имах повече време, бих останал да изчакам излизането ви и ви бих проследил, за да разбера на кого ще предаде детето Добрек. Но бързам. При това, не се знае дали Добрек няма да си послужи с телефона. Впрочем,

нека не си губим времето и нека се присъединим към Виктория, Ахил и скъпоценния куфар.“

След два часа Люпен вече стоеше край склада и видя Добрек, който излизаше от съседната улица и недоверчиво приближи.

– Вашите вещи са тук, господин депутат – каза Люпен, като отвори вратата. – Можете да ги проверите. Наблизо има таксита. Остава ви само да повикате един камион. Къде е детето?

Добрек най-напред прегледа вещите, после заведе Люпен до булевард Ньойл, където Жак и две дами с воал ги очакваха.

Люпен отведе детето до автомобила си, където беше Виктория.

Всичко бе извършено бързо, без приказки, движенията бяха пресметнати и сякаш заучени като в театър.

Според обещанието си, в десет часа вечерта Люпен върна детето на майка му. Трябваше да извикат лекар, детето беше силно възбудено и изплашено.

Минаха цели две седмици, докато то се оправи дотолкова, че да издържи ново преместване, което Люпен считаше, че трябва да се направи. Под наблюдението на Люпен, пътуването беше направено с всички предпазни мерки.

Той заведе майката и сина в Бретан, на морския бряг и ги остави на грижите на Виктория.

„Най-сетне между мен и Добрек няма никой – каза си той. – Стига. Ние извършихме достатъчно глупости, без да направим крачка напред, а след седмица Вошери и Жилбер ще бъдат изправени пред съда.“

Той беше най-много ядосан заради това, че Добрек беше разкрил жилището му на улица Шатобриан и бе съобщил за това на полицията. Полицията беше претърсила жилището, бе установила, че Люпен и Мишел Бомон са едно и също лице и, открила някои от неговите книжа, понастойчиво, отколкото винаги, започна да търси Люпен, който бе принуден наново да организира цялата си дейност, да я постави на нови основи.

Омразата му към Добрек нарастваше. Той имаше само едно желание, да хване Добрек здраво в ръцете си, да го държи на свое разположение и доброволно, или насила да изтръгне неговата тайна.

Всеки ден Льобалу и Гроняр изучаваха пътя, който Добрек изминаваше от къщи до парламента и от дома си до клуба. Трябваше да се избере най-пустата улица и най-удобния час, за да отвлекат Добрек с автомобила.

От своя страна, Люпен приспособяваше в една голяма градина

близо до Париж стара постройка, която напълно отговаряше на всички условия за безопасност. Той я нарече „клетката на маймуната“.

Добрек бе предпазлив. Той всеки път менеше маршрута си, вземаше ту метрото, ту се качваше на трамвай. Клетката оставаше празна.

Люпен измисли друг план. Той извика от Марсилия един от приятелите си, Брендебоа, почтен бакалин, който живееше в изборния район на Добрек и се занимаваше с политика.

Брендебоа предупреди Добрек за посещението си и депутатът подчертано сърдечно прие почтения си изборител. Решиха да обядват заедно следващата неделя.

Изборителят предложи да отидат в една малка гостилничка на левия бряг на Сена, където човек можеше чудесно да се нахрани. Добрек прие предложението.

Съдържателят на тази гостилничка беше човек на Люпен. Отвлечането не можеше да претърпи несполука.

Междувременно започна процесът.

Вероятно мнозина все още добре помпят непонятното пристрастие, с което председателят на съда се беше отнесъл с Жилбер. Единствен Люпен разбираше, че това се държеше на намесата на Добрек.

Поведението на двамата обвиняеми се различаваше коренно. Вошери бе мрачен, мълчалив, признаваше всичко цинично, с къси иронични изрази, предизвикателно изброяваше миналите си престъпления. Но той отричаше участието си в убийството на лакея Леонард и винеше за него Жилбер. По този начин той искаше, като свърже съдбата си със съдбата на Жилбер, да накара Люпен да освободи двамата.

Колкото до Жилбер, откритото лице и мечтателните меланхолични очи на когото спечелиха общи симпатии, той не умееше да избегне нито уловките, които му правеше председателя на съда, нито да се защитава от лъжите на Вошери.

Жилбер плачеше, говореше много или мълчеше, когато трябваше да говори. Освен това, защитникът му, един от най-добрите адвокати в последния момент се разболя (и в това Люпен видя намесата на Добрек) и бе заменен от някакъв секретар, който бе лош защитник, придаде неприятен обрат на делото и не съумя нито да предразположи съдиите, нито да изглади впечатлението, дошло от обвинителния акт и защитата на Вошери.

Люпен, който присъствуваше на последното съдебно заседание, не се съмняваше в резултата. Двойната смъртна присъда бе сигурна.

От самото започване на следствието, до произнасянето на

присъдата, процесът беше насочен изцяло срещу Люпен, макар че поради липса на доказателства, лично него да не го вместиа в делото. В лицето на приятелите му искаха да накажат него самия, знаменитият симпатичен бандит, чийто престиж трябваше да бъде опетнен пред тълпата. Екзекуцията на Вошери и Жилбер щеше да сложи край на легендата. Ореолът на Люпен щеше да бъде премахнат.

Люпен... Люпен... Арсен Люпен... В продължение на четири часа съдът произнасяше все това име. Прокурорът, председателят, съдиите, адвокатите, свидетелите – всички го обиждаха с ругатни, оскърбления, правеха го отговорен за всичко. Люпен, грабителят Люпен, главатарят на банда, фалшификаторът на пари, подпалвачът, рецидивистът, бившият каторжник. Люпен убиецът, Люпен, опетненият с кръвта на жертвата, Люпен подло оставаше в сянка, след като беше пратил другарите си на ешафода!

– Ах, те добре знаят какво правят! – мислеше той. – Жилбер ще плати дълга ми. Истинският виновник съм аз.

Страшната драма се продължаваше.

В седем часа вечерта, след продължително заседание влязоха в съдебната зала. Съдът отхвърляше всякакви смекчаващи вината обстоятелства.

Доведоха двамата обвиняеми.

Прави, залитащи и бледи, те изслушаха смъртната присъда. В тишината надвисна гласът на председателя:

– Имате ли нещо да добавите, Вошери?

– Не, господин председател! От тази минута, в която осъдихте заедно с мен и другаря ми, аз съм спокоен. Ние и двамата сме стъпили на едно и също стъпало. Значи, шефът ще трябва да намери начин и двамата да спаси.

– Шефът?

– Да, Арсен Люпен.

Сред публиката се изсмя някой. Председателят отново попита:

– А вие, Жилбер?

Сълзи се търкаляха по бузите на нещастника, той промърмори нещо неразбираемо. Тъй като председателят повтори въпроса си, той трябваше да отвърне. Направи го с треперещ глас:

– Мога да кажа, господин председател, че съм виновен за много работи. Извършил съм не едно зло и от все сърце се разкайвам за това. Но никога не съм убивал. Не искам да умра...

Той залитна, поддържан от охраната. Чува го да произнася като

дете, което вика за помощ:

– Шефе, спасете ме! Спасете ме! Не искам да умирам!

Тогава в тълпата, сред общото вълнение се разнесе глас, който заглуши всички шумове:

– Не се страхувайте, дете, шефът е тук.

Настъпи смут, последван от блъсканица. Полицията и агентите нахлуха в залата. Като автор на вика беше посочен един дебел човек с червено лице, който се бранеше с крака и юмруци.

Разпитан веднага, той каза името си: Филип Банел, служещ в бюрото за погребения. Той заяви, че един от съседите му му предложил банката от сто франка, за да произнесе в един момент фразата, записана на листче. Можеше ли да откаже?

Филип Банел бе освободен.

В това време Люпен, който, от само себе си се разбира, най-усърдно беше съдействувал за задържането на този човек, излезе от съдебната зала с тревога в сърнето. Той намери на кея автомобила си и седна в него тъй отчаян, че трябваше да положи усилия, за да сдържи сълзите си. Викът на Жилбер, пълният му с отчаяние глас, изпитото му лице – всичко това преследваше Люпен, струваше му се, че никога в живота си не би го забравил. След някое време беше в новото си жилище на площад Клиши. Там трябваше да почака Льобалу и Гроняр, с които същата вечер щяха да извършат отвличането на Добрек.

По едно време се позвъни. Той отвори вратата и ахна. Пред него стоеше Кларис Мерж. Кларис се бе върнала от Бретан и бе чула за произнасянето на присъдата.

Като се овладя, без да й даде да каже и дума, Люпен каза:

– Е, да, да... Това беше предвидено. На него ние не можехме с нищо да попречим. Сега трябва да отстраним злото. Тази нощ, тази нощ това ще бъде направено.

– Тази нощ ли? – скръбно рече жената.

– Да. Приготвил съм всичко. След два часа Добрек ще бъде в ръцете ми. Тази нощ, каквито и да бъдат средствата, които трябва да употребя, той ще заговори.

– Мислите ли? – слабо попита тя и надежда освети лицето ѝ.

– Той ще заговори. Ще узная тайната му. Ще измъкна от него списъка на двадесет и седемте. Този списък ще бъде освобождението на сина ви.

– Много късно! – прошепна Кларис.

– Много късно! Защо? Мислите ли, че срещу този документ няма да

получа фалшивото бягство на Жилбер? След три дни Жилбер ще бъде на свобода. Само след три дни...

Силен звън го прекъсна.

– Това са приятелите ми. Вярвайте ми. Спомнете си, че аз изпълнявам своите обещания. Върнах ви малкия Жак. Ще ви върна и Жилбер.

Той посрещна Льобалу и Гроняр и им каза:

– Всичко е готово, нали? Хайде, по-бързо!

– Не си струва труда, шефе – отвърна Льобалу.

– Как! Какво искаш да кажеш?

– Има нещо ново.

– Ново? Говори...

– Добрек е изчезнал.

– А, какви ги дрънкаш? Добрек изчезнал?

– Отвлечен е посред бял ден.

– Гръм и мълния! А от кого?

– Не се знае... Четирима души... имало е стрелба. Полицията е на местопроизшествието. Прасвил ръководи следствието.

Люпен не помръдна. Той гледаше Кларис, която се бе свлякла на дивана. Самият Люпен имаше нужда да се подпре в нещо. Добрек отвлечен – това беше последната надежда, която изчезваше...

ГЛАВА VII ПРОФИЛЪТ НА НАПОЛЕОН

Прасвил се залови сам за следствието, след като префекта на полицията, началника на охраната и агентите, които извършиха първия безрезултатен разпит си отидоха.

Във времето, в което Прасвил изучаваше следите от борба в кабинета, портиерката му донесе визитна картичка, върху която бяха написани няколко думи с молив.

– Доведете тази дама – каза той.

– Дамата не е сама – погледна го портиерката.

– А? Е, добре, доведете и другото лице. Портиерката въведе Кларис Мерж и придружаващия я господин, видът на който доста смущаваше. Кларис го представи:

– Господин Никол, професор и репетитор на малкия ми син Жак. От една година господин Никол много ми помага със съветите си. Именно той разгада цялата тайна на кристалната запушалка. Бих искала, ако намерите това за възможно, бих искала той, заедно с мен да бъде посветен във всички подробности на това отвличане. То ме безпокои. Обърква моите планове, а и вашите също, нали?

Прасвил познаваше непримиримата омраза на Кларис към Добрек, доверяваше ѝ се и ценеше участието ѝ в цялата работа. Затова той без каквото и да е премълчаване разказа каквото знаеше, като имаше предвид само няколко сведения, най-вече, показанията на портиерката.

Работата всъщност бе много проста.

Добрек бил свидетел по делото на Вошери и Жилбер и го видели в съда по време на процеса. Към шест часа той се завърнал в дома си. Портиерката давала сигурни уверения, че депутатът се е върнал сам и че в този момент в дома нямало никого. След няколко минути тя чула викове, шум от борба, изстрели и видяла как четири маскирани лица носели депутата Добрек. Те се спуснали по стълбите и бързо приближили оградата. Отворили градинската портичка. В същото време един автомобил се приближил до къщата. Четиримата, заедно с товара си се качили на него и той почти без да спира, изчезнал.

– Нали имахте двама агенти, които бяха постоянно отвън? – попита Кларис.

– Да – потвърди Прасвил. – Но те са били на повече от сто метра, а

отвличането е станало така бързо, че въпреки бързината си, не са могли да попречат.

– Нищо ли не са намерили?

– Нищо, или почти нищо. На земята имало парче слонова кост. Работата е там, че от прозореца на стаята си портиерката е видяла пети човек, който слизал от колата, докато вмъквали вътре Добрек. При качването си, той изпуснал един предмет и веднага го вдигнал. Вероятно при падането, този предмет се счупил, защото от него на земята останало ето това парченце слонова кост.

Кларис се обърна към човека, с който беше дошла, за да отгатне мнението му по въпроса. Но господин Никол с нищо не изрази своето присъствие.

Правил се усмихна. Съветникът на Кларис му изглеждаше неубедителен.

– Историята е малко тъмна, нали, господине?

– Да, да – призна господин Никол. – Много тъмна.

– Имате ли мнение?

– Господин главен секретар, аз смятам, че Добрек има много неприятели.

– Да, точно така!

– И че мнозина от тези неприятели, имайки интерес от изчезването му, са се съюзили насреща му.

– Точно така, точно така – иронично каза Правил. – Остава само да ни кажете онова, което ще ни позволи да се ориентираме в обстановката.

– Не смятате ли, господин секретар, че вдигнатото от земята парче слонова кост...

– Не, господин Никол, не. Това парче е от предмет, който съвсем не познаваме и който собственикът му побърза да скрие. Преди да разберам на кого принадлежи този предмет, трябва да узнаем какъв точно е той.

Господин Никол поразмисли и каза:

– Господин главен секретар, когато Наполеон I падна от трона...

– О, господин Никол, вие искате да ни прочетете лекция по френска история...

– Не, не, позволете ми само да довърша фразата си. Когато Наполеон I падна от трона, новото правителство уволни група офицери, които, въпреки полицейския надзор, са се изхитрили да изобразяват обожаемия император върху различни предмети – табакери, пръстени, игли за

вратовръзки, ножове.

– Е?

– Това парче е част от бастун, или по-скоро нещо като тояжка със скулптурна глава на крайника от слонова кост. Ако внимателно се вгледате в това парче, ще видите, че изображението представлява профила на млад капрал. Във вашите ръце, господин секретар, лежи парче от такава тояжка, тя принадлежи на бивш наполеонов офицер.

– Наистина... – каза Прасвил, като разглеждаше парчето на светло.

– Наистина, може да се различи такъв профил...

– Заключение е просто. Сред жертвите на Добрек, сред онези, имената на които са попаднали в знаменития списък, се намира потомъкът на едно корсиканско семейство, на служба при Наполеон. Наполеон му дал благородническа титла и богатство, които по-късно при реставрацията били отнети. Има много голяма вероятност този потомък, който е бил член на бонапартистката партия, да е петото лице в автомобила. Да кажа ли името му?

– Маркиз д'Албюфе? – прошепна Прасвил.

– Маркиз д'Албюфе – потвърди господин Никол.

Лицето на господин Никол се беше преобразило. Той нямаше предишния смутен вид. Господин Никол стана и каза на Прасвил:

– Господин главен секретар, бих могъл да запазя това откритие за мене си, и да ви съобща едва след окончателната си победа, тоест, след като ви донеса списъка на двадесет и седемте. Но събитията се развиват много бързо. Изчезването на Добрек, въпреки очакванията на похитителите му, може да ускори развързката. Трябва да се избърза и затова ви моля да вземете най-решителни мерки.

– Какво би трябвало да направя? – попита Прасвил.

– Още утре да ми дадете изчерпателни сведения за маркиз д'Албюфе.

Прасвил колебливо обърна глава към госпожа Мерж. Кларис рече:

– Моля ви, приемете услугите на господин Никол. Той е неocenим и предан помощник. Отговарям за него.

– Какъв вид сведения бихте искали да получите, господине? – заинтересува се Прасвил.

– Всичко, което се отнася до маркиз д'Албюфе. Семейно положение, роднински връзки, занимания, собствеността му в Париж и провинцията.

Прасвил отбеляза:

– Всъщност, независимо дали това е маркиза или някой друг,

похитителят работи за нас, защото като вземе списъка, той обезоръжава Добрек.

– Кое ви доказва, господин главен секретар, че той не работи за самия себе си?

– Невъзможно, името му е в списъка.

– А ако го заличи? Ако вие се намирате пред един противник, много по-силен от Добрек в политическо отношение?

Аргументът подействува на секретаря. След кратък размисъл, той заяви:

– Елате утре при мен в четири часа в префектурата. Ще ви дам всички сведения. За всеки случай, кажете адреса си.

– Господин Никол, площад Клиши, 25. Настаних се там у един приятел, който отсъства.

Посещението бе свършило. Господин Никол благодари, поклони се на главния секретар и излезе, придружен от госпожа Мерж.

– Великолепно – каза той, след като бяха вече излезли. – Вече имам свободен достъп до префектурата и всички те ще действуват заедно с мене.

Госпожа Мерж с недоверие отбеляза:

– Ще стигнем ли навреме? Страхувам се този списък да не бъде унищожен.

– От кого? От Добрек?

– Не от него, а от маркиза.

– Но той още не го е взел. Добрек ще се противи. Той ще се съпротивява достатъчно време, за да можем да стигнем до него. Помислете си само: Прасвил е на моите заповеди...

– А ако открие измамата? Най-повърхностното следствие би доказало, че господин Никол въобще не съществува.

– Но няма да докаже, че господин Никол е Арсен Люпен. Има и нещо друго. Като полицай, Прасвил стои доста високо, той има само една цел: да смаже стария си неприятел Добрек. Всички средства срещу Добрек сега за него са добри, той няма да губи времето си да проверява самоличността на господин Никол, който му обещава главата на Добрек. Да не говорим за това, че вие ме запознахте с него и че няма как да не са го впечатлили моите малки таланти. Впрочем, само напред!

Когато Люпен беше близо до нея, Кларис беше изпълнена с доверие към него. Бъдещето ѝ не ѝ се струваше тъй ужасно, тя дори беше съгласна с това, че шансовете на Жилбер не са намалели, въпреки, че смъртната присъда вече бе произнесена. Ала Люпен все пак не успя да

накара Кларис да се върне в Бретан. Тя искаше да бъде заедно с него.

На следващия ден сведенията на префектурата потвърдиха всичко, което Люпен и Прасвил вече знаеха. Маркиз д'Албюфе беше напълно компрометиран в аферата с канала, така компрометиран, че се бе наложило принц Наполеон да го отстрани от управлението на политическото бюро във Франция. Маркиз д'Албюфе поддържаше изключителния разкош в къщата си със заеми. Що се отнася до отвлечането на Добрек, беше установено, че противно на всекидневния си навик, маркизът не се бе явил в клуба между шест и седем часа и не си бе обядвал вкъщи. Вечерта се бе върнал към полунощ.

Догадките на господин Никол се потвърждаваха. Обаче не можаха да се съберат никакви сведения за автомобила, за шофьора и четирите лица, проникнали в дома на Добрек.

Нямаше съмнение, че замъците и чифлиците на маркиза можеха да се намират само в околностите на Париж. Там трябваше да се съсредоточат всички издирвания.

Насочиха вниманието си върху роднините на маркиза и близките му приятели. Дали маркизът беше потърсил убежище при някой от тях? Дали той не държеше там и Добрек?

Резултатът бе отрицателен.

Дните минаваха. Какви дни за Кларис Мерж! Всеки от тях доближаваше Жилбер до ужасното наказание. Един ден тя каза на Люпен, който бе обзет от същото неспокойствие:

– Още петдесет и пет дни...

Какво можеше да се направи за такъв къс срок от време?

Люпен, който не доверяваше никому грижата за маркиза, не мигваше. Но маркизът пак се бе върнал към редовния си живот. Той като че ли подозираше, че го следят. Само един път отиде до херцог дьо Монмор. Бяха на лов за глигани в Дюрленската гора.

– Не може да се предположи, че херцогът, който се интересува само от имотите си, под страх от преследване ще предостави замъка си на затварянето на Добрек – каза Прасвил.

Люпен беше на същото мнение, но не искаше да се оставя на случайността. Следващата неделя той проследи д'Албюфе до северната гара и седна във влака заедно с него.

Слязоха на станция Омал, откъдето д'Албюфе тръгна с кола за замъка Монмор.

Люпен закуси спокойно, взе под наем един велосипед и наближи замъка в онзи момент, когато гостите, кой с кола, кой на кон, заизлизаха

от парка. Маркиз д'Албюфе беше на кон.

Люпен не забеляза нищо съмнително, обаче реши на следния ден да изпрати Льобалу в околностите на Монмор. Така Льобалу донесе списъка на всички поканени, на всички слуги и пазачи в Монмор. Името на един от работниците в замъка поразя Люпен. Той веднага телеграфира на Прасвил:

„Да се съберат сведения за работника в замъка – Себастиан“.

Отговорът не закъсня:

„Себастиан (корсиканец) е препоръчан на херцог дьо Монмор от маркиз д'Албюфе на четири километра в един ловджийски павилион, строен между развалините на феодалната крепост, която е люлката на семейство дьо Монмор“.

– Така е – каза Люпен на Кларис Мерж, – името Себастиан веднага ми напомни, че д'Албюфе е от корсикански произход. Тук има някаква връзка...

– Какво ще правите?

– Смятам, ако Добрек е затворен там, да вляза във връзка с него.

– Той няма да ви се довери.

– Не. Тези дни, по указание на полицията аз открих двете стари дами, които отвлякоха малкия Жак от Сен Жермен и го заведоха в Ньойл. Това са две стари моми, братовчедки на Добрек, които всеки месец получават малка рента от него. Посетих тези госпожици Русело, запомнете името и адреса им – улица Бак, 134-Б; успях да им внуша доверие и им обещах да намеря братовчедата и благодетеля им. По-възрастната, Ефразия Русело, ми даде дори писмо, в което моли Добрек да има пълно доверие на господин Никол. Виждате ли, тази нощ заминавам...

– Заминаваме... – поправи го Кларис.

– И вие?

– Нима мога да седя тук със скръстени ръце? – рече Кларис и добави: – Вече броя не дните, а часовете...

Люпен почувствува в думите ѝ твърда решителност. Срещу това той не можеше да се бори. В пет часа сутринта те заминаха. В автомобила ги придружи Гроняр.

За да не възбудят подозрение, за главна квартира Люпен избра големия град Амиен, откъдето до Монмор имаше около тридесет километра. Там той настана Кларис.

Към осем часа се срещна с Лъобалу недалеч от старата крепост, известна в този град с името „Мъртъв камък“. Изследваха местността заедно с него. На края на гората малката рекичка Лижие бе издълбала дълбоко корито, което образуваше пръстен, над който се надвесваше Мъртвият камък.

– От тази страна нищо не може да се направи – каза Люпен. – Скалата е висока и стръмна, реката я заобикаля от всички страни...

Малко по-далеч те намериха мост, по спускащата се от него пътечка минаха между дъбове и ели до площадка, пред която се издигаше масивна врата, окована в желязо. От двете страни на вратата имаше кули.

– Себастиан сигурно живее тук? – попита Люпен.

– Да – отговори му Лъобалу. – Той обитава заедно с жена си един павилион, строен сред развалините. Между другото, успях да науча, че има трима сина и че те не са били тук в деня на отвлечането на депутатата Добрек.

– Охо – рече Люпен, – това съвпадение не е за изпускане. Много е вероятно целият план да е бил изпълнен от бащата и тримата синове.

Малко по-късно, като се възползува от една пукнатина, Люпен се изкачи по скалата надясно от кулите, откъдето успя да види павилиона и остатъците от старата крепост.

Люпен се върна при Кларис Мерж вечерта. От този момент той започна да снове между Амиен и Мъртвия камък, като оставяше Гроняр и Лъобалу да наблюдават непрекъснато.

Изминаха шест дни без никакъв резултат.

На седмия ден, като научи, че ще има лов и че един екипаж конски впрягове беше заминал сутринта за станция Омал, Люпен се свря в храсталците на площадката пред желязната порта.

В два часа чу кучешко лаене и човешки викове. Те ту приближаваха, ту затихаха в далечината. Изведнъж в тишината се понесе конски тропот. След малко Люпен видя двама конници, които се промъкваха по пътечката край рекичката.

Люпен позна маркиз д'Албюфе и Себастиан. Като стигнаха на площадката, те слязоха от конете. Една жена, вероятно жената на Себастиан, отвори обкованата в желязо врата. Себастиан върза конете за железните гривни, циментирани в стълба на три крачки от Люпен, и бързо догони маркиза. Вратата се затвори след тях.

Люпен веднага се пхна в пукнатината, внимателно промъкна глава и видя двамата мъже и жената да бързат към развалините.

Себастиан вдигна завесата от бръшлян и откри стълба, по която

слязоха заедно с д'Албюфе. Жената остана да пази.

Люпен се върна в убежището си. И дума не можеше да става да ги последва. Подир малко вратата пак се отвори.

Маркиз д'Албюфе изглеждаше силно ядосан. Той шибаше с камшик по ботушите си и злобно говореше:

– О, нещастникът! Ще го накарам да заговори... Довечера, Себастиан, довечера, чуваш ли. В десет часа ще се върна. И ще действваме. О, говедо с говедо!

Себастиан отвързваше бавно конете. Д'Албюфе се обърна към жената:

– Нека синовете ви хубаво да го пазят. Ако някой се опита да го освободи, толкова по-зле за този някой. Мога ли да разчитам на синовете ви?

– Както на баща им, господин маркиз – увери го Себастиан. – Те знаят какво е направил за мен господин маркиза и какво ще направи за тях. Няма да отстъпят пред нищо.

– Хайде на конете – рече д'Албюфе. – Да се върнем на лов.

Събитията се движеха както бе предполагал Люпен. По време на ловните излети д'Албюфе вършеше работата си тъй, че никой не се и доещаше за неговите хитрости.

– Ето в какво положение е нашата работа – каза Люпен на Кларис Мерж на срещата им в гостилничката недалече от замъка. – Довечера в десет часа маркизът ще подложи Добрек на един малко груб, но нужен разпит. Струва ми се, че към същото трябва да прибягна и аз.

– И Добрек ще открие тайната си... – каза разстроената жена.

– Страхувам се от това.

– В такъв случай?

– В такъв случай – отговори Люпен съвсем спокойно, – аз имам два плана: или да попреча на свиждането...

– Но как?

– Като изпреваря д'Албюфе. В девет часа Гроняр, Льобалу и аз ще проникнем в крепостта, ще обсадим кулата, ще обезоръжим гарнизона, и... Добрек ще е наш.

– А ако синовете на Себастиан направят нещо на Добрек, преди да успеете да говорите с него?

– Впрочем, аз мисля да прибягна към първия си план като към последно средство. Ще го направя, ако не мога да изпълня другата си идея.

– В какво се състои тя?

– Да присъствам на разпита. Ако Добрек не говори, ние ще

спечелим време и ще подготвим отвлечането му при по-благоприятни условия. Ако ли пък открие тайната, което им изглежда по-вероятно, ако каже къде е скрил списъка на двадесет и седемте, ще се възползувам от тайната преди д'Албюфе.

– Да... да... – произнесе Кларис. – Но как смятате да попаднете там?

– Още не зная – призна си Люпен. – Това зависи от няколко сведения, които трябва да ми донесе Лъобалу и от още няколко, до които трябва сам да се добера.

Люпен напусна гостилницата и се върна след повече от час. Настъпваше вечерта. Скоро се появи Лъобалу.

– Взе ли книжката? – попита Люпен Лъобалу.

– Да, шефе. Същата, която видях у продавача на вестници в Омал.

– Дай я.

Лъобалу му подаде стара, орфана и мръсна брошура, върху която беше написано:

„Едно посещение на Мъртвия камък през 1924 година, с рисунки и планове“.

Люпен веднага намери плана на кулата.

– Ето, това място ни трябва. По-преди там е имало три етажа над земята и два подземни, единият от които сега е затрупан, а другият... Виджте, ето къде е погребан нашият приятел Добрек. Какво забележително име: Залата на мъченията. Бедни приятелю!... Залата е отделена от стълбището с две врати. Между тях има скривалище, където по всяка вероятност стоят синовете на Себастиан с пушки в ръцете.

– Но вие не можете да проникнете там, без да ви видят.

– Не, невъзможно е да мина през порутения етаж. Много е смело...

Той продължаваше да прелиства книгата. Кларис го попита:

– Тази зала няма ли прозорец?

– Да, откъм реката има малък отвор, ето го на картата. Но е на петдесет метра над водата по отвесната стена. Невъзможно е.

Люпен разлистваше книгата. Вниманието му бе привлечено от една глава, която носеше името „Кулата на влюбените“. Той се зачете:

„Някога кулата на замъка била наречена от местните жители «Кулата на влюбените», за да напомни една драма, разиграла се тук през средните векове. След като се уверил в изневяратата на жена си, граф дьо Мортепиер я затворил в стаята на мъченията.

Тя прекарала там повече от двадесет години. Една нощ любовникът ѝ, граф дьо Танкарвил имал безумството да изправи стълба в реката и да се покатери по нея успоредно на крайбрежната скала до прозореца на стаята. Като изпилил желязната решетка, той успял да освободи любимата си и започнал да се спуска с нея с помощта на въже. Те вече стигнали стълбата, когато от околния път се разнесъл гърмеж и ранил мъжа в рамото. Дватама влюбени полетели в пропастта...“

Като свърши да чете, Люпен млъкна. Настанала бе тишина, дълга тишина. Всеки се опитваше да си представи трагичното бягство. Значи, преди три-четири века, рискувайки живота си, за да спаси своята любима, един мъж бе смогнал да проникне в кулата. Той е щял да изпълни докрай плана си, ако не е бил някакъв ношен пазач, привлечен от шума. Един мъж се бе осмелил! Един мъж беше направил това!

Люпен погледна Кларис. Тя също го гледаше. Погледът ѝ бе поглед на майка, която би пожертвувала всичко за спасението на сина си. Този поглед искаше от Люпен всичко, дори невъзможното.

– Льобалу – каза Люпен. – Намери едно тънко здраво въже от петдесет-шестдесет метра, за да мога да го навия на пояса си. Ти, Гроняр, издири отнякъде пет-шест стълби и ги сглоби една с друга.

– Какво говорите, шефе? – извикаха двамата съучастници. – Това е лудост!

– Защо? Това, което е свършил друг човек, ще мога да го направя и аз.

– Почти е сигурно, че ще си счупите главата.

– Както виждаш, Гроняр, при добър късмет, мога и да го свърша.

– Хайде тогава, шефе...

– Хайде, приятели. След един час, на брега на реката!

Приготовленията бяха дълги. С много голяма мъка беше намерен материал за една петнадесетметрова стълба, която да стигне до първата издатина на крайбрежната скала. Нужни бяха неимоверни усилия, за да се сглоби стълбата.

Най-после, малко след девет часа, те изправиха своето приспособление, като го побиха в дъното на реката. Докараха лодка. Тъмнината беше на тяхна страна. Небето бе покрито с неподвижни и тежки облаци.

Люпен даде последните си нареждания на Гроняр и Льобалу. После през смях каза:

– Умирам от нетърпение да видя как ще скалпират Добрек. Това си

заслужава пътуването.

Кларис бе в лодката. На нея Люпен рече:

– Довиждане. Главното е да стоите тук и да пазите тишина. Каквото и да се случи, нито вик, нито движение!

– Значи, може и да се случи нещо? – рече Кларис.

– Спомнете си за граф Танкарвил. Точно в момента, когато с любимата си в ръце той достигнал целта си, една чиста случайност го е издала. Бъдете спокойна, нищо лошо няма да ми се случи.

Вместо отговор, тя силно стисна ръката му.

Като сложи крак върху стълбата и се увери, че тя не се клати много, Люпен започна да се изкачва. Бързо достигна върха. Истинската опасност предстоеше тепърва. Сега той трябваше да пълзи по отвесната стена. За щастие, отвреме-навреме се напипваха малки вдлъбнатинки, които му служеха за опора. Имаше и издатини, за които се хващаше. На два пъти той едва не полетя надолу, на два пъти се прощаваше със света.

По някое време, с нозе в една по-дълбока вдлъбна-тинка, той си почина. Бе изтощен от умора. Попита се дали действително си заслужава труда да се излага на такава опасност.

„Дяволите да го вземат! – помисли. – Струва ми се, че си в бълнувване, драги Люпен. Да се откажеш? Но Добрек ще разкрие своята тайна. Маркизът ще се докопа до списъка, Люпен ще се върне въщи с празна торба, а Жилбер...“

Дългото въже, което беше препасал около кръста си, само пречеше на движенията му. Люпен привърза края му в катарамата на панталона си. Въжето се развиваше подир него и той след това можеше да го използва при спускането.

Продължи да се катери с разкървавени ръце. През цялото време очакваше неизбежното да се случи.

Извън себе си от яд, Люпен удвои усилия. Напредна с няколко метра, подхлъзна се, хвана се пак за една малка бабунка, изскубна стиска корени, пак се повдигна и съвсем обезсилен, смяташе вече борбата за напълно изгубена, когато внезапно, настръхнал от напрежение, спря онемял. От скалата, за която едва се придържаше, като че ли излизаха шумове.

Ослуша се. Звучите идваха от дясната му страна. Като изви глава, той забеляза лъч светлинка. Сдържайки дъх да не падне, с последни усилия на волята, той направи едва забележимо движение. Озова се на ръба на доста широк отвор, дълбок около три метра. На другия край на отвора имаше желязна решетка.

Люпен припълзя до дъното по отвора, напипа железните пръчки и
видя...

ГЛАВА VIII КУЛАТА НА ВЛЮБЕНИТЕ

Под него се намираше залата на мъченията. Грамадна стая, разделена на неравни части от четири стълба, които подпиреха свода.

Нейният вид може би винаги е бил зловец, но в този момент огромните сенки на синовете на Себастиан, осветени от косите лъчи светлина, видът на прикования към леглото пленник, светлината и мрака – всичко това правеше страшно впечатление.

На пет-шест метра от лицето на Люпен се виждаше Добрек. Той беше завързан със стари вериги за един креват, а креватът, за желязна кука, забита в стената. Краката и ръцете на Добрек здраво бяха стегнати в ремъци. Най-малкото му движение раздвижваше един окачен на близкия стълб звънец.

Лампата светеше право в лицето на Добрек. Отпреде му бе застанал маркиз д'Албюфе. Люпен виждаше лицето му с посивели мустаци и цялата му висока и тънка фигура. Маркиз д'Албюфе наблюдаваше пленника си със задоволство и неприкрита омраза.

Няколко минути минаха в пълно мълчание. По едно време маркиз д'Албюфе нареди:

– Себастиан, запали тези три факли, за да го виждам по-хубаво.

– Не знам какво ще стане с нас по-нататък. Но все пак сега изпитвам свещени минути на радост. Ти ми причини толкова злини, Добрек! Колко сълзи ме накара да пролея, колко сълзи на отчаяние! Колко пари открадна от мен! Цяло богатство! А страха от това, че винаги можеш да ме изобличиш! Моето име – замесено в публичен скандал, това беше краят на разорението, на безчестието. А ти, разбойнико!...

Добрек не помръдваше. Лъчи светлина се отразяваха в очилата му. Беше много отслабнал.

– Е – каза д'Албюфе, – трябва да свършвам. Наоколо се навъртат някакви тъмни личности. Дай боже това да не произхожда от теб и те да не се опитват да те освобождават, чака ги сигурна смърт! Себастиан, менгемето работи ли?

Себастиан приближи, вдигна и обърна една халка, която Люпен досега не бе забелязал, тя беше в непосредствена близост с кревата. Една от плочите на пода се отмести и откри черен отвор.

– Виждаш ли – подзе маркизът. – Всичко е предвидено. Имам под

ръка всички средства, дори кладенци – кладенци с неизмерима дълбочина, както казва легендата на замъка. И тъй, никаква надежда, никаква помощ. Ще говориш ли?

Тъй като Добрек мълчеше, той продължи:

– Днес за четвърти път те разпитвам, Добрек. Мъча се за четвърти път да получа от теб списъка, за да се избавя от твоя шантаж. Това е четвъртият и последен мой опит. Ще говориш ли?

Отново последва мълчание. Д'Албюфе направи знак на Себастиан. Себастиан приближи, последван от синовете си. Единият от тях държеше в ръката си дълга тояга.

– Ела тук – нареди д'Албюфе.

Себастиан разхлаби ремъците, които стискаха китките на Добрек, вмъкна помежду им тоягата, закрепил я.

– Да завъртя ли, господин маркиз?

Мълчание. Маркизът чакаше. Като видя, че Добрек не издаваше признаци, че е тук, той прошепна:

– Говори, де! Защо сам се подлагаш на излишни мъчения?

Никакъв отговор.

– Завърти, Себастиан.

Себастиан завъртя тоягата на един оборот. Връзките се затегнаха. Добрек изстена.

– Не искаш ли да говориш? Ти добре знаеш, че няма да отстъпя, че не мога да отстъпя, че си в ръцете ми и че, ако се наложи, ще те измъчвам до смърт. Не искаш ли да говориш? Не?... Себастиан, още веднъж.

Себастиан се подчини. Добрек подскочи от болка и със страховни хрипове се отпусна обратно в леглото.

– Говедо! – викна маркизът. – Говори! Какво? Не се ли насити да размахваш този списък? Хайде, приказвай... Къде е той? Една дума, само една дума и ще те оставя намира. Утре, когато списъкът бъде в ръцете ми, ще бъдеш свободен. Свободен, чуваш ли? Но, говори, заради господата-бог, говори!... Ах, говедо с говедо! Себастиан, завърти още веднаж.

Себастиан веднага изпълни заповедта. Костите на Добрек запращаха.

– Помощ, помощ! – дрезгаво произнесе Добрек, като напразно се опитваше да се освободи.

Добрек тихо прошепна:

– Смилете се... смилете се...

Зрелището беше ужасно. Люпен се тресеше от отвращение. Като

разбираше, че сам не би могъл да извърши това ужасно нещо, той се мъчеше да не изгърве неизбежното признание. Най-после той щеше да узнае. Болките и страданията ще изтръгнат тайната от Добрек. Люпен вече мислеше за обратния път, за чакащия го автомобил, за бясното препускане към Париж, за приближаващата победа!

– Говори... – шептеше д'Албюфе, – говори, и мъките ти ще свършат.

– Да... да... – промълви Добрек.

– Е, добре...

– По-късно... утре...

– Ти си луд! Утре! Какво дрънкаш? Себастиан, още веднъж.

– Не, не – изхърка Добрек. – Не, спри.

– Говори!

– Е, добре, ето... Аз скрих книгата.

Но страданията бяха много големи. Добрек вдигна глава, със свръхестествено усилие произнесе някакви неясни звуци, успя два пъти да произнесе: „Мери... Мери...“ и безчувствен падна назад.

– Развържи го! – заповяда д'Албюфе на Себастиан. – Дявол го взел! Дали не пресиляхме дозата?

Един бегъл поглед доказа, че Добрек беше само припаднал. Маркизът, изтощен не по-малко от Добрек, се отпусна върху леглото в краката на депутатата, избърса потта от челото си и промърмори:

– Мръсна работа!

– Може би това е достатъчно за днес – каза Себастиан, който въпреки суровото си лице, също се бе развълнувал. Утре – вдруги ден можем да продължим...

Маркизът млчеше. Единият от синовете му подаде шишенце коняк. Д'Албюфе пи.

– Утре ли? – рече той. – Не, веднага. Още едно малко усилие. Сега няма да бъде толкова трудно.

Д'Албюфе дръпна Себастиан настрана и му каза:

– Чу ли? Какво искаше да каже той с тази думичка „Мери“? Повтори я два пъти.

– Да, два пъти – рече Себастиан. – Може би е дал на съхранение документа на някой човек, който се казва Мери.

– Никога! – възрази д'Албюфе. – Той не дава нищо на другия... Друго нещо искаше да ни каже.

– Но какво, господин маркиз?

– Какво ли? Скоро ще узнаем това, уверявам те. Добрек дълбоко

въздъхна и се раздвижи в кревата. Д'Албюфе успя да възвърне хладнокръвие, без да спуска очи от неприятеля си. Той приближи Добрек и рече:

– Виждаш, Добрек, лудост е да се противиш... На победения остава едно-единствено нещо: да се подчини! Глупаво е да се мъчиш напразно. Бъди благоразумен.

– Стегни въжето – обърна се Д'Албюфе към Себастиан. – Това ще го поразъсни...

Себастиан взе тоягата и я завъртя така, че въжето се вряза в подпухналата му от изтезанията плът. Добрек подскочи.

– Спри, Себастиан – нареди маркизът. – Струва ми се, че нашия приятел започва да разбира нуждата от разбирателство с нас. Нали, Добрек? Или предпочиташ да свършиш? Може и да си прав.

Двамата се наведоха над пациента. Себастиан – с тоягата в ръка, а д'Албюфе държеше запалената факла, която осветяваше лицето на Добрек.

– Устните му помръдват, ще проговори... Отпусни малко, Себастиан, не искам приятелят ни да страда... О, не, не, стисни малко повече... струва ми се, че приятелят ни се колебае. Още едно завъртане... Стой!... Ах, драги Добрек, ако не проговориш по-ясно, ще си загубим още малко от ценното време. Какво? Какво казваш?

Арсен Люпен изруга. Добрек говореше, а той, Люпен, не можеше да го чуе. Колкото и да напругаше той слуха си, колкото и да се опитваше да удържи биенето на сърцето си, за да заглуши шума в слепите си очи, нито един звук не достигаше до него.

„Дяволите да го вземат – помисли си той. – Не бях предвидил това. Какво да правя сега?“

Беше готов да извади револвера си и да пусне на Добрек един куршум, който би сложил край на неговото обяснение. Но си помисли, че и това да направеше, нищо нямаше да узнае. По-добре щеше да се остави на събитията, от тях щеше да извлече най-голямата полза.

Междувременно, изповедта продължаваше, прекъсвана само от стонове. Маркизът не изпускаше жертвата си.

– Говори по-нататък. Хайде де, довърши...

Д'Албюфе придружаваше неясните фрази с одобрителни възгласи.

– Добре!... Отлично!... Не може да бъде! Повтори, Добрек!... А, това е смешно... И никой не се е досетил? Дори Прасвил?... Какъв идиот!... Отпусни се, Себастиан... Добре виждаш, че приятелят ни се задушшава... По-спокойно, Добрек... не се уморявай. И тъй, мили

приятелю, ти казваш...

Това беше краят. Чу се дълго шептене, което д'Албюфе не прекъсваше вече, но от което Люпен не долови нито сричка. Маркизът стана и радостно каза:

– Това е всичко!... Благодаря, Добрек. Помни, че никога не ще забравя това, което току-що направи. Намериш ли се в нужда, потропей на моята врата – в кухнята винаги ще се намери за теб парче хляб и чаша бистра вода. Себастиан, погрижи се за господин депутата като за свой син. Най-напред го освободи от въжетата и веригата. Човек трябва да е безкрайно безсърдечен, за да държи ближния си вързан като пиле за печене.

– Да му дам ли да пие? – попита Себастиан.

– Да, дай му.

С помощта на синовете си, Себастиан развърза ремъците, разтри отеκληте китки, намаза ги с мас и ги превърза. После даде на Добрек няколко глътки коняк.

– Е, по-добре ли ти стана? – понита маркизът. – Нищо, след няколко часа съвсем ще ти мине и ти ще можеш да се похвалиш, че си бил подхвърлян па мъчение, както във времето на Инквизицията.

Той погледна часовника си.

– Стига сме бъррили, Себастиан. Нека го оставим на синовете ти да го пазят. А ти ме отведи до гарата, за да не изгърва последния влак.

– Как, господин маркиз, развързан ли да го оставим?

– Защо не? Да не мислиш да го държим тук цял живот? Не, Добрек, бъди спокоен. Утре след обед ще ида у дома ти. Ако документът се намира там, където ти казваш, веднага ще телеграфирам тук. Ще можеш да идеш където поискаш. Разбира се, ти не ме излъга, нали?

Д'Албюфе се приближи до Добрек, наведе се над него и каза:

– Ти не се шегуваше, нали? Това би било много глупаво от твоя страна. За мен би означавало просто да изгубя един ден повече, а ти ще се лишиш от всички останали дни на живота си. Но не, не, трудно би могло да се измисли по-добър тайник. На път, Себастиан. Чакай телеграма от мен.

– А ако не ви пуснат в къщата, господин маркиз?

– Защо?

– Къщата на площад Ламартин е наблюдавана от хората на Прасвил.

– Не се безпокой, Себастиан. Ако не ми отворят вратата, ще вляза през прозореца. Ако не се отвори и той, ще подкупя някой от хората на

Прасвил. Това е въпрос на пари, а слава Богу, те няма да ми липсват от-сега нататък. Лека нощ, Добрек.

Той излезе, придружен от Себастиан. Тежката врата се затвори след тях.

По време на тази сцена Люпен си състави нов план. Той тутакси се зае с неговото осъществяване.

Планът бе прост. Щеше да слезе с помощта на въжето, да вземе приятелите си, да се качат в автомобила и по пътя, който води до гарата на Омал, да нападнат д'Албюфе и Себастиан. Изходът на борбата вече се виждаше. Щом д'Албюфе и Себастиан бъдат пленени, лесно можеше да се направи така, че поне единият от тях да проговори. Д'Албюфе бе дал пример как трябваше да се действа в подобни случаи.

Люпен изтегли въжето, опипом потърси издатина в стената, на която можеше да го прекара така, че да има възможността да хване увисналите му равни краища. Ала когато намери онова, което му трябваше, вместо да действа, остана неподвижен и започна да размишлява. Нещо не му харесваше.

„Това, което съм намислил да правя, е нелогично и донейде без-смыслено. Кое ми гарантира, че д'Албюфе и Себастиан няма да ми избягат? Мога ли да съм сигурен, че след като попаднат в ръцете ми, те ще заговорят? Не, оставам тук. Има друг вариант, той може би е по-добър. Трябва да нападна не онези двамата, а Добрек. Сега той е напълно изтощен, съпротивата му е сломена. Щом като той каза тайната си на маркиза, няма никакви причини да не я каже и на мен, ако аз и Кларис употребим същите средства. Решено! Отвличам Добрек!“

Люпен си прибави наум:

„Какво рискувам аз всъщност? Ако не сполуча, ще ида с Кларис в Париж и заедно с Прасвил ще държим под око къщата на площад Ламартин, за да не може д'Албюфе да се възползува от признанието на Добрек. Главното е Прасвил да бъде предупреден за опасността, и това ще бъде направено.“

Часовникът на църквата на съседното село би полунощ. Люпен имаше на разположение шест-седем часа, за да изпълни новия си план. Залови се веднага за работа.

Като се измъкна от отвора, в дъното на който се намираще прозореца, той се покатери на един обрасъл с храсти камък. С ножа си отсече дузина пръчки, като се стараяше те да бъдат еднакви. След това изравни двата краища на въжето. Между тях закрепил пречките с намотаната връв, която носеше в джоба си. По този начин се получи дълга въжена

стълба.

Когато се върна на поста си, в залата на мъчения край кревата на Добрек се намираше само единия от тримата сина на Себастиан. Той пушеше лулата си близо до лампата. Добрек спеше.

– Ако този момък не заспи цялата нощ, нищо не ще мога да сторя – рече си той.

Мисълта, че д'Албюфе знаеше тайната, го измъчваше силно. Той отдавна бе убеден, че маркиза работеше за своя сметка. Този човек искаше не само да избяга от шантажите на Добрек, но и да прибегне до неговите средства, за да възстанови стопяващото се свое богатство.

Това означаваше за Люпен нова борба с нов неприятел. На всяка цена трябваше да се прегради пътя на маркиз д'Албюфе. За всичко трябваше да бъде предупреден и Прасвил.

Въпреки трескавите си мисли и всичките съображения, които пораждаха те, Люпен не помръдваше от своето място. Задържаеше го неясната надежда, че случаят сам ще му предостави бърза възможност за действие.

Удари дванадесет и половина, после един часа. Чакането му се струваше нетърпимо. Започна да му става студено.

В далечината се чу конски тропот.

– Това е Себастиан, който се връща от гарата – помисли си той.

Докато размишляваше, младежът, който пазеше Добрек отвори вратата и поиска от братята си малко тютюн. Бе свършил своя. Тъй като и те нямаха, момъкът излезе и се запъти към павилиона.

Люпен настръхна от удивление. Веднага щом вратата се беше затворила, Добрек, който преди миг спеше дълбоко, седна на кревата, послуша се, стъпи с единия крак на пода, после с другия и стана, слабо залитайки. Изглеждаше по-силен и бодър, отколкото можеше да се предположи.

„Ха, пъргав човек – помисли Люпен. – Той чудесно би помогнал на собственото си отвличане. Но дали ще поиска да ми се довери? Ще поиска ли да ме следва?“

Дали няма да приеме изпратеното му от Бога спасение като капан на маркиза?“

Люпен си спомни писмото, което бе взел от старите братовчедки на Добрек, препоръчителното писмо, така да се каже. То беше подписано от по-голямата от двете сестри Русело, Ефразия.

Писмото бе в джоба му. Люпен го извади и се послуша. Никакъв звук, освен лекият шум на стъпките на Добрек по каменната настилка.

Люпен реши, че момента беше удобен. Той промъкна ръка между решетките и хвърли писмото на пода.

Добрек бе поразен.

Пликът бе полетял в залата и сега лежеше на земята на три крачки от него. Откъде идваше писмото? Добрек вдигна лице към прозореца и впери поглед в тъмнината, сетне се вгледа в плика, като все още не се решаваше да се докосне до него. После хвърли бърз поглед към вратата, грабна плика и го отвори.

– Аха! – въздъхна радостно той, като видя подписа.

След това полугласно прочете писмото:

„Имайте пълно доверие на приносителя на тези редове. Благодарение на нашето възнаграждение, той успя да разгадае тайната на маркиза и да направи плана на бягството. Всичко е готово за изобавлението ви. Ефразия Русело.“

Добрек отново зачете писмото, като повтаряше: „Ефразия... Ефразия...“

После пак погледна нагоре. Люпен прошепна:

– Трябват ми два или три часа, за да изпиля решетките. Ще се върнат ли Себастиан и синовете му?

– Да, сигурно – също тъй тихо отговори Добрек. – Но мисля, че после ще ме оставят сам.

– Но те спят в съседното помещение!

– Да.

– Няма ли да чуят?

– Не, вратата е много масивна.

– Добре. В такъв случай всичко ще свърши бързо. Имам въжена стълба. Ще може ли да се качите сам, без моята помощ?

– Мисля... ще се опитам... Китките ми са пострадали много. Ах, гадове! Едва си движа ръцете... Много съм слаб! Но все пак, ще опитам. Трябва!

Добрек внезапно замлъкна, послуша се, и като сложи пръст на устата си, прошептя:

– Пшшшт!

Когато Себастиан и синовете му влязоха, Добрек, който вече беше успял да скрие писмото и да легне в кревата, се престори на внезапно събуден от техния шум. Себастиан донесе бутилка вино, чаша, храна.

– Как сте, господин депутат? – извика на влизане той. – Може би

малко попресилихме работата, този уред за измъчване е тъй груб! Употребяван е много през времето на великата революция и през властвването на Бонапарт, така са ми казвали... Изобретение без грешка! Чиста работа, без кръв, бързо – за двадесетина минути те кара да изкажеш и майчиното си мляко.

Себастиан избухна в смях.

– Тъкмо на място, господин депутат, поздравявам ви. Великолепно скривалище! Кой можеше да се сети? Право да си кажа, ние с маркиза се чудехме какво ли ще рече името Мери, което най-напред произнесохте. Вие не сте лъгали. Само че думата се бе спряла на гърлото ви. Трябваше просто да се довърши. Все пак е смешно! Значи, на масата в кабинета ви. Наистина, има на какво да се смее човек.

Себастиан стана и закричи из стаята, като потриваше ръце.

– Господин маркизът е много доволен тъй доволен, че утре вечерта сам ще дойде да ви пусне на свобода. Да, той размисли. Има още няколко формалности. Ще трябва може би да подпишете няколко чека, да върнете неправилно взетото и да възнаградите маркиза за издръжката и труда. Но какво е това за вас? Дребна работа! Без да се смята това, че отсега нататък няма да има вериги и ремъци около китките... Дори ми е заповядано да ви поднеса бутилка хубаво старо вино и шишенце коняк.

Себастиан пусна още няколко шеги, взе лампата, огледа за последен път залата и каза на синовете си:

– Нека го оставим да спи. Починете и вие. Но не спете дълбоко. Човек не може да бъде сигурен никога...

Те излязоха. Люпен тихо попита:

– Мога ли да започна?

– Да, но внимателно. Възможно е след някое време пак да минат наоколо.

Люпен се залови за работа. Ръждясалото и разядено от времето желязо лесно се поддаде на острата му пила. На два пъти той спира, наострайки слух. Но шумовете бяха от плъховете в развалините на долния етаж. Той продължи да работи, насърчаван от Добрек, който подслушваше край вратата, готов да го предупреди при най-малка опасност.

– Най-после! – каза си той и избърса потта от челото си.

Натисна с всички сили желязото, което беше изпиллил отдолу и го изви така, че между двете пръчки да може да се промъкне човек. После отстъпи крачка назад и взе въжената стълба, която беше приготвил. Като я завърза за железните пръчки, Люпен тихичко викна:

– Свършено е. Готов ли сте?

– Да... ето ме... още една секунда, да се послушам... Добре, спят. Дайте ми стълбата.

Люпен спусна стълбата и попита:

– Имате ли нужда от мен?

– Не. Малко съм слаб, но ще се изкача сам... Добрек бързо достигна пролуката и вече се готвеше да последва спасителя си, но свежият въздух и изпитото за подкрепа на силите вино му подействава тъй, че падна в несвяст и полежа така някое време. Люпен загуби търпение. Той завърза Добрек за единия край на въжето и вече се приготвяше да го спусне надолу, когато Добрек дойде на себе си.

– По-добре ми е – прошепна Добрек. – Дълго ли ще се спускаме?

– Доста, на петдесет метра височина сме – рече Люпен.

– Как д'Албюфе не е предвидил, че е възможно да се избяга оттук? – чудеше се Добрек.

– Скалата е отвесна – отвърна любезно Люпен.

– И вие можакте?...

– Дявол да го вземе! Вашите братовчедки бяха така настоятелни... И после, трябва да се живее, нали? Бяха и щедри...

– Храбри момичета! – рече Добрек. – Къде са те?

– Долу в една лодка.

– Значи, има река?

– Да, но нека да не говорим. Опасно е.

– Още една дума. Дълго ли стояхте, преди да ми хвърлите писмото?

– Не, най-много четвърт час – отвърна Люпен. – Ще ви обясня всичко после. Трябва да бързаме.

Люпен мина пръв, като нареди на Добрек да се хване добре за въжето. На най-трудните места му помагаше.

Изтекоха повече от четиридесет минути, а те все се спускаха и спускаха. Люпен много пъти се наложи да помогне на спътника си, от мъченията китките на Добрек бяха изгубили своята енергия и гъвкавост.

От време на време Добрек простенваше:

– Ах, как ме измъчиха тези негодници, ах, как ме измъчиха! Д'Албюфе, скъпо ще ми платиш за това!

– Мълчете – нареди му Люпен.

– Какво има?

– Горе се чува шум...

Те спряха и заслушаха неподвижни. Люпен си спомни за граф дьо Танкарвил и пазача, който с един изстрел го беше убил, и потръпна.

– Не – каза той, – сторило ми се е. Впрочем, глупаво е... Не могат

да ни стигнат тук.

– Кой да ни стигне?

– Нищо, нищо – мина ми една нелепа мисъл... Люпен потърси дървената стълба и като я напипа, каза:

– Дръжте, ето стълбата, която води надолу в реката. Един от приятелите ми и вашите братовчедки я пазят.

Люпен свирна.

– Аз съм – рече той полугласно. – Дръжте добре стълбата!

После се обърна към Добрек:

– Аз се спускам. Добрек забеляза:

– Не е ли по-добре да мина пред вас?

– Защо?

– Много съм слаб. Вие ще ме вържете около пояса и ще ме придържате... Иначе рискувам да падна.

– Да, имате право – рече Люпен. – Приближете се. Добрек приближи и коленичи върху скалата. Люпен го завърза и като се наведе, хвана с две ръце стълбата, за да не се клати.

– Слизайте – каза той.

– В същия миг почувства силна болка в рамото.

– Дяволите да го вземат! – извика той и падна изнемощял.

Добрек го беше ударил с нож по гърба.

– О, нещастник!... Нещастник!...

Той едвам виждаше как в тъмнината Добрек се освобождаваше от въжето. Чу го да шепне:

– Колко си глупав! Носиш писмо от братовчедката ми Ефразия, в което веднага познавам почерка на по-старата – Аделаида. Тази стара лисица от предпазливост се е подписала с името на по-младата. Както виждаш, досетих се... Тогава, като се поразмислих... Ти си Люпен, нали? Покровителят на Кларис, спасителят на Жилбер... Бедни Люпен, ти изпя песента си...

Добрек се наведе над ранения и претърси джобовете му.

– Я ми дай револвера си. Сам разбираш, че приятелите ти веднага ще ме познаят и ще се опитат да ме хванат. Сбогом, Люпен! Ще се видим на другия свят. Пригответи ми там един апартамент, но да бъде с всички удобства. Сбогом, Люпен. Благодаря ти. Защото без теб не зная какво бих могъл да направя. Ох, този дявол д'Албюфе, разбира си от работата той. Но аз ще се срещна е него!

Добрек свърши приготовленията си и пак свирна. От лодката отговори.

– Ето ме – рече той.

Люпен напрегна всичките си усилия, протегна ръка, за да го спре. Но около него нямаше никой. Люпен поиска да викне, да предупреди съучастниците си, но гласът му се спря в гърлото.

Той усещаше страшна слабост, слепочията му биеха до пръсване.

Отдолу долетяха викове, шум от изстрели, тържествуващ вик, женски писък, стонове. След малко проехтяха още два изстрела.

Люпен си помисли за Кларис. Тя може би беше ранена, бе мъртва може би. Мислеше за бягащия Добрек, за д'Албюфе, за кристалната запушалка. В съзнанието му се мярна странно видение: падащият с любимата си граф дьо Танкарвил.

Като прошепна няколко пъти:

– Кларис... Кларис... Жилбер – той внезапно затихна. Стори му се, че тялото му се търкаля към края на скалата, в бездната, зейнала страшно в нощта...

ГЛАВА IX В МРАКА НА НЕИЗВЕСТНОСТТА

Хотелска стая в Амиен. Люпен за първи път идва за малко в съзнание. Лъобалу и Кларис са край главата му.

Двамата приказват, а той слуша, без да отваря очи. Той разбира, че много са се страхували за живота му, но че опасността е минала. По-нататък долавя отделни думи, които го запознават със събитията от трагичната нощ на Мъртвия камък, със слизането на Добрек по стълбата: ужаса на неговите съучастници, къса борба... Кларис, ранена и тя в рамото, се хвърля върху Добрек, Добрек скача на брега, Гроняр стреля два пъти по него и се спуска да го преследва. Лъобалу се качва по стълбата и намира горе припадналия Люпен.

– Дявол да го вземе – обяснява Люпен. – Аз още се питам как се беше задържал, за да не се претърколи надолу. Наистина, там имаше една малка вдлъбнатина, но тя беше така наклонена, че трябва, макар и полумъртъв, да се е задържал за нея само с няколко пръста. Ужасна работа!

Люпен слуша, отчаяно слуша. Той събира в едно цялото си същество, тялото и ума, за да свърже и разбере думите. Произнася се една фраза: като плаче, Кларис говори нещо за изминалите осемнадесет дни, за наново изгубените осемнадесет дни за спасението на Жилбер.

Осемнадесет дни! Тази цифра плаши Люпен. Той си мисли, че всичко е свършено, че никога вече не ще може да поправи допуснатите грешки, че Вошери и Жилбер ще умрат...

Мислите му прекъсват, обзема го наново забрава.

Настъпи най-тежкото време в живота му. Съзнанието му се пробуждаше и идваха минути, когато той ясно съзнаваше положението на нещата. Но не можеше да координира идеите си, не можеше да състави логично заключение, не можеше да посочи на приятелите си какви действия да предприемат.

Когато излизаше от вцепенението ой, той често откриваше, че ръката му е в ръцете на Кларис и в това състояние на полубълнуване й правеше страстни и нежни признания, молеше я за нещо, благодареше за радостта и светлината, с които пълни душата му.

После, когато се поуспокояваше малко, той се опитваше да се шегува със себе си.

– Аз бълнувах, нали? Представям си какви глупости съм ви

наприказвал!

По мъчланието на Кларис разбираше, че може да говори каквото ой иска. Тя нищо не чуваше. Грижите, конте полагаше за него, предаността, бдението, безпокойствието – всичко това бе не за него, а за възможния спасител на Жилбер. Тя с мъка следеше хода на преминаването ла болестта. Кога ще бъде в състояние да се залови за работа? Не беше ли лудост да стои край него, когато с всеки изминат ден надеждата се стопяваше?

Люпен постоянно си самовнушаваше:

– Ще оздравея, аз съм здрав, искам да оздравея, здрав съм, здрав съм, здрав съм!

Една сутрин той се събуди в по-добро разположение на духа. Раната се беше затворила, температурата бе спаднала. Докторът, който всеки ден идваше от Париж, му обеща, че след два дий ще може да става. В стаята нямаше никой, той приближи отворения прозорец. Почувствува, че заедно със слънчевите лъчи животът се възвръщаше в него, топлият въздух възвестяваше пролетта. Люпен усети, че мислите му вече текат съвсем гладко, фактите се възприемаха в логичната си последователност и вътрешна връзка.

Вечерта получи от Кларис телеграма, в която тя съобщаваше, че работите вървят зле и че остава в Париж, заедно с Льобалу и Гроняр. Силно измъчен от телеграмата, той прекара ужасна нощ. Кое беше накарало Кларис да замине?

На другия ден тя влезе в стаята бледа, със зачервени от плач очи. Падна изнемошяла в креслото.

– Касационната молба е отхвърлена – промълви тя. Люпен запази хладнокръвие и учуден запита:

– Нима разчитахте на нея?

– Не, не, не, но все пак... Човек някак си се надява...

– Вчера ли я отхвърлиха?

– Преди осем дни. Льобалу скрил от мен, самата аз се страхувах да чета вестниците...

Люпен предпазливо намекна:

– Остава помилването...

– Помилването? Мислите ли, че ще помилват съучастниците на Арсен Люпен?

Тези думи се изтръгнаха от нея искрено, пламенно и с горчивина. Той се престори, че не им обръща внимание и каза:

– Вошери може би няма да бъде помилван. Но ще се смият над

Жилбер, над младостта му...

– Няма да изразят и капчица съжаление.

– Откъде знаете това?

– Видях адвоката му.

– Видели сте адвоката му! И му казахте...

– Казах му, че съм майка на Жилбер и го попитах дали, ако кажа истинското име на сина си, това ще повлияе върху изпълнението на присъдата. Или поне да я забави...

– Вие бихте ли направили това? – промърмори Люпен. – Бихте ли признали?

– За мен преди всичко е важен животът на Жилбер. Какво ме интересува моето име! Какво ме интересува името на мъжа ми!

– И това на малкия ви син Жак – забеляза Люпен. – Имате ли право да погубите Жак и да направите от него брат на един осъден на смърт престъпник?

Тя наведе глава, а той продължи:

– Какво ви отговори адвокатът?

– Каза ми, че подобно изявление за нищо не би послужило на Жилбер. От останалите му думи разбрах, че не си прави илюзии, че комисията за помилване ще вземе да се смили.

– Комисията, може – но председателя на републиката?

– Председателят винаги има предвид мнението на комисията.

– Този път той не ще се съобрази с това мнение.

– Защо?

– Защото ще му въздействуват.

– Как?

– Като му се предаде списъка на двадесет и седемте.

– Значи, списъкът е във вас?

– Не.

– В такъв случай?

– Ще бъде в ръцете ми.

Кларис леко вдигна рамене. Вярата ѝ в Люпен беше отслабнала.

– Ако д'Албуфе не е откраднал списъка, единственият, който може да въздействува, това е Добрек.

Жената произнесе думите тихо и някак разсеяно. Това накара Люпен да потръпне.

– Напомняте ми за една клетва, която ми дадохте – рече Люпен. – Ние се разбрахме, че цялата битка с Добрек ще водя само аз и че вие никога няма да влизате в споразумение с него.

Тя възрази:

– Аз дори не зная къде е той. Ако го знаех, нима нямаше да ви кажа?

Отговорът беше уклончив, но Жилбер не настоя повече в нищо. Реши да я наблюдава. Все пак, още много подробности не му бяха известни. Той попита:

– И тъй, не се ли знае какво е станало с Добрек?

– Не се знае. Вероятно един от куршумите на Гроняр го е засегнал, защото на другия ден след бягството му намерихме в храстите една кървава кърпичка. Освен това, на гара Омал същата вечер са забелязали един извънредно слаб и залитащ човек. Той си взел билет за Париж, качил се на първия влак. Това е всичко.

– Той може би е сериозно ранен – произнесе Люпен, – и се лекува в някое сигурно убежище. Вероятно, смята за по-благоразумно да се крие в продължение на няколко седмици от полицията, от д'Албюфе, от вас, от мен, от всички свои неприятели.

Люпен помисли и продължи:

– Какво стана в Мъртвия камък след бягството? Нищо ли не се говори в околностите?

– Нищо особено. Рано сутринта въжето беше прибрано, което показва, че Себастиан и синовете му още същата нощ са забелязали бягството на Добрек. През целия ден Себастиан отсъствуваше.

– Е, да, отишъл е да предупреди маркиза. А маркизът къде е?

– В имението си. Според сведенията на Гроняр, там също нищо подозрително не е забелязано.

– Сигурно ли е, че той не е проникнал в дома на площад Ламартин?

– Напълно.

– А самият Добрек?

– Също.

– Видяхте ли се е Прасвил?

– Той е в отпуск. Пътува. Главният инспектор Бланшон, който той е натоварил с тази афера и агентите му, които пазят дома, твърдят, че съгласно заповедите на Прасвил, те нито за минутка не напускат къщата. Така че никой не е могъл да проникне там.

– Следователно – заключи Люпен, – кристалната запушалка все още се намира в кабинета на Добрек.

– Ако тя е била там до изчезването на Добрек, тя трябва да бъде в къщата и сега.

– Върху работната маса – уточни Люпен.

– Върху работната маса? Защо мислите така?

– Защото зная, че е така – каза Люпен, който не беше забравил фразата на Себастиан в залата за мъчения.

– Но вие не знаете в какъв предмет точно е скрита запушалката.

– Е, работната маса не е чак толкова голяма. За двадесетина минути тя може да бъде претърсена до последното ъгълче, а за десет би могла да бъде разглобена, ако това се наложи.

Разговорът умори малко Люпен.

– Вижте – каза той на Кларис, – моля ви да почакате още два-три дни. Днес е понеделник, четвърти март. Вдруги ден, сряда, най-късно в четвъртък ще бъда на крак. Бъдете сигурна, че ще успеем.

– А дотогава?

– Върнете се в Париж. Настанете се с Гроняр и Льобалу в хотел Франклин, до Трокадеро, и следете къщата на Добрек. Вие имате свободен достъп в нея. Насърчете агентите.

– А ако Добрек се върне?

– Толкова по-добре, тогава той е в ръцете ни.

– А ако само се мерне наоколо?

– В такъв случай Гроняр и Льобалу трябва да го последват.

– Но ако загубят следите му? Люпен не отвърна.

– Идете си, моля ви – каза той след кратко мълчание.

От известно време между тях се пораждаше чувство на хладина, което растеше с приближаването на страшния ден. Изпусайки от предвид, че тя самата беше тикнала Жилбер в приключението в Анжиен, госпожа Мерж не искаше да забрави, че правосъдието преследваше сина ѝ не толкова за престъплението, колкото за това, че е съучастник на Люпен. При тава, какво беше постигнал Люпен, въпреки всичките си усилия, въпреки цялата си безгранична енергия? С какво помагаше неговата намеса в нещата за спасението на сина ѝ Жилбер?

Кларис мълчаливо излезе от стаята.

На другия ден той се чувствуваше все още слаб. В сряда, на нареждането на доктора да остане в леглото до края на седмицата, той отговори с въпрос:

– Какво би могло да се случи, ако все пак стана?

– Треската ви ще се повтори.

– И нищо повече?

– Не, раната е почти заздравяла.

– Тогава ще ползвам вашия автомобил. По пладне ще бъдем в Париж.

Онова, което го накара да тръгне веднага, бе най-напред едно писмо от Кларис, то завършваше така: „*Отново намерих следите на Добрек...*“ Имаше и една телеграма, публикувана о амиенските вестници. Тя съобщаваше за арестуването на маркиз д'Албюфе, компрометиран в аферата с Канала.

Добрек си отмъщаваше.

Маркизът не бе успял да попречи на отмъщението. Значи, той не беше успял да вземе документа, който лежеше на масата в кабинета на Добрек. Това пък показваше, че агентите на инспектор Бланшон, настани в къщата от Прасвил бяха охранявали добре дома на площад Ламартин. Сиреч, кристалната запушалка все още бе там.

Този факт можеше да се обясни с това, че Добрек не смееше да се върне в собствения си дом, че здравето още не му позволяваше да направи това или пък, че бе твърде уверен в сигурността на скривалището.

Във всеки случай, несъмнено беше едно: трябваше да се действа колкото се може по-бързо, да се изпревари Добрек и да се вземе кристалната запушалка.

Когато излязоха от Булонската гора и автомобилът мина по площад Ламартин, Люпен помоли доктора да спре колата, сбогува се набързо и слезе. Не беше трудно да намери Льобалу и Гроняр.

– Къде е госпожа Мерж? – попита ги той.

– От вчера не се е връщала. Само ни съобщи, че е открила Добрек. Той излизал от дома на своите братовчедки. Пред дома го чакал екипаж. Кларис запомнила номера на екипажа.

– После?

– После, нищо.

– Какво ново още има?

– Нощес, според вестник „Пари Миди“, в ареста маркиз д'Албюфе си е прерязал вените. Слуховете донасят, че той, преди да свърши това, е оставил писмо, в което обвинява за смъртта си депутатата Добрек. Всичко това било във връзка с приписаната му вина за участието в аферата с Канала.

– Това ли е всичко?

– Същият вестник съобщава, че комисията по делото на Жилбер и Вошери е отхвърлила молбите им за помилване. В петък председателят на републиката ще приеме адвокатите им...

Люпен изтръпна.

– Бедни Жилбер – помисли Люпен. – Ако вдруги ден адвокатът ти, заедно с делото не отнесе на председателя на републиката и списъка на

двадесет и седемте, ти си загинал...

– Какво, шефе, вие като че ли започнахте да губите кураж?

– Глупости! След час кристалната запушалка ще бъде в ръцете ми. След един час аз ще бъда при адвокатата на Жилбер. Кошмарът най-после ще свърши!

– Браво, шефе! Пак сте си същият. Къде да ви чакаме?

– Вървете в хотела. Ще дойда при вас.

Разделиха се. Люпен отиде направо в дома на Добрек. Позвъня. Отвори му един агент, който веднага го позна.

– Господин Никол?

– Да, аз съм – каза той. – Главният инспектор Бланшон тук ли е?

– Да.

Въведоха го в кабинета на Добрек, където го чакаше главния инспектор. Той го прие с видимо уважение.

– Господин Никол, имам заповед да бъда непрекъснато на ваше разположение. Много съм щастлив, че идвате именно днес.

– Има ли нещо ново, господин инспектор? Нещо важно?

– Много важно.

– Говорете по-скоро.

– Добрек се завърна.

– А? Какво? – извика Люпен. – Добрек се е върнал? Тук ли е той сега?

– Не, излезе.

– Влиза ли той в кабинета си?

– Да.

– Кога?

– Тази сутрин.

– И вие не му попречихте?

– С какво право?

– И го оставихте сам?

– Той решително поиска това.

Люпен едва се задържа на краката си. Като постоя така някое време, той попита, като се стареше да го направи колкото се може по-уверено:

– Дълго ли време Добрек стоя тук?

– Около двадесет секунди.

– Как, само толкова?

– Да, не повече.

– Колко беше часът?

– Десет.

– Могъл ли е той по това време да знае за самоубийството на д'Албюфе?

– Да. Видях в джоба му специалното издание на „Пари Миди“.

– Тъй, тъй – рече Люпен. После попита:

– Господин Прасвил не ви ли даде специални инструкции в случай, че Добрек се върне?

– Не. По време на отсъствието на господин Прасвил във връзка с това дори трябваше да запитам префектурата и да изчакам отговора. Както знаете, изчезването на депутатата Добрек вдигна голям шум. По време на неговото отсъствие нашето присъствие тук бе допустимо в очите на обществото. Но щом той се беше завърнал здрав и читав, можеше ли да не го пуснем в собствения му дом?

– Все едно – разсеяно рече Люпен. – Все едно е дали пазите къщата, или не. Добрек се е върнал. Значи кристалната запушалка не е вече тук.

Той още не беше свършил фразата ей, когато един нов въпрос възникна в ума му. Не можеше ли някак да удостовери, че запушалката наистина е изчезнала?

Струваше му се, че не е трудно да се направи това. Достатъчно беше само внимателно да разгледа масата, защото Люпен от шепите на Себастиан знаеше, че скривалището беше на или в масата. Вероятно скривалището е било от най-простите, след като Добрек се е бавил в кабинета си не повече от двадесет секунди, време, достатъчно само колкото да влезе и излезе.

Люпен се огледа наоколо. В паметта му се беше запечатал видът на масата с всичките предмети по нея още от предния път. Отсъствието на една от вещите мигновено го порази.

„О – помисли си той, като потръпна от радост, – всичко съвпада... всичко... дори думите, които бях чул в началото на изтезанието на Добрек в кулата на Мъртвия замък. Загадката е разкрита. Този път няма никакво съмнение. Ние стигнахме своята цел.“

Без да отговаря на въпросите на инспектора, Люпен си мислеше за простотата на скривалището. Спомни си един от разказите на Едгар По, където откраднатото и тъй дълго търсеното писмо бе лежало почти пред очите на всички.

– Е, не ми върви – каза Люпен, раздражен от откритието си. – В тази проклета история някой сякаш ме е обрекъл предварително на несполука. Каквото и да замисля, каквото и да сторя, рухва.

Люпен напусна къщата.

Не бързаше да се поддаде на отчаянието. От една страна, на него му беше известно къде Добрек криеше кристалната запушалка. От друга, чрез Кларис Мерж той щеше да узнае мястото, където се криеше самият Добрек. Останалото беше детска игра за Люпен.

Льобалу и Гроняр го чакаха във фойайето на малкия хотел Франклин разположен близо до Трокадеро. Мерж още не се беше обадила.

– Нищо – рече Люпен. – Имам доверие в нея. Тя няма да остави Добрек току-тъй...

На мръкване започна да губи търпение. Той видя съдържателя на хотела. Попита:

– Сигурен ли сте, че няма писма за моите приятели?

– Да, напълно.

– А за мен? Казвам се господин Никол...

– Също...

Кларис Мерж беше отседнала в хотела под името Одран.

– Интересно – рече Люпен. – Ние очакваме писмо от госпожа Одран...

– Но дамата сама идва тук преди малко...

– Какво казвате?

– Беше тук, и като не намери тези господата, остави едно писмо горе в своята стая. Нима камериерката не ви е казала?

Тримата бързо отидоха в стаята на Кларис. Върху малката масичка наистина имаше писмо.

– Я виж, писмото е разпечатано – каза Люпен. – Как е могло да се случи това? И после, защо е така изрязано с ножица?

Писмото съдържаше следните редове:

„Добрек прекара седмицата в хотел Централ. Тази сутрин заповяда да занесат багажа му на гара... и телефонира да му запазят място в спален вагон за влака, който тръгва за...

Не зная в колко часа заминава влака. Но цял следобед ще бъда на гарата. Елате тримата колкото се може по-бързо. Трябва да се подготви отвличане.“

– Добре – рече Льобалу, – Но на коя гара? За къде пътува влакът? Тя е отрязала най-важните думи.

– Е, да – проломоти Гроняр. – Две думи, изрязани с ножицата, и се губи целият смисъл. Интересна работа, госпожа Мерж трябва да си е

изгубила ума...

След известно мълчание Люпен каза спокойно:

– Тук е идвал Добрек.

– Добрек?

– Нима бихте могли да допуснете, че госпожа Мерж нарочно е допуснала тези две думи? Това е работа на Добрек. Госпожа Мерж е възнамерявала да проследи депутата, а се е получило точно обратното, той е проследил нея.

– Как?

– С помощта на тукашния слуга, който нарочно не ни е предупредил за пристигането на госпожа Мерж. За сметка на това, той е предупредил Добрек. Добрек е дошъл, прочел е писмото, за подигравка ни го оставя, като отрязва най-същественото...

– Можем да разузнаем, да разпитаем...

– Каква полза! Каква полза има да знаем всичко останало, след като той веднъж вече е идвал?

Люпен дълго време изучава писмото. Няколко пъти го обръща на всички страни, поднесе го на светлината на лампата, стана и каза:

– Да вървим!

– Но къде?

– На Лионската гара.

– Сигурен ли сте?

– Никога за нищо не съм сигурен, когато имам работа с Добрек. Но трябва да тръгнем от някъде, да се опрем на нещо. Съдейки по това, че работата, здравето и удоволствията му ще го отвлекат по-скоро към Марсилия и лазурните брегове, отколкото на изток. От двете гари, Източната и Лионската, ние трябва да се спрем на Лионската.

Бе повече от седем вечерта, когато Люпен и дружината му излязоха от хотел Франклин. Наеха автомобил. Само след няколко минути се увериха, че Кларис Мерж я нямаше никъде – нито в чакалните, нито пък на перона.

– Все пак... все пак... – сумтеше Люпен. Напрежението му растеше от новите пречки. – Ако Добрек си е запазил място в спален вагон във влак, който тръгва от Париж вечерта, той може да го е направил само за влака, който тръгва в седем и половина часа.

Бързият нощен влак всеки момент щеше да тръгне. Те тичешком провериха всичките коридори, без да успеят да намерят никой – нито госпожа Мерж, нито Добрек. Вече се готвеха да си тръгнат, когато в бюфета на гарата ги заговори един хамалин.

– Намира ли се между вас човек с името Лъобалу?

– Да, да, аз съм – каза Люпен. – Какво има? Казвайте, защото бързам!

– А, вие ли сте, господине? Дамата тъй ми и каза; ще бъдете трима, а може и двама...

– За бога, говорете, човече! Каква дама?

– Една дама, която цял ден прекара тук на гарата, до гардероба...

– Е, и? Тя качи ли се във влака?

– Да, тръгна с пощенския влак в шест и половина. В последния момент тя ми каза да ви предам, че тръгва, че господинът се намира в същия влак и че отива в Монте Карло.

– Дявол го взел – рече Люпен. – Трябваше да дойдем по-рано. Остава ни само едно: да ги следваме с пътническите влакове. Повече от три часа са безвъзвратно загубени...

Времето им се стори безкрайно. Те си взеха билети и се обадиха по телефона на съдържателя на хотел Франклин. Казаха му да им изпраща пощата в Монте Карло, нахраниха се, четоха вестници. Най-после влакът в девет и половина тръгна.

Така, воден от стечение на обстоятелствата, Люпен обърна гръб на полесражението в Париж, в най-важния момент на борбата той отиваше напосоки. И това ставаше четири-пет дни преди неизбежното езекутиране на Жилбер и Вошери.

Той прекара тежка, мъчителна нощ. От всички страни неизвестност, мрак, безизходност и безсилие.

Вече добре познаваше тайната на кристалната запушалка. Но може ли да знае дали Добрек не ще промени и дали не е променил вече тактиката? Можеше ли да знае дали списъкът на двадесет и седемте все още се намираще в предмета, където първоначално го бе скрил? Колко много тревога му носеше фактът, че Кларис Мерж, надявайки се да проследи Добрек, сама беше попаднала в примката му: Добрек явно я бе проследил и сега с дяволска хитрост я завличаше в предварително избрано от него място, далече от всякаква помощ.

Играта на Добрек беше ясна. Та нима Люпен не знаеше колебанието на нещастната жена? Нима не знаеше – Лъобалу и Гроняр го бяха потвърдили, – че Кларис гледаше на предлаганата от Добрек безчестна сделка като на приемлив изход от положението. В такъв случай, как можеше Люпен да сполучи? Логиката на събитията, мощно направлявана от Добрек, водеше към съдбоносна развръзка: за да спаси своя син, майката трябваше да пожертвува себе си, съвестта и честта си.

– Мръсен негодник – скърцаше със зъби Люпен в приливи на неудържима ярост, – ако те пипна, не бих желал да бъда на мястото ти!

В Монте Карло те пристигнаха в три часа след обяд. Люпен не откри Кларис на перона на гарата. Душата му се продираше от съмнения.

Почакаха. Не се яви никакъв пратеник. Люпен разпита стражарите и контролорите, не бяха ли забелязали сред навалищата от предишните влакове двама пътника по описанието, което направи.

Трябваше да тръгне да претърсва хотелите и пансионите на цялото княжество. Каква загуба на време!

На втория ден вечерта Люпен със сигурност знаеше, че Добрек и Кларис не бяха нито в Монте Карло, нито в Монако, нито в Кап д'Ел, нито в Тюрби, нито на нос Мартин.

В такъв случай? В такъв случай, какво? – питаше се той, като се тресеше от гняв.

Най-после в събота, в посочената от Люпен поща им дадоха телеграма. Телеграмата беше от съдържателя на хотел Франклин в Париж и бе до поискване. Тя гласеше:

„Той слезе в Кан и продължи пътя си за Сан Ремо. Хотел «Амбасадор палас». Кларис“.

Телеграмата беше изпратена сутринта.

– Дявол да го вземе – извика Люпен. – Те са минали през Монте Карло. Трябваше един от нас да остане да пази на гарата. Мислех си за това, но в тази навалища...

Люпен и приятелите му скочиха в първия влак, който заминаваше за Италия.

На обяд минаха границата.

След четиридесет минути влакът влезаше в Сан Ремо.

Веднага видяха един носач с фуражка, който имаше на гърдите си окачена табелка с надпис „Амбасадор палас“. Човекът имаше вид, сякаш търсеше някого сред тълпата.

Люпен се приближи до него.

– Вие търсите господин Льобалу, нали?

– Да, господине. Льобалу и още двама господа...

– Изпрати ви една дама, нали?

– Да, госпожа Мерж.

– Тя във вашия хотел ли се установи?

– Не, не въобще не е слизала от влака, само ми направи знак да се

приближа, описа ми тези трима господа и каза: „Предупредете ги, че заминаваме за Генуа... Хотел «Континентал».“

– Сама ли беше?

– Да.

Люпен освободи носача, след като му даде бакшиш, после се обърна към приятелите си и каза:

– Днес е събота. Ако екзекуцията се извърши в понеделник, ние не можем нищо да сторим. Но е малко вероятно изпълнението на присъдата да стане в понеделник. Във веш случай, тази нощ трябва да пипна Добрек и още в неделя да бъда в Париж с документа. Това е последният ни шанс, да вървим по-скоро!

Гроняр отиде и взе три билета за Генуа.

Влакът изсвири.

Люпен се поколеба за последен път.

– Не, наистина, това е глупост! Какво правим! Ние трябва да бъдем в Париж! Хайде да поразмислим...

Той беше готов да отвори вратата на вагона и да скочи от влака, но спътниците му го задържаха. Композицията тръгваше. Той пак се поколеба. Приятелите му отново го спряха.

Те продължиха лудото си преследване.

Два дни оставаха до екзекуцията на Жилбер и Вошери.

ГЛАВА X ШАМΠΑНСКО ЕКСТРА ДРАЙ?

На един от хълмовете, които опасват Ница, между долината Мантега и долината Св. Силвестър се издига огромен хотел, от който се открива приказната панорама на града и залива на Ангелите. Тук постоянно се тъптят хора, дошли от всички краища на света, многолюдното е истинска смес от най-разнородни класи и народности.

Във времето, когато Люпен, Гроняр и Льобалу минаваха границите на Италия, Кларис Мерж влезе в този хотел. Тя поиска южна стая, и си избра № 130 от втория етаж. Стаята се беше освободила сутринта.

Тази стая бе отделена от номер 129 с двойна врата. Веднага щом остана сама, Кларис дръпна завесата, която прикриваше първата врата и долепи ухо до втората.

„Той е тук – помисли си тя. – Облича се, за да иде в клуба, както вчера.“

Съседът ѝ излезе. Тя се промъкна в коридора до стаята с номер 129. Вратата беше заключена.

Цяла нощ Кларис чака завръщането на своя съсед. Лепна си едва в два след полунощ. В неделя сутринта наново започна подслушването.

В единадесет съседът си отиде. Този път той беше оставил ключа на вратата.

Кларис решително влезе, насочи се към общата врата, вдигна завесата, отвори вратата и се озова в стаята си.

След няколко минути чу гласовете на двете камериерки, които чистеха съседната стая. Те излязоха след като бяха почистили, уверена, че никой не ще ѝ попречи, тя пак се вмъкна в другата стая.

Кларис провери чекмеджетата на сандъка и преградките в куфара, претърси шкафа, писалищната маса, банята, мебелите и всичко останало. Нищо.

На балкона забеляза парче хартия, като че ли случайно хвърлено там.

– Дали това не е хитрост от страна на Добрек? – помисли гласно Кларис. – Дали това парче хартия не съдържа...

– Не – чу тя глас зад себе си в момента, когато слагаше ръка върху дръжката на вратата.

Обърна се. Беше Добрек.

Кларис не се учуди, нито уплаши. Не се и засрами, като откри, че се бе озовала пред Добрек. Вече няколко месеца тя прекалено много страдаше, за да се безпокои затова, какво можеше да си помисли или да каже за нея Добрек, след като така я беше изненадал на местопрестъплението.

Като смазана се отпусна в едно кресло.

Добрек ухилен я заговори:

– Грешите, мила приятелко. Вие никак не сте се доближили до търсения предмет. А това е тъй лесно! Искате ли да ви помогна? Край вас, мила приятелко, върху ей тази кръгла масичка. На пръв поглед няма нищо особено... освен принадлежностите за четене, за писма, за пушене, ядене... Това е всичко... Искате ли една от тези захаросани ябълки?... Впрочем, вие сигурно ще предпочетете да почакате същинската храна, която съм поръчал да донесат. Наля?

Кларис не отвърна. Сякаш не чуваше неговите думи. Като че ли чакаше той да каже нещо друго, по-важно, нещо, което не може да не бъде произнесено.

Добрек махна от масичката всички предмети и ги сложи върху мраморния плот на камината. Позвъни.

Влезе управителят на ресторанта.

Добрек го попита:

– Готова ли е поръчаната от мене закуска?

– Да, господине.

– С шампанско?

– Да, господине.

– И то Екстра драй?

– Да, господине.

Един слуга донесе табла и наистина сложи върху кръглата масичка два прибора: студена закуска, плодове и бутилка шампанско в кофичка с лед.

Двамата хотелиерски служители излязоха.

– Моля, заповядайте на масата, мила госпожо. Както виждате, помислих за вас, и вашия прибор беше готов.

Той сякаш не забелязваше, че Кларис не прояви готовност да се отзове на поканата му. Седна и започна да се храни. Продължи:

– Наистина, бях сигурен, че в края на краищата ще се съгласите на интимна среща. През цялата седмица на вашето упорито преследване аз се питах: „Какво ли шампанско ще предпочетете? Сухо, полусухо или екстра драй“. Изпитвах затруднение. Особено след заминаването ни от

Париж. Бях изгубил следите ви, тоест, страхувах се да не изгубите моите и да стане така, че да се откажете от преследването. То беше тъй приятно. Вашите хубави черни очи, блеснали от омраза под сивите ви коси, ми липсваха при разходките. Но тази сутрин разбрах: съседната стая най-после се освободи и моята приятелка Кларис успя да се настани, как да го кажа?... почти до възглавницата ми. Успокоих се. Вместо да закуся както винаги в ресторанта, аз се върнах тук, напълно уверен, че ще ви заваря да се разпореждате с вещите ми като със свои собствени. Ето защо поръчах два прибора – единият за вашия покорен слуга, а другият – за прелестната приятелка.

Тя го слушаше с ужас. Значи, Добрек знаеше, че го следят! Значи, от осем дни той ай играеше с нея и се бе смял на всичките хитрости, до които беше прибягнала!

Тя прошепна с видимо безпокойство:

– Вие заминахте само да ме завлечете, нали?

– Да – каза той.

– И защо?

– Вие питате за това, мила приятелко? – ухилен произнесе Добрек.

Тя се привдигна от стола си, и като се наведе към него, помисли си за убийството, което можеше да извърши, което трябваше да извърши! Един изстрел с револвер, и отвратителната глава щеше да бъде пръсната като орех.

Кларис бавно отпусна ръка към скритото в корсажа ѝ оръжие.

Добрек произнесе:

– Една минутка, мила приятелко... Можете да стреляте, но моля ви, най-напред прочете тази телеграма. Току-що я получих.

Жената се колебаеше. Тя не знаеше какъв капан ѝ се готви. Добрек вече беше успял да извади от джоба си листче хартия.

– Отнася се за вашия син.

– Жилбер? – силно смутена попита тя.

– Да, Жилбер... Ето, четете.

Кларис извика от ужас, когато прочете:

„Смъртната присъда ще бъде изпълнена във вторник“.

Като се спусна към Добрек, тя се развика:

– Това не е вярно! Това е лъжа... за да ме подлудите... О, познавам ви... вие сте способен на всичко!... Нали това няма да бъде във вторник? След два дни! Не, не... аз ви казвам, че имаме още четири дни, пет

дий дори, за да го спасим... О, нали лъжете!...

Като плъзна към нея един поглед, Добрек си наля чаша шампанско и на един дъх я изпи. После направи няколко крачки, опря се пред нея и каза:

– Слушай, Кларис...

Оскърбена от това обръщение, тя почувствува неочакван прилив на енергия, изправи се и гневно извика:

– Забранявам ви... забранявам ви да ми говорите така! Вие нямате право да ме наскърбявате! О, какъв простак!...

Добрек вдигна рамене и продължи:

– Хайде, виждам, че още не се поддавате. Това е така, защото във вас още тлее надеждата за помощ. Но кой ще ви помогне? Прасвил? Този великолепен Прасвил, чиято дясна ръка сте вие... Лош избор сте направила, мила приятелко. Представете си, че Прасвил е замесен в аферата с Канала! Е, не направо, а косвено. Името му не е в списъка на двадесет и седемте, но то се намира под името на един от приятелите му, бившият депутат Воранглад, Станислав Воранглад. Както изглежда, това е куклата на Прасвил. Един клетник, когото досега аз оставях спокоен. И имаше защо. Тази сутрин писмено ми съобщиха за съществуването на един свитък документи, които доказват съучастничеството на нашия господин Прасвил! Досега не знаех за тяхното съществуване. И кой ми съобщава това? Самият Воранглад! Воранглад, който уморен от сиромашията и полугладното съществуване, сега иска да накара Прасвил да заиграе по гайдата му. И Прасвил ще играе! О, заклевам се, че ще скокне, негодникът! Отдавна ми писна от него. Добрек потриваше длани, доволен от новото отмъщение, което беше замислил. Той продължи:

– Сега сама виждате, мила Кларис, че от Прасвил няма какво да очаквате. Тогава? Ах, да. Бях забравил: Господин Арсен Люпен! Господин Гроняр! Господин Льобалу!... Но признайте, че всичките те не са с блестящи способности и че подвизите им не ми попречиха да вървя по моя си път. Какво искате? Тези хора си въобразяват, че нямат равни на себе си. Понеже вие още храните надежда в така небезизвестния Люпен, понеже разчитате на този нещастник, за да ме унищожите и да извършите чудо за Жилбер, аз ще разсея илюзиите ви. Люпен! Велики боже! Тя вярва в Люпен! Тя възлага на Люпен последната си надежда! Люпен!

Той грабна телефонната слушалка, която го свързваше с централата на хотела и рече:

– Обаждам се от стая 129, госпожице. Моля, кажете на лицето, което седи срещу бюрото ви, да се качи при мен... Ало?... Да, госпожице,

един господин с мека сива шапка. Той знае... Благодаря ви.

Като остави слушалката, Добрек се обърна към Кларис:

– Не се страхувайте. Този човек е самата скромност. Неговият девиз е: „Тайна и бързина“. Бивш агент от Обществена безопасност, той ми направи вече много услуги, между които и тази да ви проследи, докато вие преследвахте мен. От пристигането ни на юг, той не се занимава кой знае колко с вас. Но то е, защото бе зает повече с друга работа. Влезте, Яков.

Добрек сам отвори вратата на един слаб, дребен човек с червеникави мустаци.

– Яков, бъдете любезен да разкажете на дамата накратко за всичко, което направихте от сряда, от онзи ден, когато тя седна във влака на Лишената гара.

Яков извади от вътрешния джоб на самото си бележник, прелисти го и започна да чете с монотонен глас:

Сряда вечерта. Седем и четвърт. Лионската гара. Чакам господата Гроняр и Льобалу. Те пристигат с едно трето лице, което още не познавам, но което трябва да е господин Никол. За десет франка заех блузата и каскета на един работник. Приближих се до тези господа и от името на една дама им казах, „че отиват в Монте Карло“. После телефонирах на слугата в хотел Франклин. Всички телеграми, изпратени на господаря му и препращани от същия господар, ще бъдат прочетени от този слуга, и ако има нужда, ще бъдат задържани.

Четвъртък. Монте Карло. Тези трима господа претърсват хотелите.

Петък. Бързи излети в Тюрби, в Кап д'Ел, в Кап Мартен. Господин Добрек ми телефонира. Той смята за по-разумно да се изпратят тези господа в Италия. Обаждам се на слугата от хотел Франклин да им изпрати телеграма, с която им се определя среща в Сан Ремо.

Събота. Сан Ремо. Перонът на гарата. За десет франка вземам каскета на портиера от Амбасадор палас. Тримата господа пристигат. Срещаме се. От страна на една пътничка, съобщавам им, госпожата се казва Мерж, съобщавам им, „че отиват в Генуа, хотел Континентал“. Колебание от страна на тези трима господа. Господин Никол иска да слезе. Задържат го. Влакът заминава. Добър път, господа! След един час се качвам на влака за Франция и се спирам в Ница, където чакам нови заповеди.

Яков затвори бележника си и приключи:

– Това е всичко. Днешният ден ще бъде записан довечера.

– Вие можете да го запишете още отсега, господин Яков. „Пладне.

Господин Добрек ме изпраща в бюрото за запазване на спални вагони. Задържам две места за Париж, за влака в два часа и четиридесет и осем минути и веднага ги изпращам на господин Добрек. После вземам влака в дванадесет часа и петдесет и осем минути за Вентимил, гранична гара, и целия ден прекарвам на гарата, следейки всички пътници, които пристигат във Франция. Ако господин Никол, Гроняр и Лъобалу пожелаят да напуснат Италия и да се върнат през Ница в Париж, имам заповед да телефонирам в полицейската префектура, че господин Арсен Люпен и двама от съучастниците му се намират във влак номер Х...“

Като продължаваше да говори, Добрек отведе Яков до вратата, затвори я след него, завъртя ключа и като се приближи до Кларис, каза:

– Сега слушай, Кларис...

Тя не възрази. Какво можеше да направи срещу един тъй могъщ, тъй изобретателен противник, който можеше всичко да предвиди до най-малките подробности и който така свободно играеше със своите противници? Можеше ли да се надява на намесата на Люпен сега, когато той скиташе из Италия, преследвайки призраци?

Най-после Кларис разбра защо трите телеграми, изпратени от нея до хотел Франклин, бяха останали без отговор. Добрек постоянно беше край нея, в сянката ѝ. Той бдеше, изолираше я, отделяше я от нейните съратници и другари, беше я отвеждал малко по малко – победена и пленница, между четирите стени на тази стая.

Тя разбра докрай цялата своя слабост. Беше във властта на това чудовище. Трябваше да мълчи и да се подчинява.

Добрек повтори със зловна радост:

– Слушай, Кларис. Ти трябва непременно да ме изслушаш. Сега е обед, а в два часа и четиридесет и осем минути тръгва последният влак, чуваш ли, последният влак, който може да ме откара в Париж утре, понеделник, тъкмо навреме, за да спася сина ти. Значи, в два часа и четиридесет и осем минути аз трябва да тръгна. Да замина ли?

– Да.

– Нашите места в спалния вагон са вече поръчани. Ще ме придружиш ли?

– Да.

– Знаеш ли условията за намесата ми за спасяването на твоя син?

– Да.

– Приемаш ли ги?

– Да.

– Ще станеш ли моя жена?

– Да.

О, тези ужасни отговори! Нещастната жена ги даваше в състояние на пълно вцепенение, отказвайки се дори да разбере с какво се обвързваше. Нека най-напред заміне, нека освободи Жилбер от кървавата машина, видът да която я преследваше ден и нощ... А после, мек, става, каквото ще...

Добрек се изсмя високо:

– О, нещастнице, колко бързо отговаряш... Ти си готова всичко да обещаеш, нали? Най-главното е да се спаси Жилбер, а? А после, когато наивният Добрек предложи годежния си пръстен, ку-ку, ще се подиграят с него. Хайде, стига празни приказки. Стига обещания, които няма да се изпълнят... Да преминем на дело.

Като седна съвсем близо до нея, Добрек ясно произнесе:

– Ето какво предлагам аз – какво трябва да стане, каквото ще стане... Аз ще поискам, или по-точно, ще изискам не помилването на Жилбер, а отлагане, отлага не на смъртната присъда с три-четири седмици. Те ще намерят начин, ще измислят някакъв предлог, това не ме интересува. А когато госпожа Мерж стане госпожа Добрек, едва тогава ще изискам помилване, тоест, замяна на смъртното наказание с друго. Бъди спокойна, ще направя това.

– Приемам... приемам – промърмори Кларис.

Добрек се засмя отново.

– Да, ти приемаш, защото това ще стане след един месец... През това време смяташ да намериш някаква помощ... Господин Арсен Люпен...

– Кълна се в главата на сина си...

– Главата на сина ти!... Но, гълъбице моя, ти се измъчваш, за да не падне...

– О, да – прошепна тя, като потръпна, – с радост бих продала душата си!

Той се притисна до нея и тихо изрече:

– Кларис, аз не ти искам душата... Ето, има повече от двадесет години, откакто животът ми е изпълнен с любов към теб. Ти си единствената жена, която съм обичал... Унижавай ме... Презирай ме... Това ми е безразлично... но не ме отблъсквай... Да чакам? Да чакам още един месец?... Не, Кларис, много години чакам вече...

Добрек дръзна да се допре до ръката ѝ. Кларис се отдръпна с такава погнуса, че той се разяри и извика:

– А, кълна се в Бога, хубавице, палачът няма да употребява такива

формалности, когато ще обработва сина ти. А ти се превземаш! Помисли за това, което ще се случи след четиридесет часа, не повече. А ти се двоумиш. Гледай по-просто на цялата работа. Според клетвата ти, ти си моя жена, от сега нататък си моя годеница... Кларис... Кларис, дай ми устните си...

Тя все още се защищаваше, но силите я напускаха. Добрек ту сипеше жестоки думи, ту изпадаше в страстен тон.

– Спаси сина си... Помисли за последната сутрин, за предгробните приготовления, за разцепената риза, за остриганата коса... Кларис, Кларис, аз ще го спася... Целият ми живот ще бъде твой... Кларис...

Тя вече не се противеше. Всичко бе свършено. Устните на този отвратителен човек трябваше да се допрат до нейните. Нищо не можеше да предотврати неизбежното. Дългът я караше да се подчини на съдбата. Тя затвори очи. Не искаше да гледа приближаването на омразното лице към нейното.

Изминаха няколко секунди, десет, може би двадесет. Добрек не помръдваше. Добрек не говореше. Тя се зачуди на настъпилото мълчание. Повдигна клепки.

Зрелището, което видя, я порази. Вместо изкривеното лице, което очакваше да съзре, видя едно неподвижно, неузнаваемо, сгърчено от неимоверен страх лице, невидимите под двойните дебели стъкла на очилата очи на което сякаш гледаха над нея, над дивана, в който беше се свила.

Кларис се обърна. Две револверни дула бяха насочени срещу Добрек. Тя виждаше само огромните страшни дула, револверите, стиснати в две яки ръце. Виждаше тях и Добрек, чието лице неусетно придобиваше черносин цвят. После някой внезапно се показа зад него, като че ли от земята излезе, сграбчи го с невероятна сила за врата, свали го на пода и допря до лицето му маска от ватена марля. В стаята се понесе миризмата на хлороформ.

Беше господин Никол.

– Гроняр, тук – извика той. – Тук, Льобалу! Оставете револверите! Аз го държа! Завържете го!

Добрек действително се огъваше и падаше на коленете си като някоя изкълчена кукла.

Льобалу и Гроняр го увиха като пашкул в едно одеяло и здраво го вързаха.

– Готово! Готово! – викна Люпен, като се изправи с един скок.

В прилив на дива радост, той започна да играе наред стаята

канкан, матчиш, изпълни пируетите на въртящия се дервиш, правеше палячовски скокове, залиташе като стар пиявица. Пред всеки номер той съобщаваше, като в мюзикхол:

– Танцът на пленника... Фантазия върху трупа... Глупостта на един народен представител... Полка на хлороформа... Бостон на победените очила... Ла!... Ла!... Фанданго на шантажиста!... А сега, танцът на мечката!... Тиролски танц!... Лаиту, лаиту, ла, ла!... Станете, деца на отечеството³... Дзим, бум, бум, дзим, бум, бум...

Цялата му гаменска природа се беше отприщила. Виковете му на ликуване, тъй дълго съдържани от десетките неприятности и несполуки, преминаха в неударим смях. Скачаше от възторг, правеше десетки лудории, вдигаше шум навъзбог, надаваше викове.

Той се завъртя в кръг в средата на стаята, направи последната си балетна стъпка и най-накрая, като сложи ръце на хълбоци, тури единия си крак върху безчувственото тяло на Добрек.

– Алегорична картина! – съобщи той. – Архангелът на добродетелта смазва хидрата на порока!

Комизма на цялото положение се допълваше от това, че Люпен не беше успял да хвърли маската и костюма ма на господин Никол – скромен, срамежлив репетитор.

Тъжна усмивка освети лицето на госпожа Мерж, първата ѝ усмивка от месеци насам. Но усмивката веднага изчезна.

– Моля ви се... да помислим за Жилбер.

Люпен се затича към нея, хвана я с двете си ръце и тъй просто и звънко я целуна по бузата, че тя не можа да не се размее наново.

– Това е целувката на един честен човек. Вместо Добрек, прегръщам те аз... Кажете една дума, и аз съм готов да направя това още веднъж. Освен туй, с теб аз съм на „ти“... Ако искаш, сърди се... О, как съм доволен!

Той подви коляно на земята пред нея и почтително произнесе:

– Моля да ми простите, госпожо. Кризата мина. Докато Кларис се питаше: „каква цел преследва той с поведението си“, Люпен се изправи и лукаво продължи:

– Какво желае госпожата? Помилването на сина си? Дадено! Госпожо, имам честта да ви предложа помилването на вашия син, заменянето на наказанието с доживотен затвор и след това, с бягство. Съгласен ли си, Гроняр? Съгласен ли си, Льобалу? Трябва само да се отиде в Нумеа

3. Станете, деца на отечеството – това е началото на френска та марсилеза – б. пр.

преди момчето, и да се подготви всичко. О, уважаеми господин Добрек, ти заслужаваш една голяма свещ! А ние се отнасяме тъй зле с теб... Но признай си, че и ти не си много учтив. Как! Ти можа да наречеш този почтен господин Люпен ученик, нещастник, и то точно тогава, когато той се намираше пред твоята врата? Да го наречеш знаменита марионетка? Но, струва ми се, тази знаменита марионетка доста добре действа, и че не ти стиска много-много пред нея, народни представителю... Какво? Какво искаш? Бонбон Виши? Не? Може би искаш да изпушиш последната си лула? Ето, ето!

Люпен взе от камината една лула, наведе се над пленника, разкъса долната част на маската и тикна между зъбите му кехлибарения мундшук.

– Смучи, драги, смучи. Ех, колко си смешен с тази вата на носа и с лулата си в клюна. Хайде, смучи, дявол те взел! О, аз съм забравил да напълня лулата ти! Къде е твоят тютюн? Твоят любим мериланд?... А, ето го...

Люпен грабна от камината един жълт, неразпечатан пакет и скъса бандерола му.

– Тютюнът на господина! Внимание! Настъпва тържествен момент. Натъпкването лулата на господин депутата! Какво щастие! Следете добре движенията ми! Нямам нищо в ръцете, нито в джобовете си...

Той отвори пакета и с помощта на палеца и показалеца бавно, предпазливо, като истински фокусник извади от тютюневите влакънца един блестящ предмет, който показва на зрителите.

Кларис високо извика.

Това беше кристалната запушалка.

Кларис се спусна към Люпен и я изтръгна от ръцете му.

– Истинската е, истинската е! – произнесе тя като в треска. – Тази няма ивички, като другите запушалки! Освен това, вижте, по средата й минава линия, която я разделя на онова място, където свършват златните фасети... Това е тя, ето, развинтва се... О, Боже мой, нямам повече сили...

Кларис трепереше толкова много, че Люпен взе запушалката и сам я развинти.

Вътрешността на главичката бе куха и в кухнята лежеше късче хартия, свито на малка тръбичка.

– Пелюрена хартия – прошепна Люпен, вълнението го беше обзело и него.

Настъпи мълчание. И четиримата чувствуваха, че сърцата им ще се

пръснат всеки момент.

– Моля ви се... Моля ви се... – промърмори Кларис.

Люпен разви листчето.

Имената бяха написани едно под друго.

Те бяха двадесет и седем, двадесет и седемте имена от знаменития списък. Ланжеру, Дешомон, Воранглад, д'Албюфе, Лейбах, Викториен Мерж и още други.

Най-отдолу бе подписът на председателя на съвета от управлението на френския канал между двете морета, подпис, кървав на цвят...

Люпен погледна часовника си.

– Един без четвърт – каза той. – Имаме на разположение двадесет минути... Нека се нахраним.

– Но не забравяйте... – каза Кларис, която вече не беше на себе си.

Люпен протичко каза:

– Умирам от глад.

После седна пред масичката, отрязва си голямо парче баница с месо и каза на съучастниците си:

– Гроняр, Льобалу, ще си подкрепим ли силите?

– Няма да се откажем, шефе.

– Тогава яжте бързо, момчета. Накрая ще изпием по чаша шампанско. Гошава ни хлороформирания. За твое здраве, Добрек! Сухо шампанско, полусухо или Екстра драй?

ГЛАВА XI КРЪСТЪТ НА ЛОТАРИНГИЯ

Веднага щом се нахраниха, Люпен се преобрази. Той вече не бърбореше празни приказки, престана с палячовщините. С предишния си авторитет, Люпен се зае със задълженията си на ръководител на групата. Сега, когато той беше вече разгадал тайната на загадъчната запушалка, той се намираще в началото на края на битката.

Онова, което трябваше да извърши нататък, на него му се струваше детска игра. Разбира се, и тук бе нужна бързина, решителност, прозорливост. Най-малката грешка щеше да бъде непоправима. Той знаеше това, и с цялата гъвкавост на ума си обмисли всички възможни решения. Оставаше само да ръководи действията на съучастниците си.

– Гроняр, търговският посредник чака на булевард Гомбета с колата си и коша, който купихме ние. Доведи го тук и заповядай да внесат сандъка. Ако те попитат нещо на регистратурата, кажи, че багажът е за дамата от стая номер 130.

Люпен се обърна към другия си помощник.

– Лъобалу, иди в гаража и вземи автомобила. За цената вече се уговорихме. Десет хиляди франка. Купи си шофьорска униформа и докарай автомобила пред вратата.

– А пари, шефе?

Люпен измъкна един натъпкан портфейл от джоба на Добрек и отброи десет банкноти.

– Ето ти десет хиляди. По всичко личи, че нашият приятел е спечелил доста солидна сума в казиното. Бягай, Лъобалу.

Двамата мъже излязоха през стаята на Кларис. Люпен издебна един момент когато Кларис не го гледаше и мушна портфейла в джоба си.

„Всичко върви както трябва – каза си той. – Ще остане още много пара, след като покрием всичките си разноски.“

Люпен се обърна към Кларис и я попита:

– Имате ли куфар?

– Да, в Ница си купих малко бельо, куфар и тоалетни принадлежности.

– Пригответе се. После слезте на регистратурата. Кажете, че чакате багажа ой, който един търговски посредник ще донесе от гардероба на гарата, и че сте принудена да качите куфара в стаята ой, за да го

передите. След това предайте, че заминавате.

Като остана сам, Люпен внимателно огледа Добрек, пребърка джобовете му и прибра всичко, което му се струваше интересно.

Гроняр пристигна пръв. Внесоха в стаята на Кларис един голям върбов кош, покрит с черно кадифе. С помощта на Кларис и Гроняр, Люпен пренесе Добрек и го сложи в седнало положение в коша. Наложиха се да му наведе главата, за да може да затвори капака.

– Не смея да твърдя, че тук ще ви е удобно като в спален вагон, драги ми депутате – отбеляза Люпен. – Но е за предпочитане пред ковчег. Поне има въздух за дишане.

Люпен отвори шишенцето, което държеше в ръка.

– Искаш ли още малко хлороформ? Имаш вид на човек, който го обожава...

Той отново напои маската. По това време Кларис и Гроняр по негова заповед натъпкаха покрай тялото на Добрек възглавници, бельо, покривки за маса и всичко останало, което намериха и което ставаше, за да придържа тялото неподвижно във върбовия кош.

– Отлично – каза Люпен. – Това е колет, който може да направи околосветско пътешествие, ако нуждата го наложи!

Любалу пристигна, дегизиран като шофьор.

– Автомобилът е долу пред входа, шефе.

– Прекрасно – рече Люпен. – Снемете коша с Гроняр, желателно е да не го поверяваме на прислугата.

– А ако ги срещнем?

– Какво от това, Любалу? Нали ти си шофьорът на госпожа Мерж? Ти просто отнасяш багажа на госпожата от стая номер 130, която слиза заедно с теб, сяда в автомобила си... и ме чака на двеста метра отук. Гроняр, ти просто помагаш на господина, нали? Но нека първо затворим съмнителната врата.

Люпен мина в съседната стая, затвори вратата, излезе и се качи в асансьора.

На жената от регистратурата той каза:

– Извикаха внезапно господин Добрек в Монте Карло. Той ми поръча да ви предупредя, че ще се върне едва вдруги ден. Запазете му стаята, целият му багаж все още е там – ето ви ключа...

Той спокойно си тръгна и намери автомобила на уговореното място. Кларис започна да се оплаква:

– Така в никакъв случай няма да можем да стигнем в Париж утре сутринта, това е лудост! Най-малката повреда...

– Ние с вас ще вземем влака... Така е по-сигурно...

Като ѝ помогна да се качи в един наемен файтон, той даде последните си наставления на двамата мъже.

– Ще пътувате, без да бързате. Сменявайте се един друг. Така ще успеете да стигнете в Париж утре към шест или седем часа вечерта. Но недейте да бързате. Аз пазя Добрек не защото имам нужда от него за своите планове, а като залог, от предпазливост. Искам да го имам още няколко дни под ръка. Грижеше се за милия човек. Давайте му по някоя капка хлороформ през три-четири часа. Хлороформът е неговата страст. На път, Льобалу!

Той изпрати с поглед отдалечаващия се автомобил, после отиде в най-близката пощенска станция и изпрати следната телеграма:

„До господин Прасвил, полицейската префектура. Париж. Лицето намерено. Документите ще ви донеса утре сутринта в единадесет часа. Неотложно съобщение. Кларис.“

В два часа и половина Кларис и Люпен пристигнаха на гарата.

– Дано има места – рече Кларис, тя видимо се притесняваше.

– Места? Но нашите спални места са запазени.

– От кого?

– От Яков... От Добрек...

– Как?

– Ех, и вие! На регистратурата на хотела предадох едно писмо, което специален пратеник беше донесъл за депутатата Добрек. В него бяха билетите с местата, запазени в спалния вагон. Освен това, в мен е депутатската карта на Добрек. Значи, ще пътуваме като господин и госпожа Добрек и ще се ползуваме с почит и уважение. Както виждате, всичко съм предвидил, госпожо...

Пътуването се струваше кратко на Люпен. Разпитваната от него Кларис разказа как беше прекарала последните дни. От своя страна, той обясни чудото на появяването си в стаята на Добрек.

– Разбира се, нямаше никакво чудо – каза той. – Когато напускахме Сан Ремо, на път за Генуа, аз изпитах едно особено чувство, което ме подтикваше да скоча от влака. Льобалу ми попречи. Тогава се втурнах към прозореца. В този момент нещо ме накара да спра поглед на носача от Амбасадор палас, който ми беше предал вашето съобщение. В същия този момент споменатият носач потриваше ръце с такова самодоволство, че това не можеше да не ме впечатли. Разбрах всичко. Бях изигран.

Съпоставих всичките факти, които ми минаха през ума. Разбрах целия план на Добрек, и ако бях закъснял само минута, бедата щеше да бъде непоправима. Всичко просто зависеше от разписанието на влаковете, което или щеше да ми позволи, или щеше да ми попречи да намеря отново на гарата в Сан Ремо тайния агент на Добрек. Този път късметът беше на наша страна. На първата спирка попаднахме на друг влак, който веднага се връщаше обратно в посока на Франция. Когато пристигнахме в Сан Ремо, човекът бе все още там. Бях отгатнал. Човекът вече не беше с каскет и редингот на носач, а носеше шапка и беше облечен в цивилно палто. Качи се в един второкласен вагон, ние – след него.

– Но... как? – прошепна Кларис развълнувано.

– Как стигнах до вас? Боже мой, та то е толкова просто! Не изпусках от очи Яков, като му предоставях пълна свобода на действията. Бях напълно уверен, че той трябваше да даде отчет на Добрек за изпълнението на своята мисия. Оказа се, че не съм се излъгал. Те се срещнаха с Добрек на Променад де з'Англе. Разговаряха дълго време. И така: аз вървя по петите им. Добрек се връща в хотела си, настанява Яков в един коридор на първия етаж срещу телефонистката и се качва в асансьора. След десет минути вече знаех номера на стаята му. Разбрах и това, че от предния ден в съседната на неговата стая, в номер 130 се е настанила една дама. „Мисля, че постигнахме нашата цел!“ – казвам на Льобалу и Гроняр. Почуквам леко на вратата ви. Никакъв отговор. Вратата – заключена...

– Е, и?... – попита Кларис.

– Е, отключихме я. Мислите ля, че само един ключ може да отключи дадена врата? И тъй, влизаме в стаята ви. Никой. Междинната врата е открената. Вмъквам се през нея. Сега още една врата само ме отделя от вас, от Добрек, от пакета тютюн, който веднага щом влизам, виждам в стаята на Добрек, на камината...

– Значи, вие знаехте къде е скривалището?

– Едно претърсване на работния кабинет на Добрек в Париж ме накара да забележа изчезването на този пакет. Освен това...

– Освен това?

– От някои признания, изтръгнати от Добрек в „Кулата на влюбените“ бях вече разбрал, че ключа на загадката е в думата Мери. Прочее, това беше само началото на една друга дума, която отгатнах тъй да се каже, в същия миг, когато забелязах отсъствието на тютюневия пакет.

– Коя дума?

– Мериланд... тютюн Мериланд, единственият, който пуши

Добрек.

Люпен започна да се смее.

– Нали е много просто, а? И в същото време, колко хитро отстрана на Добрек! Търсят и ровят навсякъде. Няма! Кой човек, колкото и прощителен да е той, би се сетил да скъса бандерола, бандерола, запечатан, залепен, щампован от държавата, регистриран от отдела на косвените данъци. Помислете си само! Държавата, съучастница на такова безчестие! *Ад-ми-ни-стра-ция-та* на косвените данъци дава съдействие за подобни маневри! Не, хиляди пъти не! Фабриката може да направи грешка. Тя може да произведе кибритени клечки, които въобще не могат да се запалят и цигари, в които има коледни трески. Но от това нещо, до предположението, че тя се е сдушила с Добрек, за да скрие той списъка на двадесет и седемте от законната любознателност на правителството или от опитите за присвояване на Арсен Люпен, лежи цяла пропаст! Забележете, че пакетът беше достатъчно голям, за да се вмъкне в него кристалната запушалка. Стигаше само да се подръпне бандерола, както го е направил Добрек, да се направя по-хлабав, да се извади, да се развие жълтата хартия, да се махне тютюна, после всичко да се тури отново в ред. Забележете също така, че още в Париж е било напълно достатъчно да вземем този пакет в ръцете ой и да го разгледаме, за да открием скривалището. Но никой не го отвори.

Люпен заключи:

– По такъв начин този демон Добрек оставя този пакет тютюн да се търкаля непобутнат с месеци по масата му, между листите и останалите неотворени запаси тютюн. Никоя сила в света не е могла да вкара в главата на някой дори смътната мисъл да посегне към незабележимата вещ. Освен това, ще <ви обърна внимание...>

Дълго време Люпен продължи своите разсъждения, но Кларис, погълната от мислите си, сякаш отсъствуваше.

– Сигурен ли сте, че ще сполучите? – отвреме-навреме запитваше тя.

– Напълно.

– Но Прасвил не е в Париж.

– Ако не е там, то е защото е в Хавър. Прочетох това в един вчерашен вестник. Във всеки случай, нашата телеграма ще го повика в Париж. Незабавно.

– Смятате ли, че той ще има достатъчно влияние?

– За да издействува лично помилването на Вошери и Жилбер, не. Иначе щяхме да го накараме да иде. Но той ще прояви достатъчно

разум, за да разбере стойността на онова, което му носим. И ще действва, без да се бави нито минута.

– Не надценявате ли стойността на онова, което му носим?

– А нима Добрек я надценяваше? Не знаеше ли той най-добре от всички всемогъществото на тази хартийка? Нима той ни даде малко доказателства за това? Спомнете си всичко, което направи, което изтръгна от онези, които знаеха, че той е господарят на списъка. Знаеха, в това е цялата работа. Той не си служеше с този списък, но го държеше в ръцете ой. С него в ръце, той уби вашия мъж. Натрупа богатство от безчестията на двадесет и седемте. Вчера един от най-безстрашните, д'Албюфе, в затвора си преряза гърлото. Не, бъдете спокойна, срещу този списък ние бихме получили каквото ой искаме. А какво искаме? Почти нищо... По-малко и от нищо дори, помилването на едно двадесетгодишно дете. Може да ни вземат и за глупаци. Как иначе, та ние държим в ръцете си...

Люпен млъкна. Изтощена от прекалени вълнения, Кларис беше заспала.

В осем часа сутринта те бяха в Париж.

В жилището на площад Клиши Люпен го очакваха две телеграми.

Едната беше от Льобалу и беше изпратена предния ден от Авињон. Тя съобщаваше, че всичко вървеше нормално и че смятаха да пристигнат навреме на срещата. Другата бе от Прасвил, изпратена беше от Хавър и бе адресирана до госпожа Кларис.

„Невъзможно е да се върна утре, понеделник сутринта. Елате в бюрото ми в пет часа следобед. Разчитам на вас.“

– В пет часа, колко късно! – възкликна Кларис.

– Превъзходно време – каза Люпен.

– Но ако...

– Ако екзекуцията е обявена за утре сутринта? Нали това искате да кажете? Не се страхувайте от думата екзекуция, защото тя няма да се извърши.

– Вестниците...

– Вие не сте чели вестниците и ви забранявам да ги четете. Онова, което биха могли да съобщят те, нищо не значи. Само едно нещо е важно сега – нашата среща с Прасвил. Всъщност...

Като извади от едно чекмедже малко шишенце, той сложи ръка върху рамото на Кларис и й каза:

– Легнете на кушетката и пийнете няколко глътки от това питие.

– Какво е това?

– Капки, които ще ви накарат да поспите няколко часа, и да забравите...

– Не, не – противопостави се Кларис, – не искам. Жилбер може би също не спи. Той сигурно не може нищичко да забрави.

– Пийте – с мека настойчивост рече Люпен.

Тя отстъпи. След няколко минути вече беше заспала. Люпен позвъни на слугата си.

– Вестниците! Бързо!

– Ето ги, шефе.

Люпен разтвори един от вестниците, които му даде слугата. В очите му веднага се навиха следните редове:

СЪУЧАСТНИЦИТЕ НА АРСЕН ЛЮПЕН

„Знаем от сигурен източник, че съучастниците на Арсен Люпен Жилбер и Вошери ще бъдат екзекутирани утре, вторник, сутринта.

Господин Дьоле лично наблюдаваше работата по издигането на ешафода. Всичко е готово.“

Люпен вдигна глава от вестника с израз на недоверие.

– Съучастниците на Арсен Люпен! Екзекутирането на съучастниците на Арсен Люпен! Какво хубаво зрелище! И каква тъпна ще се събере, за да види това! Много съжалявам, господа. Завесата няма да бъде вдигната. Представлението се отлага по височайшата заповед на властта. А властта, това съм аз!

В знак на гордост, той силно се удари с юмрук по гърдите.

– Властта, това съм аз.

Около обяд Люпен получи още една телеграма. Лъобалу му я беше изпратил от Лион.

„Всичко е наред. Колетът пристига без никакви повреди“.

В три часа Кларис се събуди. Първите ѝ думи бяха:

– Утре ли ще бъде?

Люпен не отвърна, но спокойното му лице, по което пълзеше усмивка, така я бе утешило, че в душата ѝ се разля мир и безгранично доверие към домакина.

В четири и десет те тръгнаха.

Предупреден по телефона от своя началник, секретарят на Прасвил ги настани в приемната и помоли да го почакаат.

Беше пет без четвърт. В пет Прасвил тичешком влезе и веднага извика:

- Във вас ли е списъкът?
- Да.
- Дайте го.

Прасвил протегна ръка. Кларис, която бе станала права, не мръдна от мястото си.

Прасвил я изгледа, поколеба се и седна. Той разбра. Като беше преследвала Добрек, Кларис Мерж не бе действувала само от люта омраза и желание за отмъщение. Предаването на списъка щеше да стане само при известни условия.

– Моля, седнете – каза той, като по такъв начин показа съгласието си да преговаря.

Прасвил беше слаб човек, с костеливо лице, вечно мигащите очи и уста на което придаваха неспокойно и лъжовно изражение. В префектурата, не го обичаха, защото все се налагаше да заглаждат сторените от него грешки и глупости. Но той бе от онези непочитани същества, които биват отпращани едва след като са употребени за специални нужди в извънредно деликатни моменти.

Кларис се върна и седна на мястото си. Тъй като тя мълчеше, Прасвил заговори:

– Говорете, мила приятелко, бъдете откровена докрай. Съвсем не искам да крия, че много държа да имам този списък в ръцете си.

– Ако това е желание от ваша страна – забеляза Кларис, на която Люпен беше суфлирал ролята до най-малки подробности, – ако това е желание само от ваша страна, страхувам се, че не бихме могли да се споразумеем.

Прасвил се усмихна:

- Разбира се, ние сме готови и на известни жертви.
- На всякакви жертви – поправи го твърдо Кларис.
- На всякакви жертви, стига само, разбира се, да останем в границите на приемливите желания.

– И дори ако се наложи да излезем от тези граници – непреклонно произнесе Кларис.

Прасвил изгуби търпение:

- Е, за какво става въпрос най-после? Кажете.
- Извинете ме, мили приятелю. Искях преди всичко да изтъкна

голямата важност, която придавате на тази хартийка. И пред вид предстоящата незабавна размяна, по-точно да определя... как да го кажа?... стойността на онова, което получавате от моя страна. Неоценимото винаги трябва да получи своята равностойност...

– Разбира се – раздразнен произнесе Прасвил.

– Значи, безполезно е да ви излагам цялата история и да ви разяснявам от една страна, ужасите, които избягвате – от друга, облагите, които ще можете да извлечете, ако притежавате тази хартийка.

Прасвил трябваше да, положи усилия, за да се съдържи и да отговори повече или по-малко, учтиво:

– Съгласен съм с вашите доводи. Свършихте ли?

– Моля да ме извините, но ние все още не сме си казали нищо определено. Остава да си изясним един момент. В състояние ли сте лично да водите преговори?

– Как така?

– Не ви питам дали имате възможността да уредите всичко веднага, а дали се явявате като представител на онези, които са в течение на цялата работа и имат властта да я уредят.

– Да – малко насила отвърна Прасвил.

– Значи, един час след като ви съобща условията си, ще мога да разчитам на отговор.

– Да.

– Отговорът ще бъде от страна на Правителството?

– Да.

Кларис се наведе и едва чуто прошепна:

– Отговорът ще бъде и от страна на Елисейския дворец?

Прасвил се изненада. Той помисли един миг и отвърна:

– Да.

Кларис заключи:

– Остава ми само да поискам честната ви дума, че колкото и непонятни да ви се сторят условията ми, няма да поискате да ви съобщавам причината за тях. Условията си остават условия. Вие трябва да ми отговорите с една дума – да или не.

– Имате моята честна дума – ясно произнесе Прасвил.

В прилив на силно възмущение, Кларис пребледня още повече. Когато се овладя, тя устреми поглед в очите на Прасвил и каза:

– Списъкът на двадесет и седемте ще ви бъде предаден срещу помилването на Жилбер и Вошери.

– Моля?

Прасвил слисан скочи от мястото си.

– Помилването на Жилбер и Вошери? Съучастниците на Арсен Люпен?

– Да – каза тя.

– Убийците от вила Мария-Тереза? Тези, които утре трябва да бъдат наказани?

– Да, същите – с висок глас рече Кларис. – Искам тяхното помилване.

– Но това е безумие! Защо? Защо?

– Напомням ви, Прасвил, вие дадохте дума...

– Да... да... действително... Но това е толкова неочаквано!

– Защо?

– Защо? По много съображения!

– Какви?

– Най-накрая... най-накрая... размислете сама! Жилбер и Вошери са осъдени на смърт!

– Ще ги помилват и ще ги изпратят в каторга. Това е всичко.

– Невъзможно е! Делото вдигна голям шум. Та това са съучастници на Арсен Люпен. Присъдата е вече известна на целия свят.

– Е, и какво?

– Ние не можем да се опълчим срещу решението на съда.

– От вас не се иска това, иска се само смекчаване на наказанието чрез помилване. Помилването също е нещо законно.

– Комисията за помилване вече се произнесе...

– Нека бъде така. Но остава председателят на републиката.

– Той отказа.

– Ще си върне отказа.

– Невъзможно!

– Защо?

– Няма причини.

– Няма нужда от причини. Правото за помилване е безгранично понятие. То се упражнява без контрол, без повод, без предлог, без обяснение. То е кралска привилегия. Нека председателят на републиката се възползва от нея по свое усмотрение, или по-скоро, съгласно подбудите на своята съвест, за благо на държавата. Един час ще ви стигне, за да получите отговора и да ни го кажете.

– Това е лудост, дявол да го вземе! Повтарям ви, това е невъзможно, физически невъзможно!

– Значи, не?

– Не, не, не, хиляди пъти, не!

– В такъв случай, остава ми само да си отида. Кларис тръгна към вратата. Господин Никол я последва.

Прасвил скочи и им пресече пътя.

– Къде отивате?

– Боже мой, мили приятелю, струва ми се, че разговорът е свършил. Щом смятате, щом сте сигурен, че председателят на републиката ще сметне този знаменит списък на двадесет и седемте за незначително нещо...

– Стойте – каза Прасвил.

Той заключи вратата и с глава, обронена на гърдите и ръце на гърба закрачи из стаята.

Люпен, който не бе промълвил нито дума по време на цялата сцена, си казваше:

„Колко увъртания, какво колебание, колко излишни движения, за да се стигне до неизбежната развръзка! Та може ли граф Прасвил, който не е кой знае какъв голям ум, но който не е и глупак, да се откаже от отмъщението над смъртния си враг? Ей го, битката е спечелена...“

В този момент Прасвил отваряше вътрешната врата, която водеше в приемната на частния му секретар и с висок глас произнасяше своята заповед:

– Господин Лартиг, телефонирайте в Елисейския дворец и кажете, че моля за аудиенция във връзка с извънредно важно съобщение.

Като затвори вратата, Прасвил се върна и каза на Кларис:

– Моята намеса ще се ограничи само с предаването на вашето предложение.

– Предаде ли се, то ще бъде прието.

Настъпи дълбоко мълчание. Лицето на Кларис се озаряваше от такава дълбока радост, че Прасвил се смая и я загледа с нескривано любопитство. Каква ли беше тайнствената причина, която караше Кларис да иска спасението на Жилбер и Вошери? Каква ли бе връзката ѝ с двамата души? Каква ли бе драмата, която беше оплела тези три живота, заедно с живота на Добрек?

„Прието, блага душичке!, мислеше си Люпен. А ти, стар глупако, блъскай си ангелите, нищо няма да разбереш. О, ако бяхме поискали помилването само на Жилбер, както желаше Кларис, може би ти щеше да проникнеш в загадката. Но Вошери, животното Вошери, не може да има нищо общо с госпожа Мерж. А – ето, аз имам честта да ми се окаже внимание: наблюдават ме. Вътрешният монолог сега се върти покрай

моята личност: Кой ли може да е този господин Никол, този провинциален чиновник? Защо той е тъй силно привързан и тялом, и духом, към госпожа Мерж? Кое е истинското лице на този натрапник? Аз извърших грешка, като пропуснах да поразпитам... Ще трябва да видя това... ще трябва да сваля маската на този човек... Защото, най-сетне, неестествено е в края на краищата човек да си създава толкова главоболия за работа, в която не е пряко замесен... Защо господин Никол също така настоятелно иска да спаси Жилбер и Вошери? Защо?...“

Люпен леко обърна глава.

„Охо! Ето, една мисъл се появява в чиновническия череп... неясна и настойчива мисъл... Дявол го взел, този човек не бива да открие в лицето на господин Никол господин Арсен Люпен. Стига толкова усложнения...“

Размислите на Люпен бяха прекъснати от секретаря на Прасвил. Той влезе и съобщи, че аудиенцията на Прасвил ще му бъде дадена след един час.

– Добре, благодаря ви – каза Прасвил. – Оставете ни.

Като възобнови разговора, без никакви усуквания, Прасвил заяви:

– Мисля, че ще можем да се споразумеем. Но преди да изпълня своята мисия, трябва да знам по-точни сведения. Къде се намираше списъкът?

– В кристалната запушалка, както и предполагахме – отговори госпожа Мерж.

– А кристалната запушалка?

– В един предмет, който Добрек преди няколко дни дойде да търси върху писалищната маса в дома си на площад Ламартин, предмет, който аз му отнех вчера.

– А този предмет?

– Не е нищо друго, освен един пакет тютюн, тютюн Мериланд, който се търкаляше върху масата.

Прасвил онемя. Като се посъвзе, проговори:

– О, ако знаех! Този пакет Мериланд съм го пипал десетки пъти. Колко глупаво!

– Няма значение – каза Кларис. – Важното е, че откритието е направено.

Прасвил се начумери, което означаваше, че би му било по-приятно, ако откритието беше направено от него самия. После попита:

– Значи, списъкът е у вас?

– Да.

– Тук?

– Да.

– Покажете го.

Тъй като Кларис се поколеба, той каза:

– О, моля ви, не се страхувайте от нищо. Този списък е ваш, и аз ще ви го върна веднага. Но вие трябва да разберете, че нищо не мога да предприема, докато сам не се уверя в неговата наличност.

Кларис въпросително погледна господин Никол. Прасвил забеляза това. Кларис рече:

– Ето го.

Прасвил грабна листчето с очевидно вълнение, загледа се в него и почти веднага продума:

– О, да, да... Това е почеркът на касиера... познавам го. Списъкът носи подписа на председателя на дружеството. Червен подпис. Между другото, аз имам и други доказателства. Например, парчето хартийка, откъснато от горния ляв ъгъл на листчето.

Той отвори касата си и извади от една доста странна кутийка съвсем малко парченце хартия, което приближи до горния ляв ъгъл на списъка.

– Ето, съвпадат – рече Прасвил. – Доказателството е неопровержимо. Остава да се провери качеството на тази хартия.

Кларис сияеше от радост. Никога не би могло да се повярва, че вече няколко седмици сърцето ѝ се е разкъсвало от такива ужасни страдания.

Докато Прасвил полагаше листчето върху, стъклото на един от прозорците в кабинета си, тя каза на Люпен:

– Поискайте да предупредят Жилбер още тази вечер. Той сигурно толкова страда!

– Да – каза Люпен. – Впрочем, вие бихте могла да отидете при неговия адвокат и да му кажете.

Тя продължи:

– Също така, още утре искам да видя Жилбер. Нека Прасвил си мисли каквото си ще.

– Разбрано. Но най-напред той трябва да свърши с успех моята мисия в Елисейския дворец.

– Там няма да има трудности, нали?

– Не. Добре виждате, че той веднага отстъпи. Прасвил продължаваше изследванията си с помощта на лупа. След това сравни хартията с малкото скъсано парченце. После пак го намести на прозореца. Сетне извади от кутиятата други листове за писма и се зае да изучава

прозрачността на едната от тях.

– Ето че мнението ми окончателно е готово. Извинете ме, мила приятелко, това бе деликатно дело... Аз минах през няколко фази... защото не се доверявах... и не без причина.

– Какво искате да кажете? – попита Кларис.

– Една секунда... Първо трябва да дам една заповед.

Прасвил извика секретаря си:

– Моля, телефонирайте в дома на председателя, че прося за извинение. По причини, които лично ще изясня, отлагам аудиенцията.

Той затвори вратата и се върна до писалищната си маса.

Прави, зашеметени, Кларис и Люпен го гледаха слисано, без да разбират причините за тази внезапна промяна в нещата. Дали не бе полудял? Дали не беше маневра от негова страна? Нежелание да удържи на своята дума? Отказваше ли се сега, когато притежаваше списъка, да изпълни дълга си към тях?

Той подаде списъка на Кларис.

– Можете да си го вземете обратно.

– Да го взема обратно?...

– И да го пратите на Добрек.

– На Добрек?

– Освен ако не предпочитате да го изгорите.

– Защо казвате това? То е безсмислено.

– Напротив, твърде разумно е.

– Но защо, защо?

– Веднага ще ви обясня... Списъкът на двадесет и седемте беше написан, и ние имаме неопровержими доказателства за това, на лист пощенска хартия, принадлежаща на председателя на дружеството на канала, от която имаме няколко образци в тази кутийка. Всеки лист има малък кръст, който се вижда само ако хартията се държи срещу светлината. Върху листчето, което ми носите, няма такъв кръст.

Люпен почувствува, че от главата до краката му мина нервна тръпка. Той не смееше да обърне лице към Кларис, защото предусещаше нейното отчаяние. Сама чу слабия ѝ глас:

– Значи, трябва да се предположи, че Добрек е бил изигран?

– Никога! – извика Прасвил. – Точно напротив, вие сте била изиграна, бедна приятелко. Добрек държи истинския списък, списъкът, който открадна от касата на умирацията, е в него.

– А моят документ?

– Той е фалшив.

– Фалшив?

– Напълно фалшив. Това е поредната хитрост на Добрек. Заслепена от кристалната запушалка, вие търсехте само нея, докато той...

Прасвил не довърши. Със ситни стъпки, вдървена и права, сякаш бе някакъв автомат, Кларис приближаване бавно до него. Ясно изрече:

– В такъв случай?

– Разбира се, принуден съм...

– Вие отказвате да отидете?...

– В такъв случай, какво, мила приятелко?

– Вие отказвате?

– Вижте, мислимо ли е с фалшив документ...

– Вие не искате?... Не искате?... А утре сутринта... след няколко часа, Жилбер...

Тя страшно пребледня. Лицето ѝ потрепваше от болка, като в агония. Очите ѝ се разшириха, челюстите и тракаха.

Като се страхуваше да не каже нещо излишно, Люпен я хвана за рамото и се опита да я отведе. Но тя го отблъсна със страшна сила, направи още две-три крачки напред, залитна, сякаш щеше да падне и изведнъж, разтърсвана от енергия и отчаяние, хвана Прасвил за реверите на палтото и високо извика:

– Вие ще идете там!... Веднага ще идете!... Трябва!... Трябва да спасите Жилбер...

– Моля ви, мила приятелко, успокойте се...

Кларис пронизително се засмя.

– Да се успокоя!... Когато утре сутринта Жилбер... О, не, не, страх ме е... това е ужасно... Но, тичайте, нещастнико! Измислете помилването му! Нима не разбирате? Жилбер... Жилбер... но това е мой син, мой син, мой син!

Прасвил извика. В ръката на Кларис блесна острието на нож. Тя замахна да го забие в гърдите си, но не успя. Господин Никол я улови за ръката и разпалено заприказва:

– Вършете лудост!... Понеже ви се заклех да го спася... Живейте за него... Жилбер няма да умре... Възможно ли е да умре, след като аз се заклех...

– Жилбер, сине мой... – стенеше Кларис.

Той силно я стисна, обърна я към себе си и прикри устата ѝ с шепя.

– Стига! Млъкнете... Моля ви да млъчите... Жилбер няма да умре!...

Най-после успя да я отведе. На вратата се обърна към Прасвил:

– Почакайте, господине – помоли той с повелителен глас. – Ако ви трябва списъкът на двадесет и седемте... истинският списък, чакайте ме. След един час ще бъда тук, и ще говорим.

Люпен се обърна строго към Кларис:

– А вие, госпожо, имайте още малко кураж. Заповядвам ви това в името на Жилбер.

Като придържаше Кларис така, сякаш държеше някакъв манекен, Люпен мина през коридорите, стълбите, двата двора, и излезе на улицата.

През това време замаяният от събитията Прасвил си възвърна способността да мисли. Той обсъждаше в себе си ролята на господин Никол, който в началото беше незабележим съветник на Кларис, но който в края на краищата в последните минути се бе проявил като човек решителен, авторитетен, пълен с енергия, дори с дързост, готов да премахва всички пречки по пътя си.

Кой можеше да се държи по този начин?

Прасвил потрепера. Отговорът сам се беше натрапил. Доказателствата заваляха, едно от друго по-убедителни.

Едно-единствено нещо смущаваше Прасвил. Външността на господин Никол нямаше ни най-малка прилика с известните фотографии на Арсен Люпен. Съвсем друга беше формата на лицето, на устните, изразът бе друг, друга беше косата, с една дума – нищо не схождаше с описанието на прочутия авантюрист. Но нима Прасвил не знаеше, че цялата сила на Люпен беше в това – с необикновено умение да се превъплъщава? Нямаше никакво съмнение.

Прасвил бързо напусна кабинета си. В коридорите срещна агент от Обществената безопасност и трескаво го попита:

– Сега ли идвате?

– Да, господин главен секретар.

– Срещнахте ли по пътя си дама и господин?

– Да, преди няколко минути минаха в двора.

– Бихте ли познали този човек?

– Мисля че да.

– Не бива да се губи нито минута. Вземете със себе си няколко свои колеги. Идете на площад Клиши. Разузнайте за господин Никол и не изпускайте от очи къщата. Господин Никол трябва да се върне в нея.

– А ако не се върне, господин главен секретар?

– Арестувайте го. Ето ви заповед.

Той се върна в кабинета си, седна на писалищната маса и написа

името на заповедта. Агентът се смя.

– Но вие ми говорихте за господин Никол?

– Е?

– На заповедта е написано името на Арсен Люпен...

– Арсен Люпен и господин Никол са едно и също лице!

ГЛАВА XII ЕШАФОДЪТ

Ще го спася, ще го спася! – неуморно повтаряше Люпен в автомобила. – Кълна ви се, ще го спася.

Кларис не го слушаше, убита от скръб. Повече за себе си, отколкото заради нея, той развиваше своите планове на висок глас.

– Не, играта още не е загубена. Ние имаме още един: силен коз: писмата и документите, които бившият депутат Воранглад предлагаше на Добрек вчера сутринта в Ница. Ще купя тези писма и документи от Станислав Воранглад, каквато и цена да ми иска. После ще се върнем в префектурата и ще кажем на Прасвил: „Тичайте при председателя... Послужете си със списъка така, сякаш е истински и спасете Жилбер от смъртта. Утре, когато Жилбер бъде спасен, можете да признаете, че този списък е фалшив... Бягайте! Иначе... Е, добре – иначе утре сутринта писмата и документите ще бъдат отпечатани на първите страници на всички вестници. Воранглад ще бъде арестуван, но още същата вечер ще бутнат в затвора и Прасвил!“

Люпен потри ръцете си.

– Той ще отиде! Ще иде! Веднага, след като го видях, почувствувах това. Делото е спечелено. Добре, че намерих в портфейла на Добрек адреса на Воранглад.

Обърна се към шофьора:

– Карай на булевард Распай!

Пристигнаха на посочения адрес. Люпен слезе от автомобила и се качи на третия етаж.

Слугинята му каза, че Воранглад бил заминал и четял да се върна едва вдруги ден следобед.

– А не знаете ли къде е той?

– Господинът е в Лондон.

Когато отново се качи в колата. Люпен не произнесе ни дума. От своя страна Кларис също нищо не го попита, до такава степен всичко и бе станало безразлично.

Пристигнаха на площад Клиши. Когато влизаше в жилището си, Люпен видя, че от стаята на портиерката излизаха двама души. Погълнат от мислите си, той не им обърна никакво внимание. Бяха двама от инспекторите на Прасвил.

– Няма ли телеграми? – попита Люпен слугата си.

– Не, шефе – отвърна Ахил.

– А известия от Льобалу и Гроняр?

– Не, шефе.

– Това е напълно естествено – каза той, като непринудено се обърна към Кларис. – Сега е едва седем, а те могат да пристигнат не по-рано от осем-девет часа. Прасвил ще почака, това е всичко. Ей сега ще му звънна.

Той тъкмо вдигаше слушалката, когато чу зад себе си странно изохкване. Права край масата, Кларис четеше вестник.

– Ахил, Ахил – завика Люпен на слугата си. – Помогни ми да я сложа на това легло. После ми донеси от раклата в стената шишенцето с номер четири, това са приспивателни капки.

Той силом накара Кларис да изпие половината от съдържанието на лекарството. После погледна вестника, който тя беше чела и който все още държеше в ръка и прочете следното:

„Предвид екзекуцията на Жилбер и Вошери и възможните опити от страна на Арсен Люпен да освободи съучастниците си, взети са най-сериозни мерки за запазване на реда. От полунощ нататък всички улици, които заобикалят затвора Санте, ще се пазят от военни отряди. Вече се знае, че екзекуцията ще се извърши пред стените на затвора, на площада на булевард Араго.“

„Успяхме да разберем как се чувствуват двамата осъдени на смърт. Както винаги циничен, Вошери с голям кураж чака злокобния изход. – Дявол да го вземе – казва той, – това не ме радва, но щом като трябва да се мине през него, ще се държим като мъже... – И после прибавя: – Не искам и да зная за смъртта. Безпокои ме само мисълта, че ще остана без глава. О, ако шефа намерже начин да ме изпрати на оня свят без да успея да изохкам. Не може ли малко стрихнин, шефе?“

Още по-поразително е спокойствието на Жилбер, особено ако си спомним объркването му в съдебната зала. Той най-дълбоко вярва във всемогъществото на Арсен Люпен. – Шефът ми извика пред всички да не се страхувам, той отговаря за всичко. И аз не се страхувам. До последния ден, до последната минута, дори в подножието на ешафода ще разчитам на него. Това е, защото добре познавам шефа. Когато си с него, не съществуват никакви опасности. Той ми обеща, и ще удържи на своята дума. Дори

главата ми да отхвъркне, той пак ще я постави на раменете ми. Арсен Люпен да остави Жилбер да умре! О, не, не вярвам!

В това доверие и този ентузиазъм има нещо трогателно и наивно, нещо благородно. Ще видим ще успее ли Арсен Люпен да заслужи това сляпо доверие.“

Люпен едва успя да дочете написаното до край. Сълзи премрежваха очите му, сълзи на нежност и милост, сълзи на отчаяние.

Не, той не заслужаваше доверието на младия Жилбер. Наистина, беше направил всичко възможно, но има обстоятелства, когато трябва да се направи нещо още повече, когато човек трябва да се покаже по-силен и от съдбата си. Този път съдбата беше надвила Арсен Люпен. Още в първия ден и в продължение на цялото това приключение, събитията бяха вървели в посока, която беше противна на предвижданията му, която бе противна дори и на логиката. Макар да бяха преследвали една и съща цел, той и Кларис бяха изгубили цели седмици във взаимно преследване. После, когато обединиха усилията си, една след друга заваляха страшни беди: отвлечането на малкия Жак, изчезването на Добрек, пленничеството му в „Кулата на влюбените“, раняването на Люпен и бездействието му, а сетне – лъжовните маневри, които отвличаха Кларис надалеч, а подир нея, Люпен: на юг, към Италия. Последва решителната катастрофа, когато след огромни напрежения на волята, след дълго упорстване всичко бе рухнало. В момента, когато можеше да се смята, че Златното руно беше в ръцете им, списъкът на двадесет и седемте се оказа без никаква стойност, най-незначителен книжен парцал...

– Долу оръжието – каза Люпен. – Поражението е пълно. Няма да мога да си отмъстя на Добрек, лудост е да смятам, че мога да го унищожа. Победеният съм аз, защото Жилбер ще умре...

Този, когото той наричаше свой приятел, след няколко часа щеше завинаги да изчезне. Люпен не можеше вече да го спаси. Не оставаха никакви средства. Той вече не ги търсеше. Каква полза от това?

Не знаеше ли той, че обществото рано или късно си връща, че част от възмездие то неизбежно настава и че нито един престъпник не е избягал от полагащото му се наказание за греховете?

Цялата ужасна нелепица бе там, че избраната жертва бе този нещастен Жилбер, който беше невинен за престъплението, заради което щеше да заплати с живота си! Нямах ли в това нещо трагично, нещо, което още повече изтъкваше безсилието на Люпен?

Съзнанието за това безсилие проникна така дълбоко в него, че той

вече не можеше да бъде сразен от следната телеграма на Лъобалу: „Моторът повреден. Доста дълга поправка. Ще пристигнем утре сутринта“.

Люпен не си мислеше да се опълчва срещу решението на съдбата. Той погледна Кларис. Тя спеше спокойно. Забравата, изписана на лицето и, забравата на превратностите в живота му се стори тъй примамлива, че в пристъп на смъртна умора, той грабна шишенцето и изпи останалата половина от приспивателното.

После отиде в стаята си, легна в леглото и позвъни на слугата:

– Иди си легни, Ахил. Не ме буди под никакъв предлог.

– Шефе, значи вече нищо не може да се направи за Жилбер и Вошери?

– Нищо.

– И те ще загинат?

– Да.

След двадесетина минути Люпен заспа.

Беше десет вечерта.

* * *

Тази нощ около затвора бе шумно. В един след полунощ булевард Арго и уличките наоколо вече се пазеха от агенти, които пускаха минувачите само след мъчителен, дълъг и истински разпит.

Дъждът се лееше като из ръкав. Изглеждаше, че любителите на зрелища нямаше да бъдат много. Към три часа всички кръчми по специално нареждане бяха затворени, по тротоарите бяха настанени два отряда пехотинци, за всеки случай, на булевард Арго бе дислоциран цял батальон войници. Между войските се виждаше конна стража, разхождаха се офицери и чиновници от полицейската префектура.

Гилотината бе вдигната насред площадката, която се бе образувала на ъгъла на булеварда и улицата.

Към четири часа тълпата се събра, въпреки проливния дъжд. Запавиха се фенери, тук-таме се чуваха недоволни възгласи: гредите на гилотината не се виждаха добре от последните редици на нарастващата навалица.

Появиха се няколко екипажа, с които пристигнаха официалните лица, облечени в черно. Разнесоха се аплодисменти, подсвирквания. Това даде повод на конната стража да разпръсне тълпата така, че на повече от триста метра покрай гилотината не остана жива душа.

Множеството внезапно притихна. В тъмнината се показа нещо бяло.

Дъждът спря.

В края на коридора, образуван в гъмжилото от народ, където се намираха килиите на осъдените на смърт, тихичко разговаряха няколко души, облечени в черно. Един от хората беше Прасвил. Той разсейваше опасенията на прокурора на републиката:

– Не, не. Уверявам ви, всичко ще мине без всякакъв инцидент.

– Не са ли ви докладвали за нещо подозрително, господин главен секретар?

– Не. Нищо подозрително не може да има, защото ние държим Люпен.

– Възможно ли е това?

– Да, ние знаем неговото убежище. Къщата на площад Клиши, където той живее и където снощи се върна към седем часа, е обградена отвсякъде. Освен това, аз зная плана, който той е намислил, за да спаси двамата свои съучастници. Този план пропадна в последния миг. И така, нека правосъдието да върви спокойно по пътя си, нямаме поводи от нищо да се страхуваме.

– О, един ден може би същото правосъдие ще съжалява за това, което ще извърши след малко – чу се гласът на адвоката на Жилбер, които стоеше наблизо.

– Значи, вие вярвате в невинността на клиента си? – попита Прасвил адвоката.

– Твърдо съм уверен в това. Днес ще бъде обезглавен един невинен човек.

В разговора се намеси прокурора.

– Струва ми се, това дело бе гледано много набързо.

Адвокатът повтори с вълнение в гласа:

– Днес ще бъде обезглавен един невинен човек! Часът настъпи.

Започнаха с Вошери. Директорът на затвора даде заповед да отворят вратата на килията.

Вошери скочи от нара си и с разширени от ужас очи проследи движенията на всеки един от влизащите хора.

– Вошери, дойдохме, за да ви кажем...

– Мълчете, мълчете – прошепна той. – Не казвайте нищо. Да вървим!

Имаше вид на човек, който искаше всичко да свърши колкото се може по-скоро. Но не искаше никой да му говори.

– Не казвайте нищо – повтаряше той. – Какво? Да се изповядам? Не си заслужава труда. Аз убих. Мен ме убиват. Това е правилото на тази

игра. Ние сме квит.

Вошери млъкна за миг.

– А моят другар? И той ли ще ме последва?

След като го увери, че и Жилбер ще бъде наказан заедно с него, той се поколеба, изгледа присъстващите, сякаш искаше нещо да каже, вдигна рамене и най-сетне неуверено промърмори:

– Така е добре... Заедно сгрешихме, заедно ще мрем...

Жилбер бе буден, когато влязоха в неговата килия.

Седнал на постелята, той изслуша страшните думи, опита се да стане, но тресящ се целият, падна обратно в леглото.

– О, майчице... бедна мамо! – прошепна, като хълцаше.

Поискаха да им каже нещо за тази майка, за която никога не беше говорил, но той спря внезапно да плаче и викна с все сила:

– Аз не съм убивал... не искам да умирам... Аз не съм убивал!

– Жилбер – каза му някой, – не губете кураж.

– Да... да... но щом не съм убивал, защо ме изпращат на смърт?...

Аз не съм убивал... кълна се... не съм убивал... не искам да умра... не съм убивал... не би трябвало...

Зъбите му тракаха така силно, че думите едва се разбираха. Той се остави да го подготвят, изповяда се, изслуша службата и после, поуспокоен и послушен, с глас на подчиняващо се дете, изстена:

– Трябва да кажа на майка си, че ѝ искам прошка.

– Майка ви?

– Да... Нека напишат думите ми във вестниците... Тя ще разбере...

Тя знае, че не съм убивал. Но аз искам прошка за скръбта, която ѝ причиних. Също така...

– Също така?

– Е, добре, ще ви кажа: искам шефът да знае, че не съм изгубил доверие...

Той изгледа присъстващите един след друг със смътната надежда, че един от тях внезапно ще се окаже шефа, предрешен, неузнаваем, готов да го отнесе със силните си ръце.

– Да – меко каза той, – още вярвам, дори в този момент... Нека знае това... Сигурен съм, че не ще ме остави да умра... сигурен съм в това...

По погледа на втрънените му очи се отгатваше, че той вижда Люпен, че чувствава сянката на Люпен да скита наоколо. Нямаше нищо потрогателно от гледката на това дете, облечено в усмирителна риза, с вързани ръце и крака, обкръжено от хиляди хора, което палачът вече държеше с твърда ръка и което все пак се надяваше.

Мъка сви сърцата на мнозина от присъстващите, в очите на някои от тях се показаха сълзи.

– Бедното момче! – чу се шептене.

Обхванат от всеобщото вълнение, като мислеше за Кларис, Прасвил тихо повтори:

– Бедното момче...

Адвокатът на Жилбер плачеше и не преставаше да повтаря:

– Днес ще умре един невинен човек. Приготовленията свършиха.

Тръгнаха. Двете групи се съединиха в коридора.

Веднага щом видя Жилбер, Вошери ухилен извика:

– Е, малкия, шефът май ни заряза.

И прибави онези думи, които никой, освен Прасвил, не успя да разбере:

– Сигурно шефа предпочита да сложи в джоба си облагите от кристалната запушалка.

Слязоха по стълбите. Спряха пред канцеларията, за да изпълнят някои формалности. Поеха през двора... В широко отворените врати на затвора се мярна слабата светлина на деня, те чак сега откриха дъжда, улицата, силуетите на къщите, чуха в далечината шума от гласове на фона на ужасната тишина....

Тръгнаха към ъгъла на булеварда покрай стената.

Още няколко крачки... Вошери спря и отстъпи крачка назад. Той беше видял!

Жилбер едва се влачеше, обронил глава на гърдите си, поддържан от пазача и свещеника, свещеникът му даваше да целуне кръста.

Гилотината стоеше пред тях.

– Не, не – дърпаше се Жилбер. – Не искам... Не съм убивал... не съм убивал... Помощ! Помощ!

Зовът се изгуби в пространството.

Палачът направи знак. Хванаха Вошери и го помъкнаха, почти тичешката.

Внезапен и страшен гърмеж проехтя от отсрещната къща.

Помощниците на палача се спряха.

Товарът, който те мъкнеха, се преви одве.

– Какво има? Какво му е? – посипаха се въпроси.

– Ранен е...

Кръв обагряше лицето на Вошери. Той мърмореше, сякаш беше в несвят:

– Толкова си му е... благодаря, шефе, благодаря... сега няма да ми

отрежат главата... благодаря, шефе!... О, какъв прекрасен човек!...

– Свършвайте с него! Занесете го там! – чу се глас от всеобщата бъркотия.

– Но той е мъртъв!

– Вървете... Нека свършат с него!

В малката групичка съдии, чиновници и агенти объркването бе на върха си. Всеки издаваше заповеди.

– Нека го екзекутират!... Правосъдието да изпълни дълга си!... Никой няма право да отстъпва!... Това са страхливци!... Нека го екзекутират!

Свещеникът протестираше, няколко агенти пазеха Жилбер. Помощник-палачите вдигнаха трупа и го понесоха към гилотината.

– Вървете! – викаше слисаният разпоредител с прегракнал глас. – Вървете!... А после и другия... Бързайте!...

Разпоредителят не довърши. Разнесе се втори гърмеж. Той се закла-ти, падна и изстена:

– Нищо... ранен съм... ранен съм в рамото... Продължавайте... Сега е ред на другия да умре!...

Помощник-палачите се бяха разбягали. Край гилотината се появи празнина. Префектът на полицията, който единствен беше запазил хладнокръвие, командуваше високо. Той събра хората си и започнаха да изтикват обратно към портите на затвора съдиите, чиновниците, осъдения на смърт, свещеника и всички онези, които само преди две-три минути бяха минали под свода на затворническата врата.

В същото време отряд агенти, инспектори и войници се втурнаха в малката къща, на първия етаж на която се виждаха две затворени в този час бакалии. След първия изстрел хората бяха видели в прозорците на трети етаж човек с пушка в ръце.

Стреляха по него с револвер, без да улучат. Мъжът спокойно стоеше, вдигна пушката, прицели се и пак гръмна.

След това изчезна от погледа.

В това време долу започнаха да чупят вратата. Тя бързо подаде.

Спуснаха се по стълбите, но едно препятствие скоро ги спря. На втория етаж, на стълбището бяха натрупани мебели, кресла, столове и легла, истинска барикада. Бе нужно време нападателят да си разчистят пътя. Това направи цялото преследване безсмислено. Когато достигнаха до третия етаж, някъде отдалече се чуваше глас:

– Оттук, приятели! Още осемнадесет стъпала. Хиляди извинения за безпокойствието, което ви причинявам!

Преследвачите пъргаво изкачиха тези осемнадесет стъпала. Горе, над четвъртия етаж, беше вече таванът, към който се извисяваха още безброй стъпала, после следваше малък отвор, ако човек искаше да проникне в него. Капакът на дупката беше залостен.

Тази нечувана по своята дързост постъпка вдигна обществото на крак. Правеха се най-оживени тълкувания. Вестниците ѝ посвещаваха цели броеве. Продавачите кресливо поднасяха нови подробности по улици и площади, цялата столица живееше с тях.

Вълнението достигна своя връх в префектурата.

В единадесет сутринта в кабинета на полицейския префект се състоя заседание. Прасвил също присъствуваше. Началникът на охраната изнесе доклад за разследванията.

Нещата се представяха по следния начин:

Малко преди полунощ някой позвънил в къщата на булевард Араго. Порттиерката, която спяла на първия етаж зад бакалницата, се събудила.

Като почукал на вратата ѝ, непознатият казал, че е изпратен от полицията със спешна задача, засягаща утрешното езекутиране. Веднагашом отворила, той я нападнал, запушил устата ѝ с кърпа и я завързал.

Десет минути по-късно господинът и дамата, които живеели на втория етаж и се връщали у дома си, били хванати от същото лице. Те били заключени в празните бакалии. Същата участ сполетяла наемателя на четвъртия етаж, само че той бил завързан в собствената си стая.

Непознатият се разположил на третия етаж, който бил празен. Той бил вече господар на цялата къща.

– И ето – каза префектът, като се засмя с известна горчивина, – вие всички видяхте. Хитро! Учудва ме само, че той тъй лесно можа да избяга.

– Господин префект, моля да отбележите, че за да подготви своето бягство, той е имал четири часа на разположение, тъй като е бил плен господар на дома от един часа сутринта.

– И бягството е станало?

– По покривите. Къщата на съседната улица Гласиер са съвсем близо една до друга, тъй че разстоянието между покривите не надминава три метра, при разлика на нивото по-малко от метър.

– Да?

– Нашият човек задигнал една дървена стълба, която му послужила като мост. Като минал от другата страна, на него му е оставало само да намери празна мансарда, за да се вмъкне в някоя къща на улица Гласиер и преспокойно да си отиде с ръце в джобовете.

– Но нали вие бяхте взели необходимите мерки?

– Тези, които вие ми препоръчахте, господин префект. Вчера в продължение на три часа моите агенти претърсваха къщите, за да видят дали в някоя от тях не се крият подозрителни личности. Когато напуснах и последната къща, наредих да блокират квартала. Именно в междината от няколко минути, докато заграждахме улиците, нашият човек е успял да се промъкне.

– Отлично! Разбира се, вие не се съмнявате, че това е Арсен Люпен?

– Няма никакво съмнение. Най-напред, отнася се за съучастниците му. А после... само Арсен Люпен можеше да подготви такъв удар и да го изпълни с такава забележителна дързост.

– В такъв случай?... – промърмори префектът. И като се обърна към Прасвил, продължи:

– Но в такъв случай, господин Прасвил, това Лице, за което ми говорихте и което от снощи пазите в апартамента му на площад Клиши... това лице не е Арсен Люпен?

– Все пак, господин префект, аз твърдя, че то е Арсен Люпен.

– Значи, не са го арестували, когато тази нощ той е напуснал дома си?

– Той не го е напуснал.

– О, става много объркано! Много!

– Съвсем просто е, господин префект. Както всички къщи, в които има следи от Арсен Люпен, така и тази на площад Клиши, има два изхода.

– Вие не знаете ли за това?

– Не. Едва преди малко разбрах, като посетих този дом.

– Никой ли нямаше там?

– Никой. Тази сутрин слугата, на име Ахил, отвел една дама, която живеела с Люпен.

– Как се казва тази дама?

– Не зная – отговори Прасвил, след като едва забележимо се поколеба.

– Но сигурно знаете под какво име е живеел там Люпен?

– Да, под името господин Никол, свободен професор, преподавател на словесните науки.

Когато Прасвил довършваше тези думи, в стаята влезе портиер. Той доложи на префекта, че го викат незабавно в Елисейския дворец, където вече се намирал председателя на републиканския съвет.

– Идвам – казва той и процеди през зъби: – Сега ще се реши съдбата на Жилбер.

Прасвил се осмели да попита:

– Смятате ли, че ще го помилват, господин префект?

– Никога! След цялата снощна история, би било подигравка.

На излизане портиерът беше пъхнал в ръцете на Прасвил малка визитна картичка. Веднага щом я погледна, главният секретар подскочи като ужилен и викна:

– Гръм и мълнии! Това се казва нахалство!

– Какво има? – попита префектът.

– Нищо, нищо, господин префект – отвърна Прасвил. – Едно малко, непредвидено посещение... за което ще имам удоволствието скоро да ви доложа...

Върху визитната картичка, която държеше в ръцете си, беше напечатано следното:

ГОСПОДИН НИКОЛ

свободен професор, преподавател по словесни науки

ГЛАВА XIII ПОСЛЕДНАТА БИТКА

В приемната пред кабинета на Прасвил седеше човек с превит гръб и смутен вид. Държеше в ръцете си памучен чадър, силно измачкана шапка и само една ръкавица.

– Той е – каза си Прасвил, който за миг се беше изплашил да не би Люпен да му изпрати някой друг господин Никол. – Щом се явява лично, той не подозира, че самоличността му е вече разкрита.

Прасвил за трети път произнесе:

– Все пак, какво нахалство!

Той затвори вратата и повика секретаря си.

– Господин Лартиг, ще приема едно много опасно лице, което по всяка вероятност ще се наложи да излезе от кабинета ми само с белезници. Бъдете любезен, веднага щом влезе, да вземете необходимите мерки. Предупредете десетина инспектори и ги настанете в приемната. При първото позвъняване ще влезете всички с револвери и ще обкръжите лицето. Разбрахте ли?

– Да, господин главен секретар.

– Главно, не се колебайте. Моля, поканете сега господин Никол в кабинета ми.

Веднага щом се озова сам, Прасвил покри с няколко листа хартия електрическия звънец на масата си и постави зад една преграда от книги два огромни револвера.

„Сега – каза си той, – ще играем здравата. Ако списъкът е в него, ще го пипнем. Ако не е, ще хванем него самия. При добър късмет, ще получим и едното и другото. Люпен и списъкът на двадесет и седемте, в един ден, особено след скандала от сутринта, ето кое ще ме издигне в очите на всичките ми началници.“

На вратата се почука. Той извика:

– Влезте!

И стана с думите:

– Влезте де, господин Никол.

Господин Никол боязливо се вмъкна в стаята, седна на крайчеца на посочения му стол и на пресекулки изрече:

– Идвам да продължа... вчерашния ни разговор... Извинете, че закъснях, господине.

– Един момент – каза Прасвил.

Той направи няколко бързи крачки, отвори вратата и каза на секретаря:

– Господин Лартиг, забравих да ви предупредя да наблюдавате коридорите и стълбите, може да има скрити съучастници.

Прасвил се върна, настани се удобно като за дълъг и интересен разговор, и започна:

– И тъй, вие казахте, господин Никол?...

– Казвах, господин главен секретар, че се извинявам заедно с вас да чакаме снощи. Задържаха ме обстоятелствата. Госпожа Мерж, най-напред...

– Да, госпожа Мерж, която трябваше да придружите.

– О, да, аз трябваше също така да се грижа за нея. Вие разбирате нейното отчаяние. Синът и Жилбер тъй близо до смъртта!... И то, каква смърт! Само едно невиджано чудо можеше да го спаси... Самият аз се покорявах на неизбежното... Нали? Когато съдбата се опълчва срещу вас, започвате да губите кураж.

– Но на мен ми се стори – забеляза Прасвил, – че когато ме напуснахте, имахте твърдото намерение да изтръгнете на всяка цена тайната от Добрек.

– Разбира се. Но Добрек не беше в Париж.

– Какво говорите!

– Не. Аз го накарах да пътува с автомобил.

– Значи, вие имате автомобил, господин Никол?

– Да. Случайно го купих. Една машина, отдавна излязла от мода. И тъй, той пътуваше с автомобил, или поточно, върху покрива на един автомобил, в дъното на един кош, където го бях затворил. А автомобилът, уви, можа да пристигне едва след екзекуцията. Тогава...

Прасвил смаяно изглежда господин Никол. Ако за него съществуваше и най-малкото съмнение кой седеше отпреде му, то този начин на действие спрямо Добрек окончателно би разбил на пух и прах колебанията му. Майка му стара! Да затвори някого в кош и да го мъкне върху покрива на автомобил!... Само Люпен можеше да си позволи подобна прищявка, само той можеше да разказва за нещо подобно с такова върховно спокойствие!

– Какво решихте тогава? – попита Прасвил.

– Реших да намеря друг начин.

– Какъв?

– Но, господин главен секретар, струва ми се, вие знаете това също

така добре, както и аз.

– Как?

– Нима не присъствувахте на екзекуцията?

– Да, бях.

– В такъв случай вие не може да не сте забелязали, че Вошери и палачът бяха ранени, единият смъртно, а другият – леко. Вие трябва да разберете...

– А! – слисано рече Прасвил. – Вие си признавате, че сте стреляли... днес, сутринта...

– Размислете сам, господин главен секретар. Можех ли да избирам? Изследваният от вас списък на двадесет и седемте беше фалшив. Добре, който притежаваше истинския, можеше да пристигне само няколко часа след екзекутирането. Значи, оставаше ми само едно средство да спася Жилбер и да постигна помилването му: да задържа с няколко часа изпълнението на смъртната присъда.

– Очевидно.

– Нали? Като застрелях това безчестно говедо, този закоравял престъпник Вошери, и като раних палача, аз всях паника и безредие, тоест, направих морално и физически невъзможно екзекутирането на Жилбер и спечелих няколко часа, които ми бяха необходими.

– Очевидно... – повтори Прасвил.

Люпен продължи:

– Нали? По такъв начин всички – правителството, държавният глава и аз получихме възможността да обсъдим по-добре цялата работа. Помислете си само, да се екзекутира невинен човек! Можех ли да допусна това? Не, по никакъв начин. Трябваше да се действа. Аз действувах. Какво мислите за това, господин главен секретар?

Прасвил мислеше много неща, и особено, че господин Никол даваше доказателство за една страшна безочливост, за такава безочливост, че той имаше основание да се запита, дали наистина трябваше да се бърка господин Никол с Люпен и Люпен с Никол.

– Мисля, господин Никол, че човек трябва да бъде необикновено сърчен, за да убие някого от сто и петдесет крачки, и да рани друго, когото иска само да рани.

– Притежавам някои способности – скромно отбеляза господин Никол.

– А също така мисля, че планът ви е бил подготвен много по-рано.

– Съвсем не! Вие се лъжете. Ако слугата ми, или по-точно, слугата на моя приятел, който ми остави квартирата си на разположение,

квартирата си на площад Клиши, ако слугата не ме беше разбудил, за да ми каже, че някога бил прислужник в тази малка къща на булевард Араго, че наемателите били малко и че там можело да се направи някакъв опит, сега бедният Жилбер щеше да бъде обезглавен. А госпожа Мерж сигурно щеше също да бъде мъртва...

– А?... Мислите ли?...

– Сигурен съм в това. Ето защо се хванах за мисълта на този покорен слуга. Но вие ми създадохте известни грижи, господин главен секретар!

– Аз?

– Ами да! Защо ви трябваше да поставяте дванадесет души пред вратите на къщата ми? Стана нужда да се качвам на петия етаж, да минавам по горната стълба, да излизам през черния вход на съседната къща...

– Много съжалявам, господин Никол. Друг път...

– Или днес, да речем. В осем часа сутринта трябваше да бъда на крак, да чакам на площад Клиши идването на коша с Добрек, да не би автомобила да спре пред дома ми и вашите хора да се намесят в моите работи. Иначе Кларис и Жилбер щяха пак да загинат.

– Но – рече Прасвил, – струва ми се, че тези събития... тези скръбни събития само ще се отложат за един, два, най-много, за три дни. За окончателното им предотвратяване трябва...

– Истинският списък, нали?

– Именно, но той може би не е във вас...

– В мен е.

– Истинският списък?

– Той, той.

– С кръста, с тайния кръст?

– С кръста...

Прасвил млъкна. Задуши го силно вълнение при мисълта за предстоящия дуел с този силен противник. Той трепереше при вида на Арсен Люпен, страшния Люпен, който спокойно и с такова хладнокръвие вървеше към своята цел, сякаш зад себе си имаше армия, а неприятелят бе невъоръжен.

Като все още не се решаваше да го нападне направо, Прасвил боязливо запита:

– Значи Добрек ви го даде?

– Добрек нищо не дава. Взех си го сам.

– Вероятно, насила?

– Господи, не – каза господин Никол, силно усмихнат. – Бях, разбира се, на всичко готов. Когато добрият Добрек беше измъкнат от коша, с който беше пристигнал в Париж с цялата възможна ни бързина и с няколко капки хлороформ за храна, аз бях вече готов за незабавно започване на нежния танц. О, без безполезна и излишни мъчения... Без напразни страдания... Не... Просто смърт... Дълга остра игла се забива малко по малко в сърцето, полекичка, хубаво. Нищо друго... Тази игла щеше да бъде в ръцете на госпожа Мерж. Разбирате ме, нали? Майката, синът на която е застрашен от смъртна опасност, е безмилостна! „Говори, Добрек, или продължавам да забивам иглата... Не искаш ли да говориш? Тогава ще я втъкна още един милиметър... и после още един...“ И сърцето на пациента спира да бие, това сърце, същото, което усеща близостта на иглата... И после още един милиметър... и после още един... о, той разбойникът, проговори! И – надвесени над него, ние чакахме неговото събуждане, треперейки от нетърпение, толкова бързахме... Сигурно ясно си представяте, господин главен секретар? Бандитът лежи на дивана, здраво завързан, с голи гърди, като се мъчи да се освободи от замайващите го пари на хлороформа... Той диша по-дълбоко... Хърка... Идва в съзнание... Устните му помръдват... Кларис Мерж вече шепти:

– Аз съм... аз, Кларис... Ще отговориш ли, глупав нещастник?

Тя слага пръст върху гърдите на Добрек, където сърцето тупти като малко, скрито под кожата диво зверче, и ми казва:

– Очите... Очите... Не ги виждам под очилата... искам да видя очите му...

Господин Никол се ухили.

– И аз също искам да видя тези очи, израза на които не зная... Преди да чуя една дума, искам да прочета в тях тайната, която ще изскочи от дъното на уплашеното същество. Искам да видя. Предстоящото деяние ме е възбудило вече. Струва ми се, че когато видя очите, булото ще се скъса. Ще зная. Лорнета пада. Но големите очила с дебели стъкла остават. Аз грубо ги дръпвам. Той се облещва. Аз се смея, започвам да се смея, да се смея до припадък, и с палеца на ръката си, хоп!, изкарвам лявото му око!

Господин Никол наистина се смееше до припадък. Това не беше боязливия провинциален човечец, а самоуверен смелчага, който възпроизведе цялата сцена така живописно и който така пронизително се кикотеше, че Прасвил се уплаши.

Господин Никол, който бе станал, за да допълва думите си с изразителни жестове, седна, извади от джоба си някакъв малък тъмен

предмет и започна да го подхвърля във въздуха, като го прихващаше в длан. Накрая той подхвана топчето и обяви с върховно спокойствие:

– Лявото око на Добрек.

Правил бе изумен. Какво целеше с това посетителят му? Силно пребледнял, той произнесе:

– Бихте ли обяснили?

– Какво има да обяснявам, всичко е ясно като бял ден. До такава степен то произтича от същността на нещата. Съгласува се с всичките хипотези, които от известно време усърдно строях против волята си и които неизбежно биха ме довели до заветната цел, ако сатаната Добрек не ме беше тъй сърчно обърнал на друга, съвсем друга страна! Е, да! Размислете... следвайте хода на моите предположения: „Понеже списъкът не се намира никъде вън от Добрек – казвах си, – то е, защото този списък не се намира вън от Добрек. А понеже го няма в дрехите, които носи, то е, защото е още по-дълбоко скрит в него самия, или по-ясно казано, в тялото му... под кожата.“

– В окото му, може би? – каза шеговито Правил.

– В окото, господин главен секретар, в окото. Вие налучкахте...

– Какво?

– Повтарям, в окото му. И това е една истина, която би трябвало логично да ми дойде на ум, вместо да ме подсещат случайностите. Добрек знае, че Кларис Мерж е пипнала писмото му до един английски фабрикант. В писмото той искаше „да се издълбае кристала по такъв начин, че да остане празно място, за което никой да не може да се досети“. От благоразумие, Добрек трябваше да отклони търсенията в друга насока. По доставен образец, той заръча да направят кристална запушалка, „издълбана отвътре“. Тъкмо по тази запушалка вие и аз тичахме с месеци, нея аз набарах в дъното на пакета с тютюн, докато трябваше...

– Докато трябваше?... – заинтригуван попита Правил.

Господин Никол се смееше от сърце.

– Докато трябваше просто да се вземе окото на Добрек, око, „издълбано отвътре по такъв начин, че да образува едно невидимо и непроницаемо скривалище“. Ето го...

Господин Никол отново извади от джоба си същия валчест предмет и почука с него по масата. Правил промърмори:

– Стъклено око...

– Боже мой, да – извика господин Никол. – Стъклено око! Обикновена запушалка от шише за вода, поставена в орбитата вместо око, или, ако предпочитате, кристална запушалка, но този път истинската, която

той прикриваше с два чифта очила. Тя съдържаше и съдържа всемогъщия талисман на Добрек.

Прасвил наведе глава и сложи ръце пред лицето си така, че да прикрие руменината, която го беше избила. Списъкът на двадесет и седемте почти беше в ръцете му. Той беше пред него, на масата. Като надвиснуващото му лице, Прасвил непринудено попита:

– Значи, списъкът още е вътре?

– Поне така предполагам – отвърна господин Никол.

– Как! Вие само предполагате...

– Не съм отварял скривалището, запазвайки тази чест за вас, господин главен секретар.

Прасвил протегна ръка, грабна предмета и го разгледа. Това беше великолепно подобие на око, тъй че кристалът, зеницата и роговата ципа не можеха да се различат от истинските. Той веднага забеляза, че задната част можеше да се мести. Прасвил леко натисна. Окоето бе кухо. Вътре лежеше свита на тръбичка хартия. Той я разви и без да обръща внимание на имената, почерка и подписа, вдигна ръце и обърна хартиятката към светлината на прозорците.

– Кръстчето има ли го? – попита господин Никол.

– Да – отвърна Прасвил. – Този списък е истинския.

Прасвил остана с вдигнати към прозореца ръце, като мислеше какво трябва да направи. После наново нави хартиятката, сложи я в кристалната запушалка и мушна запушалката в джоба си.

– Убедихте ли се?

– Напълно.

– Следователно, сме съгласни?

– Да.

Настъпи мълчание. Двамата мъже се гледаха изпитателно. Господин Никол имаше вид на човек, който очаква разговора да продължи. Скрил зад отрупаната с книги маса, Прасвил държеше в едната ръка револвера си, а с другата опипваше копчето на електрическия звънец. Той чувствуваше удоволствие от цялата сила на положението. Беше господар на Люпен!

„Ако помръдне – мислеше той, – ще насоча револвера към него и ще звънна. Ако ме нападне, ще стрелям.“

Господин Никол подзе:

– Тъй като сме съгласни, господин главен секретар, мисля, че бихте могли да побързате. Екзекуцията ще бъде изпълнена утре, нали?

– За утре.

- В такъв случай, аз ще почакам тук.
- Ще почакате? Какво?
- Отговорът на Елисейския дворец.
- А! Някой трябва да ви донесе отговор?
- Да.
- Кой?
- Вие, господин главен секретар.

Прасвил поклати глава.

- Не разчитайте на мен, господин Никол.
- Наистина ли? – учуден попита господин Никол. – Мога ли да зная причината?

– Промених своето мнение. Смятам, че при сегашното положение на нещата, след нощния скандал всеки опит да се направи нещо за Жилбер ще бъде безуспешен. Освен това, застъпването в Елисейския дворец при предлаганите от вас условия представлява истински шантаж. В него решително отказвам да взема участие.

– Ваша работа, господине. Вчера вие не проявихте никакво колебание. Тези угризения на съвестта, макар и късни, ви правят чест. Но, господин главен секретар, тъй като вие развалихте договора, моля да ми върнете списъка на двадесет и седемте.

- За какво ви е той?
- За да се обърна към друг посредник.
- Няма смисъл. Жилбер е загубен.

– О, не. Напротив, смятам, че след нощната случка, в която Вошери беше убит, няма нищо по-лесно от помилването на Жилбер. Всеки би могъл да намери, че това ще е справедлив и хуманен акт. Върнете ми списъка.

– Не.

– Господине! Паметта ви е къса, пък и съвестта ви не е особено чувствителна. Вие забравихте вчерашните си задължения.

- Вчера имах работа с господин Никол.
- Така ли? А аз кой съм?

– Вие не сте господин Никол. Трябва ли да кажа истинското ви име?

Господин Никол не отговори. Той тихичко се засмя, сякаш оброта, който вземаше разговорът, му доставяше особено удоволствие. Прасвил почувствува безпокойство като видя този изблик на веселост. Той стисна здраво оръжието и се попита дали не е време да повика някой на помощ.

– И тъй, господин Прасвил, вие знаете кой съм аз, и все пак имате смелостта да играете с мен подобна игра?

Господин Никол бе приближил стола си до писалищната маса, бе подпрял лакти върху книгата и гледаше събеседника си право в очите.

– Да, имам тази смелост – каза Прасвил. Бе приел предизвикателството.

– Това доказва, че ме смятате – мен, Арсен Люпен... нека произнесем името... да, Арсен Люпен..., смятате ме за пълен идиот, празна крапуна, за да се предам ей тъй, с вързани ръце и крака?

– Боже мой! – пошегува се Прасвил, като потупа джоба си, в който бе пунал кристалното око. – Какво можете да направите сега, господин Никол. Какво можете да направите, когато окоето на Добрек е тук и спискът на двадесет и седемте се намира в него?

– Какво мога да направя? – иронично повтори господин Никол.

– Е, да, лишен от талисмана, вие сте обикновен простосмъртен, който се е осмелил да се яви в самото сърце на префектурата, между десетки здравеняци, които стоят зад всяка от тези врати...

Господин Никол вдигна рамене и със съжаление погледна Прасвил.

– Знаете ли какво ще се случи, господин секретар? Е, добре, цялата тази история на вас също ви обърка ума. Притежател на списъка, вие внезапно се почувствувахте на нивото на Добрек, или на д'Албюфе. Вие и не смятате да ги отнесете на началството си и с това да премахнете този извор на позор и безчестие. Не, вас сега ви обзема съблазън, вие сте опиянен от възможността, вие си казвате: „Той е тук, в джоба ми. С него съм всемогъщ. Той ще ми донесе богатство, безгранична мощ. Дали да се възползувам от него? Дали да направя така, че Жилбер и Кларис Мерж да умрат? Дали да се хвана за този, така лесно попаднал ми случай на шанс?“

Той се наведе към Прасвил и с доверителен, приятелски тон му каза:

– Не правете това, драги ми господине, недейте го върши.

– А защо?

– Не е във ваш интерес.

– Хайде де!

– Да. Или ако непременно държите да го направите, то благоволете най-напред да погледнете двадесет и седемте имена в списъка, който току-що ми откъгнахте, и запомнете името на третото лице.

– И кое е името на това трето лице?

– На един ваш приятел.

– Кой?

– Бившият депутат Станислав Воранглад.

– Е, и после? – попита Прасвил, като започна да губи самообладание.

– После! Запитайте се сам вие, дали едно най-повърхностно следствие няма да разкрие онзи, който е разделял с него някои малки облаги.

– А кой е той?

– Луи Прасвил.

– Какви ги дрънкате? – промърмори Прасвил.

– Аз не дрънкам, а ви говоря. И ви казвам, че ако се хвалехте че сте ми снели маската, то и вашата не се държи много здраво. А онова, което се крие под нея, не е много привлекателно.

Прасвил стана.

Като удари с юмрук по масата, господин Никол извика:

– Стига сме бърборили глупости, господине. Изгубихме вече двадесет минути. Трябва да свършваме. Най-напред, оставете оръжието. Не си въобразявайте, че ме плашите с тях. Нямам време за губене.

Той тури ръка върху рамото на Прасвил и повелително произнесе:

– Ако до един час не донесете указът за помилването на Жилбер, подписан от председателя на републиката... Ако след един час и десет минути аз, Арсен Люпен, не изляза оттук здрав и читав, довечера в четири парижки вестника ще се появят четири писма, подбрани от вашата кореспонденция със Станислав Воранглад, които тази сутрин беше любезен да ми продаде той самия. Ето ви шапката, палтото, бастуна. Побързайте. Чакам.

Най-странното на обрата на действието беше, че Прасвил не оказа ни най-малка съпротива. Пред него се беше открило с цялата си яснота, във всичката му сила могъществото на лицето, което се казваше Арсен Люпен. Той дори не помисли да спори с него, да спомене, че писмата са унищожени от депутатата Воранглад, че Воранглад не би ги продал, тъй като това би погубило него самия. Не. Не отрони думичка. Чувствуваше се стегнат като в менгеме, което никаква сила не можеше да разтвори. Оставаше само да се подчини на Люпен.

Той го направи.

– След един час да сте тук – повтори господин Никол.

– Добре – послушно изрече Прасвил. Но поиска да изясни:

– Тази кореспонденция ще ми бъде ли върната срещу помилването на Жилбер?

– Не.

– Как не? Тогава, безсмислено е...

– Тя ще ви бъде върната точно два месеца след деня, когато аз и приятелите ми подготвим бягството на Жилбер, възползвайки се от слабия надзор на стражите, които ще получат заповед за това.

– Това ли е всичко?

– Не. Има още две условия.

– Какви?

– Първо: незабавно да ми подпишете чек за четиридесет хиляди франка.

– Четиридесет хиляди франка?

– На тази цена Воранглад ми продаде писмата.

– После?

– Второ: да напуснете заемания от вас пост след шест месеца.

– Да напусна мястото си? Но защо?

– Защото е безнравствено да се заема един от най-отговорните постове на префектурата от човек, съвестта на когото не е чиста. Изберете си място на депутат, на министър или на портierer. Но главен секретар на префектурата, не. Само това, не. Вдъхва ми отвращение.

Прасвил поразмисли. Много му се щеше да смаже противника си. Какво би могъл да направи? Той отиде до вратата и извика:

– Господин Лартиг!

– После добави тихо, но така, че господин Никол да го чуе:

– Господин Лартиг, освободете агентите. Стана недоразумение. Никой да не влиза в кабинета ми по време на моето отсъствие. Господинът ще ме почака тук.

Той взе шапката, палтото и бастуна си и излезе.

– Моите поздравления, господине – промърмори Люпен веднага щом вратата се беше затворила. – Вие поправихте своята грешка. И аз моята, макар да бях малко груб. Но тези неща се правят така, че да не оставиш противника дъх да си вземе. Вдигни лицето си, драги Люпен, горе главата! Ти беше защитник на обидения морал. Гордей се с извършеното. А сега легни и заспи. Ти напълно заслужи това.

Когато се върна, Прасвил завари Люпен дълбоко заспал. Наложил се да го буди.

– Готово ли е? – попита Люпен.

– Да. Указът за помилване скоро ще бъде подписан. Ето писмено потвърждение.

– Четиридесетте хиляди франка?

– Ето ви чекът.

– Добре. Остава ми само да ви благодаря, драги ми господине.

– Значи, кореспонденцията?...

– Кореспонденцията на Станислав Воранглад ще ви бъде представена при посочените условия. Но съм щастлив, че в знак на благодарност още сега мога да ви предоставя онези писма, които бях приготвил за вестниците.

– Аха – каза Прасвил. – Във вас ли са тези писма?

– Бях съвсем сигурен, господин главен секретар, че ще постигнем споразумение!

Люпен измъкна от шапката си доста тежък наглед плик, запечатан с пет червени печата и закачен с игла за хастара. Той подаде плика на Прасвил и Прасвил бързо го мушна в джоба на дрехата си. После Люпен мило добави:

– Не зная кога ще имам удоволствието да ви видя отново. Ако ви се наложи да ми съобщите някаква вест, достатъчен е един-единствен ред в малките съобщения на вестник Журнал. Адрес: господин Никол. Сбогом.

Той излезе.

Щом остана сам, Прасвил почувствува, че като че ли се пробуждаше от тежък продължителен сън. В този сън той бе извършил съвсем безпаметни, непонятни за него самия постъпки. Бе вече готов да звънне и вдигне тревога вън в коридорите, но на вратата се почука, и в стаята нахлу човек с униформа на портиер.

– Какво има? – попита Прасвил.

– Господин главен секретар, депутатът Добрек желае да се срещне с вас по неотложни въпроси.

– Добрек! – смаяно извика Прасвил. – Добрек тук? Нека влезе!

Добрек не изчака да свърши заповедта на Прасвил. Той се втурна запъхтян вътре, облечен ужасно, с превръзка на лявото си око. Имаше вид като че ли беше избягал от лудница. Вратата още не беше успяла да се затвори след него, когато той сграбчи Прасвил с грамадните си ръце.

– В теб ли е списъкът?

– Да.

– Купи ли го?

– Да.

– Срещу помилването на Жилбер?

– Да.

– А то подписано ли е?

– Да.

Добрек яростно размаха ръце.

– Глупак! Глупак! Ти се хвана в капана. Ти отдавна ме мразиш, нали? И сега ще си отмъстиш?

– С най-голямо удоволствие, Добрек. Спомняш ли си още танцюрката? Сега е твой ред да танцуваш, о – как ще затанцуваш, как ще танцуваш...

– Значи, затвор?

– Не си струва, Добрек. Ти и без това си загубен. Без списъка сам ще се сгромолясаш. Аз искам да видя това.

– И ти вярваш... – ожесточено крещеше Добрек. – Ти вярваш, че ще успеят да ме притиснат, без да мога да окажа никаква съпротива. О, не мили мой, ако падна, непременно ще повлека след себе си още някой. Този някой ще бъде Прасвил, съдружникът на Станислав Воранглад. Същият онзи Воранглад, който ще ми даде такива доказателства срещу теб, че веднага ще те тикна в затвора. Ти си в ръцете ми. За депутатата Добрек има още прелестни дни. Какво, ти се смееш, на теб ти е смешно? Може би искаш да кажеш, че писмата на Воранглад не съществуват?

Прасвил сви рамене.

– Съществуват. Но са в други ръце...

– От кога?

– От сутринта. Воранглад ги продаде преди два часа за четиридесет хиляди франка. Аз ги откупих...

Добрек се смееше гръмогласно.

– Четиридесет хиляди франка, ти си платил четиридесет хиляди франка! На господин Никол, естествено, на онзи, който ти даде списъка на двадесет и седемте? Е, добре. Искаш ли да ти кажа истинското име на този човек? Арсен Люпен, мили човече.

– Знам.

– Може би. Но онова, което не знаеш, празноглавецо, това е, че току-що идвам от Станислав Воранглад. Четири дни вече той е във от Париж. Продали са ти отпадъчна стара хартия, Прасвил, за четиридесет хиляди франка. Ех, празноглав идиот!

Добрек си отиде, продължавайки да се смее. Прасвил бе съкрушен.

Значи, Арсен Люпен не бе имал никакви доказателства срещу него? Когато го беше заплашвал, когато му бе заповядал, когато го беше накарал да му подпише чек за четиридесет хиляди, Люпен си беше играл с него както котката с мишка!

– Не, не е възможно – повтаряше си главният секретар. – В мен е пликът. Той има печати. Той е тук. Остава само да го отворя.

Прасвил не смееше да отвори плика. Държеше го в дланите си, прехвърляше го от едната в другата си ръка, подхвърляше го, сякаш проверяваше колко тежи. Съмнение ядеше душата му. Накрая с треперещи пръсти разкъса обвивката, надникна и видя четири чисто бели листа.

– Хайде – каза си. – Изигра ме. Но не всичко е свършено.

Наистина, не всичко беше пропаднало. Ако Люпен е действувал тъй дръзко, то е било просто защото е подозирал, че тези писма съществуват. Той е искал да купи писмата от Станислав Воранглад. Но Воранглад не е бил изобщо в Париж. Прасвил трябваше да изпревари Люпен. На всяка цена. Той щеше да получи от Воранглад онова, което му бе нужно.

Който превареше, той щеше да победи.

Прасвил се облеche, взе бастуна в ръка, излезе от префектурата, качи се в наемна кола и нареди да го откарат на адреса на Воранглад. Там му казаха, че очакват бившия депутат да се завърне от Лондон в шест вечерта.

Бе едва два.

Прасвил имаше достатъчно време да се подготви за действие.

В пет привечер той отиде на северната гара. Не бе сам. В чакалните бе поставил на пост десетки инспектори. Инспекторите бяха получили изрично нареждане, ако господин Никол се опиташе да се доближи до Воранглад, да го арестуват веднага. За още по-голяма сигурност, трябваше да се арестува всеки, който дори само наподобява Люпен.

Освен всичко друго, Прасвил нареди на инспекторите да прегледат грижливо цялата гара. Нищо подозрително не беше открито. В шест без десет главният инспектор Бланшон, който придружаваше Прасвил, каза:

– Вижте, вижте, това е Добрек!

Наистина беше Добрек. Видът му така много подразни главния секретар, че той беше готов да арестува и него. Но по каква причина? С какво право? По силата на чия заповед?

Всъщност, присъствието на Добрек още по-убедително доказваше, че всичко зависеше от Воранглад. В него бяха писмата. Но кой щеше да ги вземе от него? Добрек? Люпен? Той, Прасвил?

Люпен не бе, и не можеше да е тук. Добрек не представляваше сериозен съперник. За Прасвил развръзката можеше да бъде само една: той, Прасвил ще получи писмата си и ще се отърве от заплахите на Добрек и Люпен.

Влакът пристигаше.

Съгласно разпоредбите на Прасвил, началник-гарата трябваше да

заповяда на своите хора да не пускат никого на перона. Прасвил тръгна към влака по голия перон. След него вървяха инспекторите, съпроводжани от Бланшон. Влакът спря.

Прасвил веднага забеляза Станислав Воранглад.

Бившият депутат слезе и подаде ръка на придружаващия го възрастен господин, помагайки му да слезе.

Прасвил стремглаво се спусна натам. Когато ги доближи, каза:

– Имам да ти говоря, Воранглад.

В същия миг като изпод земята изскочи Добрек, който по някакво чудо се беше промъкнал на перона и викна:

– Господин Воранглад, получих писмото ви. На ваше разположение съм.

Воранглад погледна и двамата. Веднага, щом успя да ги разпознае, той се усмихна:

– О, изглежда, завръщането ми се е чакало с нетърпение! С какво мога да ви бъда полезен? Може би става дума за една кореспонденция, а?

– Да... да... – отговориха двамата мъже, като се притискаха плътно до него.

– Много късно – заяви той.

– Моля? Какво? Какво казвате? – викнаха Прасвил и Добрек в един глас.

– Казвам, че кореспонденцията е вече продадена.

– Продадена? На кого?

– На господина – отвърна Воранглад, като посочи спътника си. – На господина, който сметна, че работата е толкова важна, че дойде да ме посрещне чак в Амиен.

Омотаният в кожи и приведен над бастуна си старец ниско се поклони.

„Това е Люпен – помисли Прасвил, – и съмнение не може да има, това е Люпен!“

Прасвил хвърли мълниеносен поглед към инспекторите, готов да ги викне. Но възрастният господин обясни:

– Да, на мен ми се стори, че тази кореспонденция заслужава няколко часа път с влака и не съжалявам за двата билета за отиване и връщане.

– Два билета? – попита Прасвил.

– Да. Единият за мен, а другият за един мой приятел.

– Ваш приятел?

– О, да. Преди секунди той мина оттук и отиде към изхода. Много бързаше.

Прасвил разбра: играта беше загубена безвъзвратно. Люпен пипаше здраво. Оставаше му да се примири и да приеме условията на Люпен.

– Добре, господине. – каза Прасвил. – Ние пак ще се видим, когато му дойде времето.

Като се обърна към омърлушения Добрек, той бавно изрече:

– Довиждане, скъпи Добрек. Скоро ще чуеш за мен...

Като поведе Воранглад под ръка, Прасвил тихо добави:

– Що се отнася до теб, Воранглад, струва ми се, че играеш твърде опасни игри.

– Но защо, боже мой, кажете, защо? – попита бившият депутат.

Двамата си отидоха. През цялото време Добрек не бе произнесъл нито дума. Стоеше неподвижно, сякаш бе прикован за земята.

Възрастният човек се приближи до него и промърмори:

– Кажи, Добрек, може би трябва да те събудим. Хлороформ, може би?...

Добрек стисна юмруци и издаде тихо ръмжене.

– Аха! – произнесе възрастния господин. – Виждам, че ме познаваш... Спомняш ли си срещата ни преди няколко месеца? Дойдох при теб в къщата ти на площад Ламартин да те помоля да ходатайствуваш за помилването на Жилбер! Тогава ти казах: „Долу оръжието. Спаси Жилбер и ще те оставя спокоен. Иначе ще намеря списъка на двадесет и седемте и ти ще бъдеш погубен.“ Е, добре, мисля, че сега си загубен. Или погубен, както ти сам предпочиташ. Виждаш ли какво значи да проявяваш несговорчивост с добрия Люпен. Някой ден ще загубиш и ризата на гърба си. Ти получи своя урок. А, бях забравил да ти върна портфейла. Ето, вземи го. Моля за извинение, ако го намериш малко олекнал. Освен парите, в него имаше разписка от склада, където беше оставил на съхранение взетите от мен в Анжиен мебели. Реших да ти спестя труда да ги освободиш. Сега сигурно това вече е направено. Не, недей ми благодари. Няма защо. Сбогом, Добрек. Когато ти дотрябват дребни пари, винаги съм на твоите услуги. Сбогом, Добрек.

Люпен се отдалечи.

Той не беше направил и петдесет крачки, когато чу зад себе си силен гърмеж. Обърна се бавно назад. Добрек лежеше по очи на перона.

– Вечна ти памет – промърмори Люпен и сне шапка.

Смъртното наказание на Жилбер беше заменено с доживотна ка торга. След един месец, в утрото на същия ден, когато трябваше да го

качат на кораба за Гвиана заедно с още стотици каторжници, той избяга от остров Ре.

Странно бягство, подробностите на което останаха неизяснени и което, както и изстрелите на булевард Араго пред гилотината, приписаха на Арсен Люпен.

– Изобщо – заключи Люпен, след като ми беше разказал цялата тази история, – изобщо нито едно начинание не ми е доставяло толкова главоболия, не ми е струвало толкова усилия, колкото това проклето приключение. Нека го наречем, ако искате: „Тайнственото око“, или, как никога не трябва да губим присъствие на духа. В продължение на дванадесет часа, от шест сутринта до шест вечерта, аз обмислях злополуките, грешките и пораженията на шест месеца. Тези дванадесет часа несъмнено принадлежат към най-хубавите и най-славните дни на живота ми.

– А какво стана с Жилбер?

– Той обработва земите си в Алжир под истинското си име, под единственото си име: Антоан Мерж. Ожени се за една англичанка и имат син, нарекоха го Арсен. Често получавам от Антоан много топли писма. Ето, и днес пристигна едно. Четете:

„Шефе, ако знаехте колко е приятно да си честен човек, да ставаш сутрин с радостта пред дългия трудов ден и да си лягаш вечер, смазан от умора! Но вие знаете това, нали? Арсен Люпен има свой начин да бъде порядъчен, не съвсем обикновен, не особено правоверен. Аз зная, че на последния съд добрите му дела ще натегнат над всичко останало. Много ви обичам, шефе.“

– Славно дете – замислено добави Люпен.

– А госпожа Мерж?

– Тя живее със синовете си Жилбер и Жак.

– Срещате ли се с нея?

– Не.

– Ами?!

Люпен се поколеба няколко минути, после с усмивка ми каза:

– Мили приятелю, ще ви разкрия една тайна, която ще ме направи смешен в очите ви. Но вие знаете, че аз винаги съм бил сантиментален човек. Е, добре, когато вечерта се върнах при Кларис Мерж и ѝ разказах всички новини на деня, а те отчасти ѝ бяха известни, аз дълбоко почувствах две неща. Първо, че изпитвам към нея нещо много по-силно,

отколкото предполагам. И второ, че тя гледаше на мен с емоции, които не бяха лишени нито от презрение, нито от яд, нито дори от отвращение.

– Хайде де! И защо?

– Защо? Защото Кларис Мерж е твърде честна жена, а аз съм... само Арсен Люпен.

– А!

– Разбира се, боже мой, да – симпатичен бандит, романтичен рицар-крадец, най-сетне – не лош човек, всичко, каквото поискате... Но въпреки това, за една честна жена с уравновесен характер и нрав аз съм само... най-обикновен разбойник.

Разбрах, че раната му бе по-дълбока, отколкото искаше да признае, и му казах: – Тогава вие сте я обичали?

– Струва ми се дори – прибави той шеговито, – че ѝ направих предложение за женитба. Нали току-що бях спасил нейния син... Е, въобразивах си... Какъв студен душ получих само! А това охлади нашите отношения... После...

– После я забравихте, нали?

– Разбира се. Но колко трудно беше това! И за да направя невъзможна всякаква близост помежду ни, взех, че се ожених.

– Хайде де! Вие сте женен? Вие, Люпен?

– Най-законно. Сродих се с едно от най-знатните семейства на Франция. Единствена дъщеря... Огромно богатство... Как! Не знаете ли тази история? Заслужава си да се знае.

В порив на откровение, Люпен започна веднага да ми разказва за женитбата си с Анжелин дьо Сарзо-Вандом, принцеса дьо Бурбон-Конд, сега сестра Мария-Аугуста, калугерка в Доминиканския манастир...

Но още след първите думи Люпен замълча, сякаш изгуби интерес към разказа си, и се замисли.

– Какво ви е, Люпен?

– На мен ли? Нищо.

– Не, вие криете нещо... Ето, че се усмихвате... Скривалището на Добрек ли, неговото стъклено око ли ви кара да се усмихвате тъй?

– Бога ми, не.

– В такъв случай?

– Казвам ви, няма ми нищо. Ей така, просто един спомен...

– Приятен?

– Да... да... прекрасен. Това беше през нощта край остров Ре, в рибарската лодка, с която подготвихме бягството на Жилбер... Ние

дватама бяхме сами на кърмата на лодката... Помня... Аз заговорих... Казах й всичко, което криех в сърцето си. Беше така тихо...

– И?

– Кълна ви се, жената, която притисках към гърдите си... О, дълго време, секунди... Все едно! Кълна се в Господа, беше не само признателна майка, не само нежна приятелка, но развълнувана и страстна жена...

Люпен добави с усмивка:

– Която на другия ден бягаше, за да не ме срещне никога повече.

КРАЙ

© 1991 Любен Велчев, превод от френски

Maurice Leblanc
Le bouchon de cristal

Сканиране, разпознаване и редакция: Voman, 2007

Публикация:
МОРИС ЛЪОБЛАН
ТАЙНСТВЕНОТО ОКО
Второ издание

Редактор Радослав Игнатов
Художник Лили Басарева
Технически редактор Димитър Матеев
Редактор на поредицата Иван Тренев

Формат 84×108/32. Цена 8,98 лева
Отпечата се в печатницата на Военното издателство през 1991 година
ТРЕНЕВ & ТРЕНЕВ, СОФИЯ, 1991
с/о Jusautor, Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4279>]